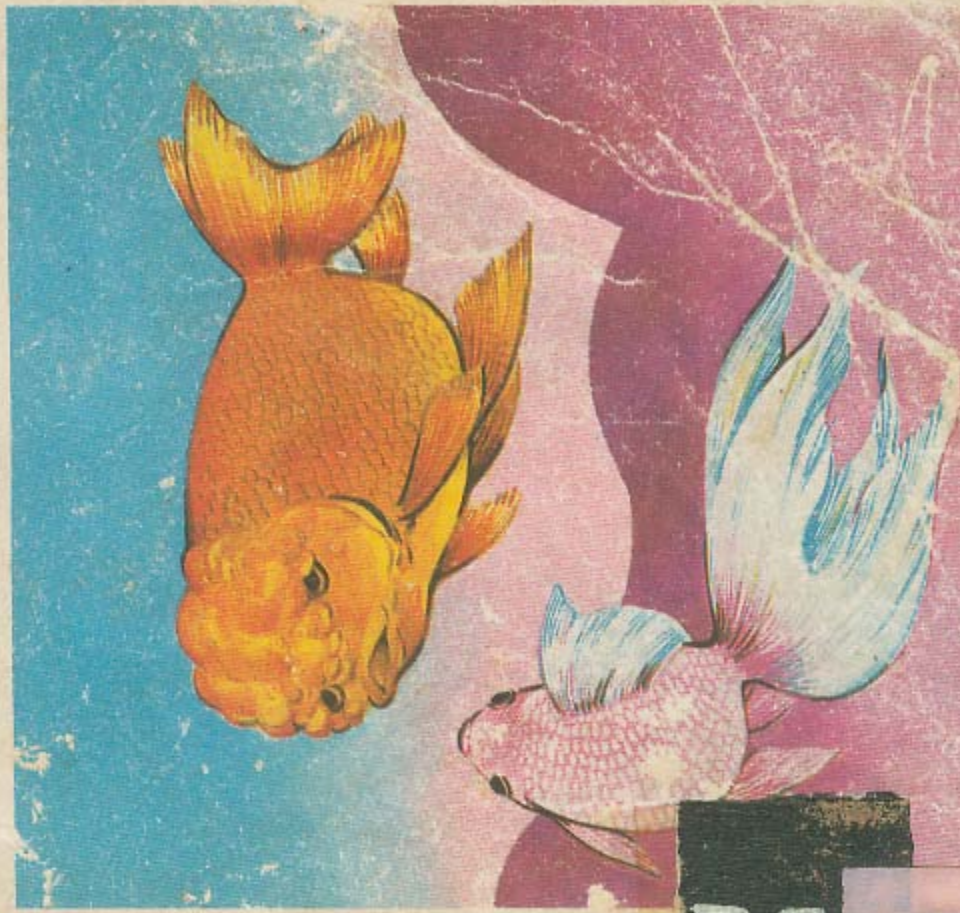


ปลาหมอ และ ปลาทอง



๒๕

๒๕

✓
หอสมุดโรงเรียนเบญจมบพิตร
ได้มาโดย ...
รับลงทะเบียน... 22 ก.ค. 7571

00419

หนังสือส่งเสริมการอ่าน

เรื่อง อาณาจักรปลาทอง



ประเทศไทย
กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ



ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ

เรื่อง อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียน

ด้วยกรมวิชาการ ได้จัดทำหนังสือส่งเสริมการอ่าน เรื่องอาณาจักร
ปลาทอง สำหรับชั้นประถมศึกษาจน กระทรวงศึกษาธิการได้พิจารณาแล้ว
อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียนได้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๒๐

อ.ท. จดวิวัฒน์

(นายจรรยา วงศ์สายัณห์)

ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

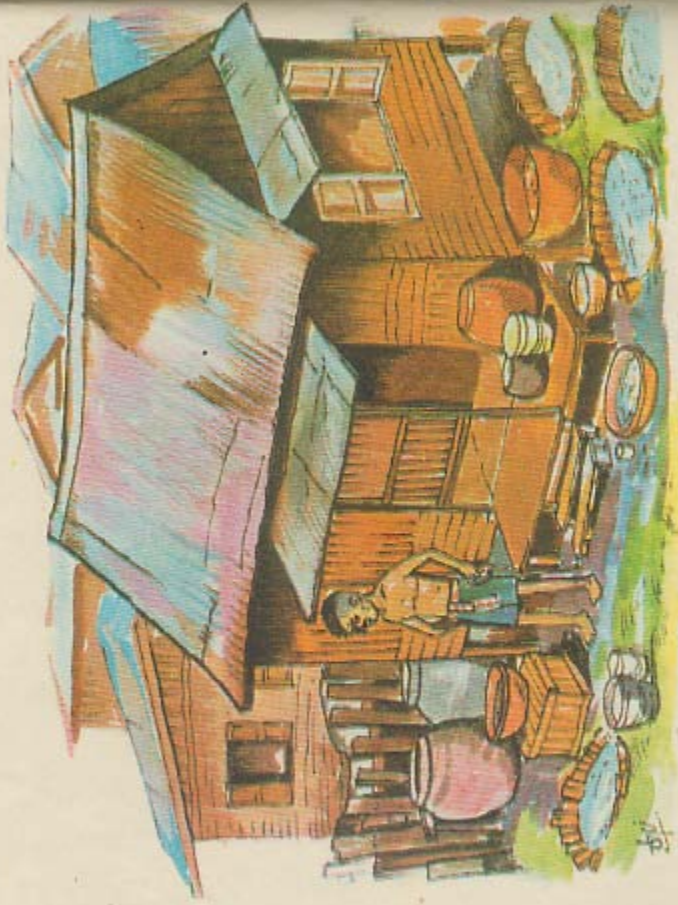
คำนำ

หนังสือเรื่อง อาณาจักรปลาทอง น นานถนัดกิจ บัณฑิตไทย ได้
เรียบเรียงขึ้นเป็นนิยายเรื่องราวกวีการผจญภัยของปลาทองสิงห์หวุ่นตัวหนึ่ง เริ่ม
ตั้งแต่ออกจากไข่เป็นลูกปลา ออกผจญชีวิตจนแก้ตัวจนชาวตลง เนื้อเรื่อง
การผจญภัยสนุกสนานเพลิดเพลินและน่าอ่านมาก เป็นการส่งเสริมให้เด็ก
เรียนมนัสรักการอ่านหนังสือมากขึ้น นอกจากนั้นยังแทรกเกร็ดความรู้เกี่ยวกับ
กับการเลี้ยงปลาด้วยเป็นประโยชน์แก่เด็ก ๆ ซึ่งนิยมเลี้ยงปลาทองเป็น
งานอดิเรกในยามว่าง จึงเห็นสมควรจัดพิมพ์เป็นหนังสือส่งเสริมการอ่าน
สำหรับชั้นประถมศึกษา กระทั่งได้รับการจัดพิมพ์ในทางสาวบุญใจ
องค์ประดิษฐ์ เป็นผู้ตรวจจนสุดท้าย

กรมวิชาการหวังว่าหนังสือเล่มนี้จะช่วยส่งเสริมและสร้างเสริมนิสัย
รักการอ่านให้แก่ผู้อ่านตามเจตนารมณ์

กรมวิชาการ

มิถุนายน ๒๕๒๐



หนังกว้างใหญ่ไพศาล กว่าจะวายได้รอบก็เหนื่อย พวกมันไม่เคยคิดเลยว่า
จะมโหฬารนอกเหนือไปจากโลกสี่มุมแฉ่งที่เห็นอยู่นี้

เสนาด้วยทักล่าวลึงค้อ ลูกปลาทองพันธุสังห่วน ซึ่งนายเซงเป็นคน
เพาะจนมา นายเซงเป็นเจ้าของแหล่งเพาะพันธุ์ปลาทองแห่งหนึ่ง ไม่รู้ใหญ่
โตนัก ทัดเนมานนายเซงแถมมาก แคมจนกระทั่งถ้านอนที่ไม่ใช่เพื่อนของ
นายเซงบังเอิญผ่านมาเห็นเขาจะต้องบอกว่า

“ทป่านนายเซงแถมหมอนกับแมวदनตาย”

บ้านของนายเซงแถมและรักเหมอรูหนู แต่นายเซงกับภรรยา รวม
ทั้งลูกชายกับลูกสาวออกเจดณ กจาเป็นตองอยู่ด้วยกันในบานน ถึงฐานะ

นายเซงก่อนข้างจะยากจน แต่นายเซงก็ภูมิใจในอาชีพของตนว่าเป็นอาชีพ
สุจริต นายเซงไม่เคยคิดเลยว่า นายเซงเป็นคนสนับสนุนให้ชีวิตอีกหลายหม
หลายแสนชีวิตต้องเกิดจนมารับกรรมในลักษณะต่าง ๆ กัน

ทป่านนายเซงแถมมากสำหรับคน แตกต่างมากสำหรับปลาทอง
นายเซงเลย นายเซงชุบชอนภายในบริเวณบ้านหลายบ่อ เอาไม่กระดาน
ตอกติดกับดินในบ่อกับดินต่งเพอให้นาไสด้วย บ่อแต่ละบ่อเลี้ยงลูกปลา
ได้เป็นพัน ๆ ตัว

ทุกวัน นายเซงจะตื่นแต่เช้า เพื่อไปช้อนลูกนาและลูกไรมาใส่ปลา
ทองกิน บ้านของนายเซงอยู่ในแหล่งเสื่อมโทรม มีคลอง กู ท่อ พันต้นตา ๆ
อันเป็นแหล่งขงของนาสกปรกมากมาย นาสกปรกเป็นเหตุเกิดของลูกนากับ
ลูกไร ปลาทองของนายเซงจึงมีลูกนากับลูกไรกินกันอย่างเหลือเฟือ

ช้อนลูกนาได้พอเพียงแก่ความต้องการแล้ว นายเซงก็กลับบ้าน จัด
แจงแยกลูกนา ลูกไร และแหมออกจากกัน ลูกนสำหรับปลาตัวใหญ่ ๆ
ส่วนลูกไรนั้น นายเซงใช้เลี้ยงลูกปลา

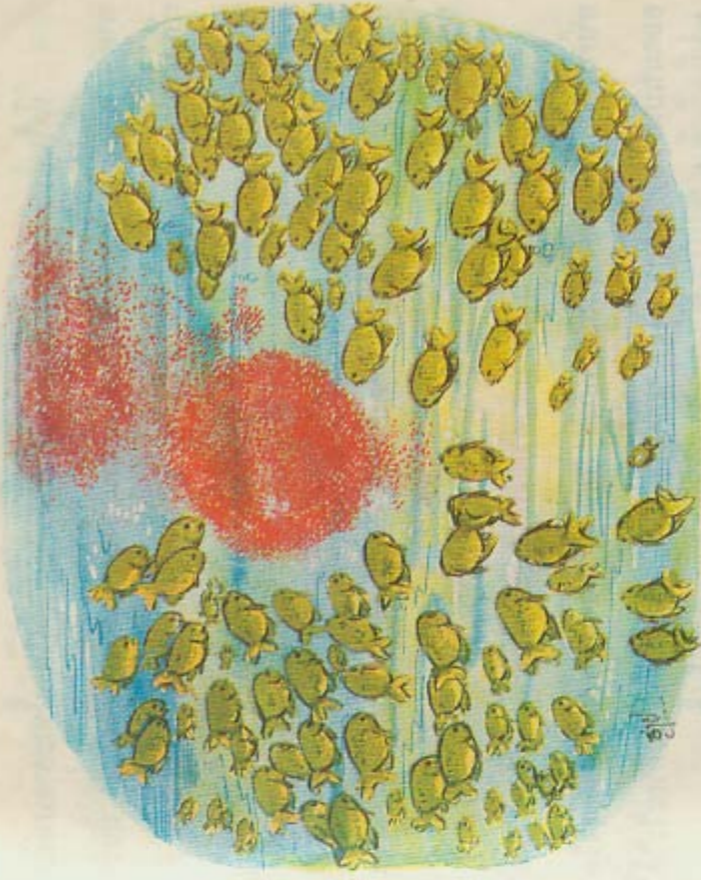
ลูกปลาทองพันธุสังห่วนในอ่างดินนายเซงเพาะขึ้นใหม่ เป็นตัวมา
ได้ ๒-๓ วันแล้ว พวกมันเริ่มรู้จักกับความหิว แต่ลูกปลาเหล่านี้ยังเล็กเกิน
ไป จึงยังไม่รู้ว่า อันความหิวมัน ถ้าปล่อยให้มันทวงลงขาดแล้วอาจทำให้ลง
ตายได้ พวกมันจะไม่รู้ว่าไปอีกนานเท่านาน เพราะพอมันเริ่มรู้สึกหิว
นายเซงก็เอาลูกไรมาหย่อนให้จนลึง

“เอ...กินซะ เจ้าหนูทั้งหลาย” นายเซงกล่าวกับลูกปลาทองของเก
“วันณคนแบบคนเลียงเก แตวนหนาแจะตองเลี้ยงณบาง”

“ไม่ว่าลูกปลาหรือลูกคนก็ย่อมจะเหมือนกันทั้งนั้น กล่าวคือ เมื่อเกิดมาใหม่ ๆ จะไม่รู้ว่าจะไปเป็นอะไร ยังไม่รู้จักรักโลก ไม่รู้จักชีวิต ไม่รู้จักวิธีที่จะใช้ชีวิตให้เป็นที่พอใจอย่างถูกต้อง เหมาะสม ลูกปลาทั้งที่ว่ายกวาดต่างก็มองดูก้อนแดง ๆ ที่ถูกหย่อนลงมาจากผิวน้ำด้วยความฉงนงาย ก่อนสีแดง ๆ ก่อนหน้านั้นค่อย ๆ จมตกลงมา...ดังลงมา ค่อย ๆ แผ่กระจายออกไปจนพวกมันสังเกตเห็นว่า ความจริงก้อนสีแดงนั้นก็คือสัตว์ขนาดเล็กชนิดหนึ่ง ซึ่งอยู่รวมกันเป็นจำนวนมาก ขนาดของเจ้าสัตว์ที่ถูกส่งมาน เล็กพอที่จะลอดเขาไปในปากของมันได้อย่างสบาย

“เพื่อนใหม่” ลูกปลาทุกตัวคิดเช่นนั้นและพยายามจะว่ายเข้าไปใกล้ ๆ ดูไรเพื่อหาความรู้จากทุกทาย แต่สัญชาตญาณระแวงภัยทำให้ลูกปลาที่ใจกลัว และพยายามใช้เขาเล็ก ๆ ของมันหนีไปเรื่อย ๆ ขงมันก็พบกับเหตุการณ์ที่ยู่ให้พวกลูกปลาสนใจใคร่รู้มากขึ้น ลูกปลาวายมาได้เร็วกลัวไร ในที่สุดก็ว่ายเข้าใกล้ดูไรได้สำเร็จ และในโอกาสนั้นเอง ลูกปลาเกิดใหม่ต่างก็ได้เรียนรู้ด้วยตนเองว่า ทางที่จะรอดชีวิตอยู่ได้มีเพียงทางเดียวเท่านั้นคือต้องเบียดเบียดตัวอื่นจนหมดตัวเล็กกว่ามัน

ลูกปลาสังหารในอ่างจินโตวันโตคืนมาสนใจ เพียงสองสัปดาห์เท่านั้น พวกมันก็โผล่จากขนาดปลายเข้มนามาหากินไม่ขาด การกินและการขับถ่ายทำให้อ่างจินตสปรก ตะใคร่จนครึ้มและพยายามจะโต้แย้งกับลูกปลา นายเซ่งเห็นเช่นนั้นก็เอาดินสอพองละลายมาแล้วเทลงไปใอ่าง ตะกอนของดินสอพองที่ทับถมลงไปบนตะไคร่ ทำให้ตะไคร่หลุดล่อนออกจากอ่างและ



ทำให้น้ำใสขึ้น พอลิ้นสอพองตกตะกอนได้หาวัน นายเซ่งก็เอาท่อเล็ก ๆ มาดูดตะกอนดินสอพองกับตะไคร่ไ้รนาออก

ในระหว่างที่นายเซ่งกำลังใช้ท่อดูดสิ่งโสโครกในอ่างจินตอยู่นั่นเอง มีลูกปลาทยอยว่ายออกมาเห็นหลายตัวเข้าไปได้ตรงใกล้ ๆ ปลายท่อ โดยไม่มีใครคอยเตือนว่า มันค่อนข้างตรงอย่างงั้น จึงมีลูกปลาเบียดกันเข้ามาจนแน่น ถูกตุ้ยออกไปแอ่งต่างอยู่กับพิน โดยที่นายเซ่งไม่สนใจจะเก็บเอาพวกมันขึ้นมาไว้ในอ่างอีก และนี่คือสาเหตุแรกที่ทำให้ลูกปลาที่หิวโหยกว่าตัวในอ่างอื่นต้องลดจำนวนลง ทั้งนี้ไม่พูดถึงลูกปลาอื่นแอ่งทองแก่ความตายไปเลย ๆ โดยไม่ประสบอุบัติเหตุดังกล่าว

นำในอ่างดินลูกลูตออกไปเล็กน้อย นายเฮงต้องเอาน้ำสะอาดมาเติม นายเฮงไม่ยอมให้ทอดูดูน้ำสะอาดเดิมลงในอ่างเหมือนตอนลูตออก ถือว่าเป็นการเสียเวลา จึงใช้ขันตักน้ำเติมลงไป แม่นายเฮงจะพยายามระมัดระวังสักเพียงใดก็ตาม ลูกปลาเล็ก ๆ หลายต่อหลายตัวก็ไม่อาจต้านทานแรงน้ำได้ บางตัวเวียนหัวขนาดหนัก บางตัวตาย พวกที่เหลือก็อวกพาทแจ่งแรง และการถ่านน้ำครั้งนี้ทำให้พวกมันแข็งแรงยิ่งขึ้น เพื่อเตรียมตัวสำหรับการย้ายมาครั้งต่อไป

นายเฮงเป็นกบที่โรคประจำตัวคอยบ่นทอนสุขภาพอยู่ ยามใดที่อากาศกำเริบ นายเฮงจะไออย่างหนัก ไอถี่ ๆ จนเจ็บหน้าอก บางครั้งไอออกมาเป็นเลือด ทุกครั้งที่ไอ นายเฮงจะหมดแรงจนไม่สามารถทำอะไรได้ดังเช่นในเช้าวัน ขณะทานยาเฮงหวกระป๋องจะไปตักลูกน้ำมาเอง นายเฮงก็ไออย่างไม่ยอมหยุด รู้สึกเหนื่อยเหมือนจะขาดใจ พอก้าวเดินออกไปได้ก้าวเดียว นายเฮงก็หมดแรง ทรมานตัวลงนั่งกับพื้น

“เอออีกแล้วละ” นางทองย้อยเมื่อนายเฮงไม่สู้จะตื่นแต่ตกใจเท่าใดนัก นางเอาไม้ขีดหมอลาว ยกลงจากเตา ตะแคงหม้อให้หมาขาวไหลลงร่องไม้กระดานแล้วจึงเดินออกมาดูนายเฮง

นางทองย้อยพญ่นายเฮงเข้ามาข้างในได้ไม่ยากนัก เพราะรูปร่างของนางใหญ่กว่านายเฮงมาก ความจริงเมื่อก่อนแต่งงานก็ดูเท่า ๆ กัน แต่กาลเวลาและความจำเป็นดังเช่นในเช้านี้ ทำให้นางอ้วนขึ้นขณะทะเลาะผสมลง

“บอกตงไม่รักกรงกนแล้วว๊” “ไปให้หมอเขตรวเจเสียบาง” นางทองย้อยบ่นด้วยเสียงอันดัง พลังลากหมอนเขาไปรองไว้ใต้ศีรษะนายเฮง “เวลาเป็นขมาแถมมกขิงแหมละ”

“จะให้ไปโดยขิงกัน ไปนั่งคอยตามโรงพยาบาล เสียเวลาเป็นวัน ๆ บางวันทงวนไม่ไดตรวจ ไม่ไตรวจอะไรเลย ไอจะไปหาหมอมตามร้าน เจากิดิเราแพง เอาเงินที่โหมไปให้เขาละ ฉัน...แมยอช....ลูก ๆ ออกเจตคน...ปลาทองอกไม่รักทงนตัว มันตอกลงตอกลงอยู่ด้วยทงนทงน ไอโรตทงนเป็นมะมนไม่สู้กระไรนักทงน ไอเป็นทก ๆ เดยวักทายเองนทงนแหละ ไม่เห็นจะตอกลงไปหาหมอให้เปลี่ยนเงินเลย”

“ถ่านกตามใจ แตวนนอยาไปชอนลูกน้ำเลยนะ ปลาทงน่ะไม่เป็นไรทงน ไอนนอดเสยวันสองวันก็ได้ ชวตคนสำคัญกว่า”

“อะ....ไม่ไดช” นายเฮงกาน เหลือบตาไปทางหมอลาวทงนทงนยอชตะแคงรินน้ำไว้ “เรากินกันแล้วจะให้พวกมันอดจนร บอกลแล้วังละว่าไม่เป็นไร เดยวทอกลงชวจะไปชอน”

“เออ....” นางทองย้อยนึกได้ “เอางช ให้ลูกมันทำแทน แลวแกจะไดไม่ต้องไป”

“ตเหมอนกัน” นายเฮงเห็นด้วย “เจ้าเดชนะ ไอนินไป”

“เดช...เดชเอช....” นางทองย้อยตะโกนเรียกลูกชวคนโต “ไปชอนลูกน้ำให้พอถูกล วันพอเขาไม่สบาย”

“ฉันจะไปโรงเรียนอยู่แล้วแม่” เดชเดินหนีออกมาจากห้องติด ๆ กัน “เดยวักสาขทานเอง”

เดชแดงชดุนกิเรียนแล้วก็จริง แต่เขาไม่ได้ตั้งใจจะไปโรงเรียนเลย พอลออกจากบ้านไปแล้ว ก็จะไปพบกับเพื่อนที่ถูกคอสองคน พากันไปเที่ยวที่โรงพยาบาลนครนแล้ว อบอุ่นแบบหลวงของพวกอันธพาลวัยรุ่น เพราะทุนนมเครื่องเล่นแปลก ๆ ใหม่ ๆ น่าสนใจ รวมทั้งการพนันแบบต่าง ๆ ซึ่งเดชคิดว่าดีกว่าที่จะต้องเขาไปนั่งเรียนอยู่ในห้องเรียนของเดวิดว่า ๆ ซาก ๆ ครูแต่ละคนทางทางคราคริ พยายามจะยัดเยียดตำราหลาย ๆ เล่มเข้ามาไว้ภายในสมองอันเม่นอกจกตของเขา จนปวดระบมไม่ไหวทงศีรษะ ทำผิดเขาหนอยกคยจะดาจะต สู้เหยวอย่างนไม่ได ถ้าใครทำให้เขาเจ็บ เขาจะโต้ตอบในทันที ไม่ต้องปล่อยให้ความแค้นเกาะกินหัวใจอยู่นานจนเกินไป

“จริงของม” นางทองยอยเพงนก็ได้ “จะให้เทพพนมไปก็ได้อีก แกลยประเดยวนะ พอน้องมันกลับมาจากตลาด แม่จะรับทำกับข้าวให้กินเสียที่บ้านนแหละจะได้ไม่ต้องไปซื้อไปหา”

“อะจะก็ข้าวบ้าน...ข้าวบ้าน เหมนเบอะตายไปแล้ว” ดุเหมนอน ความไม่พอใจของเดชจะเพิ่มขึ้น แทนที่จะลดลง “แม่ให้เงินไปซื้อข้าวข้างนอกกินดีกว่า สะดวกสบายดี จะไม่ต้องยุ่งยากกันอีกหลายคน”

เดชเป็นลูกคนโตและเป็นลูกผู้ชาย พ่อแม่จึงหวังพึ่งเดชเต็มที่ ทนทรพยาบมพอจะส่งเสียลูกให้เล่าเรียนได้เพียงคนเดียวเท่านั้น เดชจึงเป็นลูกคนที่โชคที่สุด แต่ในตอนนั้นเดชยังไม่เข้าใจหรอกว่า เขาโชคขนาดไหน เขาเป็นท้าวหวังของพ่อแม่และน้อง ๆ อีกหลายคน แต่เขาเองจะเป็นคนทำลายความหวังของคนเหล่านั้นให้พังพินาศลงอย่างย่อยยับ

“เทพ...เทพเอ๊ย...” นางทองยอยตะโกนเรียกลูกคนที่สอง “ไปชวนลูกมาให้พอนนะลูกนะ พ่อเขาไม่สบาย พ่อเขาก็จะไปโรงเรียน”

งีบ...ไม่มเสียงตอบจากเทพ

นางทองยอยเดินเข้าไปดูในห้องของลูก ลูก ๆ ทุกคนของนางมีสิทธิ์ที่จะใช้ห้องนี้เท่าเทียมกันทั้งเจ็ดคน เทพนั่งหน้าบอกลูกไม่รับอยู่ในห้องนอน สู้กับสโมใจ ลูกสาวสองคนรองจากเทพพยายามแข่งกันอยู่ว่า ใครจะตบสายกว่าใคร บางทีสองคนสามารถจะตบสายได้ถึงสิบเอ็ดโม้ครั้ง ตบจนมากเกินกว่ากลางวันคนเดียว ส่วนสมจิตกับสมปอง น้องสาวอีกสองคนไปตลาด สมจิตไม่สามารถจะไปตลาดได้คนเดียวโดยไม่หาสมปองไปด้วย และสมปองก็เช่นกัน ถ้าไปคนเดียว เวลาเพื่อนตลาดชวนเล่นเอ็ดเด้นแล้วจะทำให้เขาตกใจไป สมพรลูกชายคนสุดท้ายไม่ได้อยู่ในห้องนอน คงจะไปชนอยแ้ว ๆ หนามาน

“ไปตักลูกมาให้พอนนะลูกนะ” นางทองยอยนอนวอนลูกคนรอง เหมอนกำลังจะขอส่งทองคำที่สุ่จากเขา “พ่อเขาไม่สบาย”

เทพไม่พูดจาว่าอะไร เขาเผลอลุกขึ้น เดินออกไปจากห้องนอนอย่างรำคาญเต็มที่ นางทองยอยเดินตามออกไปติด ๆ ปากก็พร่าวอนให้เทพไปชวนลูกมาให้ แต่เทพก็เดินหนีไปรอบ ๆ บ้าน โดยไม่ยอมปรปักษ์กับมารดาเลยแม้แต่คำเดียว ในที่สุด เมอมารดาของหงษ์ ๆ เจ้า เทพก็เดินออกจากบ้านไปเสียเลย ๆ

“ไม่ไหวเลย ลูกเอ๋ย...” นางทองย้อยร่ำพร่ำแล้วเดินกลับจนไปบนบาน หมายใจจะลองปลุกสุริยดู่

นางทองย้อยเรียกก็แล้ว เขยาก็แล้ว สุริยดู่ยังไม่ยอมตน สมใจทนไม่ไหวจึงวิ่งเขนมาก่อน นางทองย้อยรีบแจ้งจุดประสงค์ทันที

“ตายแล้วแม่...” สมใจยกมือขึ้นทาบอก “คุณเป็นผู้หญิงยังเร็วแม่ให้ฉันไปช้อนลูกมา รูดึงไหนอายถนมน

นางทองย้อยโมโหขึ้นมาก็เลยพาดเอาที่พวกปลาทอง

“อย่ากัณหาอย่าแก่นมเลย ลูกน่ะ...ขงนุก

“อะไรกันแม่” สมพรลุกชกษคนสุดท้ายที่ไล่มาจากไหนไม่ทันเห็นถามนางทองย้อยอย่างสงสัย

“ก็พวกพี่ ๆ แกนะซี อาศัยให้ว่านไม่ได้เลยแม่แต่คนเดียว พ่อเขาไม่สบายไปช้อนลูกมาเองไม่ได้ แม่ใช้ให้พวกพี่ ๆ ของแก่ไปช้อนแทนพ่อ วันเดวทานน ไปให้ไม่ได้”

“เพื่อเขาเป็นอะไรไปนะแม่” สมพรถามพลางจะเงอดูพองก้างลงนอนอยู่บนบาน

“ก็ไอ้โรคเก้านั้นแหละ มันเกิดกำเริบขึ้นมา ไปต่อกเองไม่ไหว”

“ให้ฉันไปนะแม่นะ” สมพรมองร่างอันผอมแห้งของพ่อด้วยความ

สงสาร

“อย่าไปเลย สมพรเอ๋ย...ปลานั่นอดสัปดาห์สองวันก็ช่างมันเถิด”

นางทองย้อยคิดว่าสมพรเพียงตัวเด็กเกินกว่าที่จะไปช้อนลูกมา

“ແหม....ແມ່ລະກີ້ ທ່ານເຂົາເຕັມໃຈໄປແມ່ກີ້ໄດ້ໃຊ້ ເຫຍົາໄດ້ໄປໃຊ້ກັນເທົ່າ ເຂົາໄດ້ເຕັມໃຈ ແລ້ວຈະມາບໍາເນີນໂດຍອີກ

“เอ้า...ตามใจ อยากจะไปกับใครไป ดิฉันยอมแพ้เขาจะได้อะไรไปช้อนเอง แต่ระวังตัวให้दनอนนะลูกนะ” นางทองย้อยส่งลูกชายคนสุดท้ายอย่างเบ่งเป็นห่วงเป็นใย

แสงแดดก็จะทำลายชีวิตลูกไรตายไปเป็นจำนวนมาก ตัวก็แข็งจริง ๆ อาจ
จะอยู่ได้เพียงหกชั่วโมงเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ นายแสงจึงพยายามเก็บรักษาลูกไร
ไว้ในทรม เพื่อให้พวกมันมีชีวิตอยู่ได้นาน ๆ

“ได้ลูกนาลูกไรจนเพียงพอแก่ความต้องการแล้ว สมพรก็เตรียมตัวจะ
กลับบ้าน นึกภูมิใจที่ได้มีโอกาสช่วยพ่อแม่แบ่งเบาภาระในยามที่เอเจบ แต่
สมพรหารู้ไม่ว่าเด็กพิศวัตได้คิดว่าเขากลุ่มหนึ่งกำลังจับตัวเขาอยู่ เด็กพวกมัน
มาขอพหอนลูกนาไปขายตามร้านที่ขายปลาทอง ไม่ได้พหอนลูกนาไปให้

ปลาทองตามแหล่งเพาะพันธุ์
กัน พอพวกมันเห็นสมพรก็
เกิดความคิดขึ้นมาว่า วณ
พวกเขาคงจะได้ลูกนาโดย
ไม่ต้องไปพหอนให้เหนื่อยแรงแ
จึงคอยจนกระทั่งสมพรได้
ลูกนามากพอ ก็พากันเดิน
เข้ามาใกล้

“เฮ...เจ้าหนู! นนแก
นี่อาจมาพหอนลูกนาที่พวก
ฉันเพาะไว้โดยไม่ขออนุญาต
เสียก่อนนร เจ้าคนตัว
โตพิศวัตกล่าวกับสมพรอย่าง
ขยำน



สมพรเดินไปหยิบเครื่องมือสำหรับพหอนลูกนาลูกไร
ที่บ่ออันใหญ่ถึงนอกโบสถ์ เมื่อยังไม่ได้ตั้งของตามต้องการแล้ว สมพร
ก็ออกจากบ้านและเที่ยวเดินเสาะแสวงหาแหล่งลูกนา ในนาสกปรกจะมีลูก
นาลูกไรอาศัยอยู่อย่างหนาแน่น เวลาที่สมพรใช้กระซอนซอนมันขึ้นมา พวก
ลูกนาก็จะดิ้นขุดอยู่ที่ในกระซอนนั้นทำให้สมพรพหอนต่อไปด้วยความเปล็ด
เพลิน งานพหอนลูกนามาเป็นงานที่สนุกสนาน โดยเฉพาะเด็กซึ่งคลุกคลีอยู่
กับแหล่งเพาะปลาทอง แต่เพิ่งจะได้มาพหอนเป็นครั้งแรกอย่างสมพร

ลูกไรที่จัดอยู่ในชนิดจะมีสีแดงสดเหมือนนามะเขือเทศที่แม่ใช้เผ็ดขาว
เพื่อเป็นถนอมรสอร่อยเช่น สมพรได้มาหาลูกไรเอง เขาก็เลือกลูกไร
ที่อยู่รวมกันและสีแดงสดเท่านั้น การที่จะพหอนลูกไรให้ได้เป็น
จำนวนมากนั้น ต้องออกจากบ้านแต่เช้า เพราะลูกไรจะจำมากที่สุดในตอน
เช้า พอสายลูกไรก็จะหายไป นายแสงเคยคิดว่ามันเป็นเพราะลูกนาคอนซอนไป
จนหมด แต่ต่อมาภายหลังจึงเข้าใจว่าลูกไรมีอายุสั้นมาก พวกมันจะเริ่ม
เกิดขึ้นมาในตอนเช้าขณะที่ท้องฟ้าปรากฏแสงเงินแสงทอง พอตอมสาย

“ลูกมานมนเกิดเองนา พวกแกไม่ได้มาเพาะไว้สักหน่อย พ่อฉันบอกว่ามันเกิดเอง และพ่อฉันก็มาชวนไปให้ปลากินทุก ๆ เช้า” สมพรเถียงโดยไม่ทันคิดถึงหันตักยกตาลลงคืบคลานมาสู่

“ผิดเสียแล้ว เจ้าแปก” เจ้าคนถดไปยมเหมพินหลอ “ลูกนานเป็นลูกนาส่วนมากกล ไม่ใช้ลูกนาสาธารณะ”

“ในเมื่อแกชวนมาได้แล้ว แกจะต้องเสียภาษีไฉน” เจ้าคนตัวโตที่สุดพูดกับสมพร

“เรื่องอะไรละ” สมพรเดินถอยออกห่าง “ฉันอุตสาห์ชวนอยู่ต่งนาน ฉันไม่ยอมให้พวกแกหรรอก”

“ไม่ให้นมกตองเห็นตักนานะซุ”

เด็กชายสามศคนล้อมกรอเบามา เจ้าคนหน่งพยายามจะดึงลงไปจากมอสมพร ในขณะที่ทอคนหน่งพยายามจะดึงตัวสมพรออกมาในทิศทางตรงข้าม อีกสองคนพยายามจะทำให้สมพรเจ็บตัว เด็กทุกคนขอแย่งกันอย่างขุสนุน่วนวอยุ่นสะพามไม่ทอดผ่านร้องเล่นสกลปรกกลนหม่นมกลุ่สมพรตัวคนเดียว ซ้ายเด็กกว่าเด็กชายพวกหน่นมาก จึงแพแรงและถูกแย่งถึงลูกนาไปได้

“เอาลูกนาของฉันคืนมานะ” สมพรโผเข้าหาเด็กคนทแย่งลูกนาไป เด็กออกคนหน่งซงย่นอยู่ใกล้ ๆ เห็นดังนมนกออกแรงผลักสมพรตกจากสะพานไม่ลงไปในท้องร่อง จมลงไปใ้ในเลนตงแต่เท้าถึงตะโพก หน่ตาเนอตัวถูกเลนกระเด็นใส่ประอะไปหมด

พ่อปลกสมพรตกลงไปแล้ว เด็กเกรพพกนตางกัหวะระอยางครนเครง พลางหวาดงลูกนาเดินจากไป

“หมาหมู่...หมาหมู่ทงน่น” สมพรบ่นพม “ถาฉนโตทนแกเมอไหร่ตะจะแกคนให้เจบปวตเตยว”

สมพรพยายามตะเกยตะกายขมมามบนสะพานจนได้ ส่งโดยวทเจ้าพวกอนธพาลเหลือไว้ให้ กักอกระซอนทใช้สำหรับชวนลูกนา เขาค่อย ๆ หยิบมขนมาอย่างใช้ความคิด ถ้าเขากลับไปโดยไม่ได้อูกนาตมมอกลับไปด้วย ก็จะเป็นเรื่องที่น่าอับอายขมมามากทเตยว เขาจึงเอากะซอนอนน่นไปชวนลูกนาออกครึ่งทง ๆ ทนมมถึงใส่ ทำให้ได้อูกนากลับมามานอยกวาทควรวาเครง

นางทองยอยตบอภพาง เมอเห็นหน่ตาเนอตัวอนสกลปรกมมเมมของอูกชายคนสุดทอง เหตุการณ์ทเกิดขมไม่ได้อุดไปจากททางกาคะเนนไวเตย

“แม่บอกแกแล้วว่าอย่าไป...อย่าไป แกก็ไม่เชอแม่ ดูซุ ดูได้ทให้ไฮเด็กพวกนหน่นะเกรอออกจะตายไป”

“ถึงยังงี้ ฉันก็เอาลูกนามาให้พวกปลามกนกันจนได้เนแหละ” สมพรพุดพกลางเทอูกนาลงในอ่างฉนใส่นาเปล่าไปบนง

“ขาดทุนนะไม่ว่า เสียตงไปไปบนง ลูกนาเตนปลากนเสียไมกคากหมด จะได้อูกนกันไมทวดวยซาไป”

สมพรไม่ตอคำกบมารดา จัดเจงดังอูกนากอยคนเคยเวซบ ๆ อูกนา

หุชอนมานานมลูกไรติดมาด้วยเล็กน้อย สมพรจึงเอาไปให้ลูกปลาพันธุ์สูงหัว
วันในอ่างดินที่เขาใส่แรงวนแรงคนใหม่มันโตเร็ว ๆ

“พวกแกคงจะหัวมากสินะ....แต่ไม่ต้องกลัวไปหรอก ถึงยังงั้นฉันก็
ต้องหามาให้แกกินจนโต” สมพรพูดกับลูกปลาในอ่างดินซึ่งกำลังกินลูกไร

กันอย่างวิหกระหาย

“แล้วแกละ หัวยัง” นางทองย้อยซึ่งมาขนอยู่ข้าง ๆ ดังแต่เมื่อไร

ไม่รู้ เอ่ยถามลูกชาย

“หัวเหมือนกันแหละ แม่

“ถ้ามันก็ไปอาบนาอาบตากแดดแล้วกินด้วยกัน วันนั้นแม่เจียวไข่ไว้ให้

สองสามวันต่อมา อากการบ้วยของนายเฮงก็ทะเลาะ แม้จะยังไม่หาย

สนิท นายเฮงก็ไม่ยอมอยู่เฉย ๆ เพราะมันยอมหมยถึงรายได้ไม่สมดุลกับ

รายจ่าย นายเฮงตั้งใจไว้แล้วว่า จะต้องไปขอลงขันมมลักสองถึง เพื่อดัด

แปลงเป็นอ่างเพาะปลาทองพันธุ์ฮอลันดา

ปลาทองฮอลันดาจัดอยู่ในประเภท “ปลาหาง” หมายถึงปลาที่เวลา

โตเต็มที่แล้วหางจะยาวออกไป... ๆ ถ้าตัว หรือถ้าหางงาจริง ๆ แล้วอาจ

จะยาวกว่านั้นอีก ในยามที่มันว่ายน้ำ หางของมันจะแผ่กระจายส่ายไปไหวไป

มาเหมือนผีแพร่บาง ๆ ความงามของปลาพันธุ์นี้ทางของมันเป็นพิเศษ ถ้าปลา

ฮอลันดาของใครหางไม่ยาวพอ ถือว่าเป็นปลาฮอลันดาที่ไม่ได้ ถ้าเป็น

ปลาฮอลันดาที่แท้จริง ๆ เวลาโตเต็มที่แล้วอาจจะขายได้ในราคาแพงแต่ก็จะ

พัฒนาทางไป แต่เนื่องจากราคาคาของมันแพงมาก จึงไม่ค่อยมีใครค่อยนิยม
เล่นกันแพร่หลายนัก

เดือนหนึ่งผ่านไป ลูกปลาซึ่งให้อา้งดินก็โตขึ้นมาเท่าหลอดกาแฟ

พวกมันเริ่มรู้สึกแอดที่ตออยู่รวมกันในอ่างแคบ ๆ แต่ละตัวต่างก็อยากให้

เพื่อนถูกกำจัดไปให้หมด แล้วเหลือแต่มันครอบครองอ่างอยู่ตัวเดียว นายเฮง

รู้ว่า ลูกปลาจะต้องสัดกันอย่างนั้น เขาเตรียมอ่างขนาดเล็กไว้สำหรับพวกมัน

อ่างหนึ่งแล้ว เป็นอ่างสี่เหลี่ยมจัตุรัส กว้างยาวประมาณเจ็ดสิบห้าเซนติเมตร

พอพวกลูกปลาถูกปล่อยลงในอ่างนั้น พวกมันก็พากันแหวกว่ายไปจนหัวควย

ความตุนตาตุนใจ

“ไม่นึกเลยนะว่า ยังจะมีโลกใหม่กว้างกว่าที่เราเคยอยู่อีก ลูกปลา

ตัวหนึ่งพูดกับลูกปลาอีกตัวหนึ่ง

“นั่นนะ...เราต้องเล่นไล่จับกันได้สนุกแน่ ๆ เซียว” ลูกปลาอีก

ตัวหนึ่งหันควยและเริ่มเคลื่อนไหวเล่นให้สนุก

“ให้มันสบายกว่าที่เก่าเถอะ” ลูกปลาตัวที่สามพูด

“ตอนผมมอยกะเออะไรมาซ้อんพวกเรานะ ฉันคิดว่าเราจะดาเซียบ

แล้วซ” ลูกปลาตัวที่สี่ทักท้าวหาดสงสัย

“แต่ก็ไม่เป็นไร กลับหาเรามาใหม่ดีกว่าเก่า มอยกะซันไม่มี

อันตราจะไรหรอก” ลูกปลาตัวที่ห้าทักท้าวซัน ๆ เพื่อแสดงความมความรู

ดีกว่าลูกปลาตัวอื่น

“ฉันสงสัยว่าจะเป็นมอมมอดด้วยกับที่เอางกินมาที่เรา” ลูกปลา

ตัวที่หกแสดงความคิดเห็นของมันบ้าง

“เซแล้วเรอ...ของกินอยู่

ทุกวันนี้เรียกไม่ถูก ฉันได้ยินพวก

ขี้เขเรียกกันว่าลูกไร” ลูกปลาตัวที่เจ็ด

แสดงท่าภาคภูมิใจเหมือนรู้อะไรดีกว่าเพื่อน

“แต่เราจะไว้ใจที่ใหม่ไม่ได้ มันอาจจะ

นอนตราขายแอบแฝงอยู่ได้นะ” ลูกปลาตัวที่แปดกล่าวอย่างรอบคอบ

การที่ต้องอยู่ตามลำพังโดยไม่พ่อบุญแม่ให้ความอบอุ่น ทำให้มันแบบ

ผู้ใหญ่เรียกว่าลูกกนมาก

“จริงด้วย” ลูกปลาตัวที่เก้ารีบสนับสนุน “เราจะวิ่งไปทางไหนก็

ตาม เราต้องพยายามไปเป็นกลุ่ม ๆ อย่าแยกกลุ่มเป็นอันขาด สันึกก็สั่น

ด้วยกัน เบนอะไรจะได้นะด้วยกัน

ลูกปลาพันธุ์สีส้มชอบว่ายน้ำไปไต่ขี้กนเป็นฝูง ๆ หนีหัวไปหาง

เดียวกัน เวลาจะกลับหลังหันก็กลับพร้อม ๆ กันเป็นระเบียบขนาด ดูกว่าจะโต

มาถึงขนาดพวกมันก็เสียชีวิตไปครึ่งต่อครึ่ง จากहारอยกว่าตัวเหลืองเพียง

สองร้อยกว่าตัว แต่ก็ไม่แบ่งอะไรอะไร เพราะธรรมชาติได้วางกฎเกณฑ์ไว้

แล้วว่าผู้แข็งแรงพอเท่านั้นจึงจะดำรงชีวิตอยู่ต่อไปได้

บ้านนายเซเองกับแคบ ถึงจะพยายามหาอ่างเลี้ยงปลาตามตึกไว้มากเท่าใด

ก็ยังน้อยเกินความต้องการอยู่ดี เวลานั้นเองจะทำความสำเร็จของตัวเองให้ปลา

ใหญ่ เขาจึงจำเป็นต้องย้ายปลาใหญ่มารวมกับลูกปลาตัวจิ๋ว

ปลาใหญ่ที่ถูกยกมารวมกับลูกปลาสีส้มในเวลานั้นเป็นปลาพันธุ์หวด

แพะแก่ ๆ ตัวหนึ่ง ซึ่งรูปร่างไม่ค่อยจะมีสง่าราศีเท่าที่ใดนัก หลังโกง ๆ ตัวคด ๆ

แต่ดวงตาที่มันแสดงให้เห็น

ปลาสีส้มว่ามันได้ผ่านโลกมาจนเจน

แต่และเหล่าลูกปลาต่างก็ต้องการจะรับฟัง

คำชี้แนะทุก ๆ ใหม่ ๆ จากปลาหวดแพะตัวนั้น

“เหอ...ทำไมตัวเรอถึงได้โตกว่าพวกเรอละ แล้วทำไมมัน

ว่ะอะไร หอยเป็นกระจุกเซว” ลูกปลาตัวหนึ่งถามปลาแพะอย่างสงสัย

“เวลาเรียกผู้ใหญ่ท้ออยู่ด้วยกันมาก ๆ นะ เขาไม่เรียกว่าเรอหรอก”

ปลาหวดแพะแก่ ๆ ตัวนั้นสอน “เราเป็นเด็กเป็นเล็ก ต้องเรียกกันว่าลูก

ถึงจะถูก”

“เอ...ตกลง ลูกก็ลูก ลูกจะตอบมันได้ยังไงละ”

“ฟังดูโตกว่าพวกเรอ ก็อย่างลูกบอกไปเดี๋ยวนี้แหละ ลูกมอยู่

แถวพวกเรามาก ไอ้ที่หอยออกทางจมูกมันเรียกว่าหวด ลูกเป็นปลา

พันธุ์หวดแพะ นะเล่นปลาของนินมุดหัวนั้นมาก”

“ไอ้ฉันมันจะหวดอย่างลูกใหม่” ลูกปลาสีส้มหัวคิ้วถาม ในขณะ

ที่ลูกปลาตัวอื่น ๆ ร่ายล้อมเข้ามาฟังอย่างสนใจ

“ไม่หรอก กนและพันธุ์กัน เจริญพันธุ์สิ่งหัวนี้ โดยฉันจะมกน

เนอเนม ๆ ออกขึ้นตรงหัว ถ้าก่อนนอนหอยของลงมาปิดตาครึ่งหนึ่งกับ

ว่าเป็นปลาสีส้มลักษณะ ก่อนนอนและที่พวกคนเขาเรียกว่าวุ่น”

“พวกคนหรือ” ลูกปลาสีส้มหัวคิ้วถามอย่างฉงน

“ก็พวกที่ชอบมาจัดการอะไรต่อมิอะไรให้พวกเราไงล่ะ อย่างที่เขา

ย้ายลุ่มมาไว้ในอ่างนั้นแหละ พวกเงาเรียกตัวเองว่า “คน” หรือถ้าจะเรียกให้รู้ ๆ หน่อยก็เรียกว่า “มนุษย์”

“พวกมนุษย์ใจดีมากใช่ไหม”

“ตอบยกอะ ลุงแกจนบานแล้วลุงดูไม่ออกเลยว่าพวกเงาใจดีหรือใจร้ายกันแน่”

“ทำไมล่ะลุง ก็เงาเงาเรา เขาให้ของเรากินไม่ใช่หรือ”

“ตอนนั้นเงาเงาไม่รู้อะไรหรอก” ปลาหนวดพะยะว่า “รอให้โตกว่านี้สักหน่อย พอเงาเงาอายุได้สองเดือน กำลังน่ารักทีเดียว เงาจะกัดเดือยกพวกเจ้า เอาแต่ตัวที่สวย ๆ ไว้ เลี้ยงปรนเปรออย่างดี เพื่อว่าพอโตขึ้นเงาเงาไปขายตามบ้านคนมีเงินด้วยราคาแพง ๆ เงาจะเลือกเอาตัวที่สวยที่สุดไว้ทำพันธุ์ สองคู่ พวกเงาที่สวยรองลงไปจัดว่าเป็นปลาชนสอง เงาจะเอาไปฝากขายตามร้าน ส่วนพวกเงาที่รูปร่างหน้าตาไม่สวย มีตำหนิมาก ๆ เงาจะเอาไป ‘ออกสนาม’ ”

“ออกสนามมันเป็นอย่างนี้จะ ลุง”

“ออกสนามก็เหมือนเอาลูกปลาไปออกขายตามท้องสนามหลวงนั่นเอง ในวันเสาร์ วันอาทิตย์ จะมีผู้คนไปเที่ยวตลาดนัดกันมาก เพราะตามนวมของหลายอย่างมาชุมนุมขาย หรือจะเรียกว่าขายแข่งกันก็ได้ พวกเงาของปลาเงาเราไปนั่งขายอยู่ทางแผ่นกสัวเดี่ยว”

“ฉันอยากออกสนามมันจังเลย คงจะสนุกมากนะลุงนะ” ลูกปลาตัวหนึ่งเอียงขึ้นอย่างกระตือรือร้น “ได้ไปเห็นคนหลาย ๆ คน และยังได้เห็นสัวเดี่ยวอย่างอนอก

“สนมอะไรกันดี” ปลาหนวดพะยะเราทำท่าคิดถึงความทรงจำในอดีตอย่างเจ็บแสบ “ทราบสันตต่างหากละ ปลาที่ออกสนามมัน เขาจะไม่ยอมให้กินอะไรเลย ก็ล้วยจะเมาเวลาเอาชนรถ เขาจะเอาเกลือหยบมอมหน่งใส่ลงไปในปลาสัตถิที่เรายุอยู่ ผูกปากลงอย่างแน่นหนา ไม่ให้มันร้อออกไปได้ ระหว่างชนรถไปนะ กระเทียมแสนกระเทียม พอไปถึง แทนที่จะให้ดูในทศ ๆ เขากลับปล่อยพวกเงาเงาไป ในกะละมังเคลือบสีขาว แล้วต่งไว้กลางแดดเปรี้ยง ๆ ทงรอน พงตาสาย ทงดอดด เพราะปลาไม่ได้อยู่ในกะละมังมันตัวเดียว มีปลาออกหลายอย่างต่างชนิดไปเรื่อยหลายตัว พวกเราเอาหัวล้วยชนล้วยมา เพื่อยืดความกรุณาบ่อย ๆ แทนที่เขาจะเวทนามกลับเอาเกลือโรยลงมากล้น แสบกแสบ เค็มกเค็มจนจะกลายเป็นปลาเค็มเสียให้ได้ เคยมีบางตัวทนไม่ไหว ชักแตก ๆ แต่เงาของไม่สนใจเลย จนกระทั่งมีผู้หญิงคนหนึ่งผ่านมาเห็นเขาและร้องบอกว่าปลาชัก เจ้าของเขากายังไม่รู้ใหม่....เงาหยิบปลาตัวนั้นเหวี่ยงออกไปข้างนอกทันทีเลย เสียงผู้หญิงร้องออกมาอย่างตกใจ แต่เงาของร้านกลับหัวเราะก๊าก บอกว่าชนเอาไว้ในกะละมังก็เท่ากับเป็นการแพร่เชื้อโรคให้ติดต่อดังตัวอื่น สู้วางทิ้งไปก็พินไม่ได้อะ เขาเนือปลาเลียงพวกมดได้มด”

“นั่นแหละหลอเก็น” ลูกปลาตัวหนึ่งร้องออกมาอย่างพริ้งใจ “ฉันไม่อยากออกสนามแล้วละลุง อย่านังดะ”

“เรื่องเงาเงาที่หาหน่อเองไม่ได้หรอก นอกจากใครสวดยหน่อก็โชคดีเท่านั้น แต่ถ้ามึงล้วย ล้วยก็พอมึงคานะม้ายูบ่างหรรอก เวลาที่เขาเลือกเงาเงา เราจะดูตั้งแต่หัวจดหางทีเดียว ถ้าใครรูปร่างหน้าตาไม่สมประกอบ

มาแต่กำเนิดก็ออกจะเคราะห์ร้าย แต่พวกที่ไม่ได้เป็นดังแต่เกิดก็ควรจะระวังตัวให้มาก ๆ ยังพอมองอยู่บ้าง เวลาว่ายน้ำเล่นอย่าว่ายให้เร็วนัก จะทำให้ทางลื่น ไม่สวย พยายามหัวด้วยถอยหลังบ่อย ๆ จะช่วยให้หางแผ่ออกไปเป็นสง่า งดงาม พยายามเหยียดครีบให้ตรงอยู่เสมอ อย่าให้บิดเบี้ยวได้ เวลาว่ายน้ำพยายามทำตัวให้ตรงไว้ อย่าให้อียงซ้ายหรือเอียงขวา โตขึ้นจะได้รูปร่างดี ๆ ถึงไม่ได้เป็นปลาชนหนักก็เป็นปลาชนสอง โดยุร้ายไม่ต้องออกสนาม”

“ดูว่าลูกเคยออกสนามแล้วทำไม่ลงมาอยู่ที่นี่ล่ะ”

“ไม่มีใครผลักกันที่เขายกจะได้อะไรหรอก อย่างไม่รู้ เมื่อไม่มีใครช้อน ลูกก็ต้องอยู่กับเจ้าของจนโต เจ้าของเดิมของลูกไม่ใช่คนน่หมอก ดูเหมือนจะชอบนายปลั๊กหรืออะไรนั่นแหละ ใจร้ายกว่าเจ้าของคนน่หมอก บางทีตองสงสามวันกว่าจะได้กินลูกน่หมอกเอง แอ้งของพวกเราก็กินปลั๊กพวกไหนพวกไหนสักปรก นาน ๆ ถึงจะมาถึงให้สักที ค่อยมาปลานน่หมอกแพะตัวโต ๆ ขาดตลาด ปลาของนายเฮงตายหมด เขาก็เลยไปซื้อลูกมาจากเจ้าของเดิม เอามาเป็นพ่อพันธุ์ ตอนนั้นลูกยังไม่แก่ถึงขนาดน่หมอก”

“อ้อ...พอจะเข้าใจละ”

ลูกปลาสังหอยยากจะคุยกับปลาหนวดแพะแก่ ๆ ตัวนั้น ให้นานที่สุดเท่าที่จะนานได้ แต่โอ๊กส์ไม่เบียดให้ พอนายเฮงล้างอ่างเสร็จ เขาก็จับปลาหนวดแพะคันไปไว้ในอ่างของมันตามเดิม

วันเวลาผ่านไป ลูกปลาสังหอยก็โตขึ้น และมันก็โตขึ้นอย่างรวดเร็ว พออายุได้สองเดือน ลูกปลาเหล่านั้นก็โตขึ้นมาจนกว่าน่หมอก นายเฮงเตรียมตัวจะคัดลูกปลาแบ่งออกเป็นพวก ๆ เช่นที่เคยทำมา

“จะคัดปลาหรือ” นางทองย้อยถามนายเฮงขณะที่เขาบายนดูใกล้ ๆ

“ใช่” นายเฮงตอบพลางจ้องดูลูกปลาในอ่างสละสลวยอย่างพินิจพิเคราะห์ “แปลกจริง ลูกปลาสังหอยก็นมรูปร่างสวย ๆ เยอะเหลือเกิน ไม่เหมือนคอกกตแล้ว ๆ มา”

“คัดนะจ้ะ สวย ๆ นะราคาสูง”

“มันจะต้องเลือกเอาตัวสวย ๆ ไปให้กลุ่มทวดเกียรติหน่อย แยกเพ่งจะเริ่มเลี้ยงปลาใหม่ ๆ แต่มันน่หมอกมากพอ เลยหาเสียตังเดียว มันน่หมอกวางขวางด้วย ถ้าลูกปลาวกมันไปอยู่กับแกมหัวงโตเร็ว เพราะอาหารอุดมสมบูรณ์ และระบบการถ่ายน่หมอกด้วย”

“คราวนี้ไม่เอาตัวสวยที่สุดไว้ทานน่หมอกหรือ”

“ไม่หรอก ให้แก่ไปหมดเลย คุณทวดเกียรติเป็นคนดีมาก เราไม่
อยากยกเอาไว้ ปลาไปอยู่กับเงาะดีกว่าอยู่กับเราตั่ว”

แล้วนายเซงก็ก้มลงพิจารณาปลาตกนอนอย่างละเอียดถี่ถ้วนอีกครั้ง
หนึ่ง การยกปลาส่งหน จะต้องดูตรงหัวเป็นพิเศษ ถัดตรงหัวมีลักษณะ
กว้างจนเกือบจะเบบะนสี่เหลี่ยม ปลาดำนั้นจะมีมันสวมน้ำโอโตขึ้น จากนั้น
นายเซงก็จะดูตรงหลัง ปลาซึ่งเหบบนปลาที่ไม่กระโดด ถ้าหากตัวไหนเกิด
มันจนมากจะถือว่าเป็นปลาพิการ แม้แต่หลังโค้งขึ้นมาจนเดชะก็ไม่ได้ นายเซง
จะไม่ยอมเอาไว้เลย ปลาซึ่งหัดจะตอมเหงะเรียบเสมอกันตั้งแต่หัวจดหาง
ตัวไหนไหนทางอวบแสดงว่าต่อไปจะเป็นปลาที่หนาขนาดใหญ่มาก จากนั้น
นายเซงก็จะดูครีบกับหาง ถ้าตัวไหนครีบหางบิดเบี้ยวจะดูผิดปกติทันที
จนสุดท้ายนายเซงจะดูลักษณะการว่ายน้ำของมัน ถ้าตัวไหนว่ายวนๆถือง
แล้วปราดเปรี้ยว ถือว่าเป็นปลาที่แข็งแรง

หลังจากคัดเลือกอยู่เป็นเวลานานพอสมควร นายเซงก็ได้ปลาที่จัด
ว่าเป็นปลาชนิดหนึ่งประมาณห้าสิบตัวจากปลาสองร้อยกว่าตัว แต่ก็เป็น
สถิติปลาซึ่งหาได้ยากที่สุดเท่าที่เคยมีมา

นายเซงจัดการเอาลูกปลาซึ่งส่งหันทันทีทอดได้ ใส่ลงในถุงพลาสติก
ซึ่งมีมาอยู่ประมาณหนึ่งในสามของถุง รวบปากถุงรูกลงไปจนถุงบ่วงพอง
ลม เอาอย่างรัดจั้นแน่น ส่วนลูกปลาเดกคัด นายเซงลงปล่อยไว้ในอ่าง
ซึ่งมีน้ำเต็มตามเดิม

“จะไม่เลยหรือ” นางทองย้อยถามสาม

“ใช่...จะรีบไปเดี๋ยวเลย ให้นอนอยู่ในถุงนาน ๆ ไม่ดีหรอก”

นายเซงหวัดดูปลาสดที่เดินออกไปจนรถสามล้อเครื่องทอดน่องใหญ่
เมื่อตอรถราลากับสามล้อเครื่องจนเบนหน้าพอใจแล้ว เขาก็เอาถุงลูกปลาลาว
ลงตรงทางเท้า ลูกปลาทองห้าสิบตัวต่างก็โผล่มาบึ่งใจ เพราะเข้าใจว่านายเซง
คงจะจับพวกมันไปออกสแนมคังที่ปลาหาวคืดแพะแฉะแฉะให้ฟัง

“ແຂ່ວ...ครวณ” ลูกปลาดำทวนร้องบอกลูกปลาดำอื่น ๆ “เขา
คงจะพาพวกเราไปออกสแนมแม่ ๆ”

“แต่ฉันได้ยินว่า เขาจะพาพวกเราไปให้กลุ่มทวดเกียรติสนา” ลูกปลา
ออกตัวหนึ่งถาม

“แล้วทำไมเขาจึงได้เอาเราใส่ในถุงพลาสติกผูกปากถุงแน่นหนาอย่าง
นั้น” ลูกปลาดำแรกยังไม่หายข้องใจ “ดูและบอกว่า ทำอย่างนั้นหมาย
ความว่าเขาจะพาเราไปออกสแนม”

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่ฉันอยากจะได้ไปไหนทางมากกว่าทางราย”

“นายคิดว่าไปอยู่กับกลุ่มทวดเกียรติแล้วจะดีกว่าออกสแนมอย่างนั้นหรือ”

“ได้แต่หวังเท่านั้นแหละ” ได้ยินนายเซงเจ้าของเรารบออกว่าทนม
อาหารการกินอุดมสมบูรณ์กว่าที่นั่น และระบบการถาขนาถากความคย”

“เอะ...ระบบการถาขนามนแบบยังงั้นนะ” ลูกปลาดำกวดหนึ่ง

ถามขึ้น

“ไม่รู้เหมือนกัน แต่เข้าใจว่าคงจะแบบเดียวกับที่พวกเงาะส่งเบดเดเอา
นาสกปรกออกจากร่างเรา แล้วเอานาสะอาดมาใส่เดกันนั้นละ”

“อย่างนั้นกตนะช เวลานั้นนายเซงเอานาให้เบบะนกับที่ในรูที่สกปรก
ตัวชน”



“อยู่กับคุณทวดเถรดิฐจะดีกว่าไปออกสนามแน่”
เมธธสถามล่อเครื่องเล่นออกไปจากทนน ลูกปลาต่ากรูสึกกระทุบ
กระเทอนไปตาม ๆ กัน บางตัวหันมาเคเว้นหัว บางตัวถึงกับจุก พุดไม่
ออก ลูกปลาลิงหงาสิบตัวต่างก็คิดว่าเวลานนี้เป็นเวลาทรมานที่สุดในชีวิต

“นั่นกลัวเขาจะพาเราไปออกสนามจริง ๆ แหะละแฮะ”

“ทางฝั่งใต้ละ เราไม่มทางจดขนหรือหลบหนีได้เลย คิดเสียว่า
เป็นกรรมกแล้วกัน”

“แต่ฉันไม่อยากจะออกสนามนั้ ฉันกลัวเขาเอาไปใส่ไว้ในกะละมัง
เคลือบสีขาว ตั้งไวกลางแดดร้อน ๆ เวลาพณบ้วยใจฉันก็อยากให้เขา
รักษา เอาใจใส่ดูแล ฉันไม่อยากจะขวางลงไปเป็นเหยื่อของตพพณณ ดูแต่
เวลาทนายเฮงซอณณขนไปถูกอกาศาขางบน เดวเดวเท่านั้นยังแทบขาด
ใจตาย”

“พวกเขาตัวใหญ่กว่าเรามาก เขาคงคิดว่าเราสำคัญน้อยกว่าเขา
ความจริงเราก็มัวต รุกเจ็บ รุกก็กลัวตายเหมือนกัน”
“โอ๊ย...ช่วยทีเถอะ ทำไมมันถึงกระเทอนอย่างเงา ลูกปลาตัว
หนึ่งรองของความช่วยเหลือจากเพื่อน ๆ

“ทนเอาหนอย” เพื่อนปลอบ “เราทำอะไรมากกว่าไม่ได้แล้ว”
ลูกปลาทงาสิบตัวทณกระเทอนอยู่ไม่นาน รตสถามล่อเครื่องก่เล่น
มาถึงบานคณทวเถรดิฐ ถึงตัวบานจะไม่ใหญ่โตโอโงนนัก แต่แบบก็สวย

งาม ทนสมย ยิ่งบริเวณบานด้วยแล้ว กว้างกว่าบริเวณบานนายเฮงเบน
สิบ ๆ เทา แต่ขงเบนทวง ไม่ได้ปลุกตนไม หรือใช้ประโยชน์อนใด
นายเฮงซอกระคำโดยสธารเรยรอยแล้ว หัวลูกปลาสติคิณเขาไปขาง
ในด้วยใบหนายมระรณ แม้ว่าก่อนออกจากบานเขาจะไม่อยากยกกับใครเลย
ก็ตาม

“นะลูก...นายเฮงเอาปลาออกแล้ว” คุณทวเถรตบออกกับรุ่งรว
ลูกสาวยสิบสองเบเศษของเงา แล้วถามว่า “ปลาอะไรนะ”

“สิงหวนครับ” นายเฮงตอบ “คิดตัวสวย ๆ มาให้ทานหาสิบตัว
ผมขอทานว่าต้องเลี้ยงได้ตัวใหญ่แน่ ๆ”

นายเฮงรู้ว่าคุณทวเถรตบอยากได้ปลาของพณฐ์ใหญ่มาเลี้ยง จึง
อธิบายสรรพคุณปลาในถุงเสียลือสอย และถามว่า

“เอาไวให้พณครับ”

“มานซ...ฉันมีอะไรจะให้ให้นายเฮงดู”

นายเฮงติดตามคุณทวเถรตบกับลูกสาวไปทางด้านซ้ายของตัวบาน
เขาตออศรรายใจเบณณพณ เมอเทนทพเคเบณพณณโล่ง ๆ กลับกลาย
เบณสระขณมาอย่างสวยสะดุดตา นานในสระตณประมาณสอกเศษ แต่เนอท
กว้างขวางมาก ขอบสระคคเคยวไปตามธรรมชาติ ทำให้สระดูมัวชวตชวียง
จน กลางสระมูกาจำลองก่อด้วยหินสีขาวใสแวววาว ริมสระทำแบบหลบ
ซ่อนนไฟสดวงใหญ่หันตรงมาทางภูเขา วางจั้งหะประสณณไวอย่างพอด
ตามชอกเขาประดับด้วยสายหะรยครม สายไฟห้ทุกครงทปลาทอง้วยผ่าน
พณสระเต็มไปด้วยก้อนกรวดกลมเกลยง ใหญ่บางเล็กบางผ้งอยกับซมณณต

บางแห่งเป็นช่องว่างกระถางปลูกบัวฝรั่งหลากสี ส่งกลิ่นหอมจรุงใจ ผมนั่งตามตรงข้ามกับท่านชายเฮงฮงน้อยที่เป็นหนานผา มานาคให้สรวยรินอยู่ตลอดเวลา ถัดจากกุหลาบทางนายเฮงฮงน้อยยังมีนาทุ่งขึ้นเป็นเนินและของฝอยตกลงบนผืนนาไหวแก่มะละกอแดงนานัก นายเฮงฮงฮงน้อยในความงามของสระที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้าชาวทะเล และกลับสลดใจ ชาวชนทางชาติเขากองไม่อาจทำได้เช่นคุณท้าวเกียรติ เพราะขาดปัจจัยในการนมัสการ

“สวดยเหลือกินครบท่าน นุ่งจะหมดเงินไปไม่ใช่น้อย”

“ไม่เท่าไรหรอก ถิ่นเขาของที่ไม่ค่อยจะมีราคามาตัดแปลงบางอย่างก่อนหันสวาว ๆ ใส ๆ ที่ทำเป็นกุหลาบอยู่กลางสระนั้นะ เพือนั่นเขาเก็บจากเหมืองมาฝาก ปันทรายใช้เพื่อหลอจากเมื่อยครวราสร้างบ้าน จะหมดเงินก็แค่ค่าไฟกับค่าที่อนาถาแทน”



“ท่านเองหรือครับ”

“ท่านจริง ๆ ถ้าแรงก็ไม่ตอเสีย ถิ่นทำเองทั้งหมด ตั้งแต่วสระไปจนกระทั่งกุหลาบจาลองตรงกลางนั้น” คุณท้าวเกียรติชมออกไปทักเขาสวาว

“ท่านไม่ลายมือเก่งเท่า ๆ กับช่างแต่งสวนอาซัพ” นายเฮงฮงกล่าวชมออกมาจากใจจริง ย่อมองยังทง คุณท้าวเกียรติคนนั้น นอกจากจะมีเงินพอจะนมัสการอะไรขึ้นมาได้ตั้งใจแล้ว ยังมีหัวคิดสร้างสรรคซึ่งน้อยคนจะทำได้

“ถ้านายเฮงมาตอดอนกลางคน จะเห็นกุหลาบสะท้อนไฟ สลวยเหมือนเมืองสวรรค์ ลูก ๆ ฉันเขาเรียกว่าสระสายรุ้ง”

“ผมจะต้องหาโอกาสมาตอดอนกลางคนสักครั้งหนึ่ง”

“นำพุกับมาตอดคนก็เหมือนกัน ฉันอ่านพบในตำราฝรั่งว่า นอกจากจะสวดยแล้วยังทำให้นาในสระมีออกซิเจนมากขึ้น”

“ท่านเพ่งแรมแล่นปลากจริง แต่ท่านก็ทำได้กว่าผมแล้ว”

“ไม่จริง” คุณท้าวเกียรติตอบตัว “นายเฮงเสียปลามาก่อนฉัน ย่อมจะต้องเชี่ยวชาญกว่าเป็นธรรมดา”

“ปล่อยปลาก่อนดีกว่า”

นายเฮงพูดพลางหย่อนปลาลงในสระ แยกวิ่งปาลูก รินน้ำออก แล้วใส่ในสระเข้าไปในถังเท่า ๆ กับที่รินออกไป นายเฮงตอทำอย่างนั้นเพื่อช่วยไม่ให้ลูกปลากจากท่งมาอยู่อีกท่งเกิดอาการ “จิ้น”

“ก๊วยทอน ยิงตัวนั้นด้วยกระบี่...” นายเซงซม่อไปถูกลาตัวโตที่สุด
“มันจะให้ทุกอย่างหากันไม่ได้”

“แล้วเขาทำอะไร?”

“ก็ตัวเขาเท่านั้นเอง”

“นี่คือการฆาตกรรม...” นายเซงซม่อใช้ไม้ตาย “สองรอยหาสิบบาท
ที่ได้ไปก็แทบไม่พอจะเจอรอบครัวอยู่แล้ว ถูกตงเจดกน ตัวผมเองก็
ป่วยกระเสาะกระแสะ”

“นายเซงมวี่พูดให้ฉันใจอ่อนได้เสมอ”

“คุณทวดเกียรติหยิบเงินในกระเป๋าส่งให้นายเซง นายเซงยกมือไหว้วม
หัว แล้วกวาดตาไปจนทวดสะ”

“ในสระของท่านยังมีปลาอยู่ไม่กี่อย่าง อยากรจะลองเลี้ยงปลาพันธุ์
ฮอลันดาบ้างไหมครับ ผมกำลังเพาะ”

“รูปร่างหน้าตาผมแบบนี้ไงละ” คุณทวดเกียรติชักสนใจ

“คล้าย ๆ ปลาสิงห์นั่นแหละครับ แต่ช่วงยาวกว่า เวลาโตเต็มที่แล้ว
หางสวยงาม บางตัวอาจจะยาวถึงศอก”

“โอโฮ...” คุณทวดเกียรติร้องออกมาอย่างตื่นเต้น “เฉพาะตัวเท่า
นี้หรือ สอกลิ้งนี่?”

“ตัวรวมกับหางครับ ปลาพันธุ์นี้หางยาวเท่าตัว”

“น่าสนใจ เอามาซ อยากรจะให้สระสาธิตดูบ้างไหม”

“เหมือนกัน มีปลาอะไรแปลก ๆ สวย ๆ ก็เอามาได้เลย”

นายเซงกลับไปแล้ว สองพ่อลูกยังคงนั่งชมปลาอยู่หลายสระ เพราะ
เพิ่งจะเริ่มเลี้ยงปลาทองใหม่ ๆ สองพ่อลูกจึงสนใจกับปลาหลายเลี้ยงเป็นพิเศษ

“ถูกลาตัวสิงห์นั้นมากระดกคุณพ่อ ไปไหนก็ไปด้วยกันเป็นฝูง ๆ
รูปร่างหน้าตาทั้งหมด ๆ กัน เหมือนนกกระเรียนหงษ์ที่แต่งเครื่องแบบอย่าง
เดียวกัน” รุ่งรวบอากับคุณพ่อของเธอ

“เรียกมันว่าสิงห์นกกระเรียนก็หมดเรื่อง” คุณพ่อแนะนำ

“ครอบครัวนี้ผิดจากครอบครัวนายเซงออกอย่างหนึ่งคือ ทุกคนมีอารมณ์
และความคิดพองดองชอบปลาทองที่เลี้ยงจนครบทุกตัว”

“ตัวนี้ต้องเป็นหัวหน้า” รุ่งรวบไปย่งตัวโตที่สุด “นี่จะ
เรียกมันว่าหัวหน้าสิงห์”

“แม่ตุ๊กตกทักทายลูกหลานของม่นบ่อยหรือ” คุณทวดเกียรติหมายถึง
ปลาสิงห์พันธุ์ทางสีแดงเหลืองตัวไม่โตนัก เวลาว่ายน้ำบ่นทวยของม่นส่ายไป
มาเหมือนระบำสาวสวย

“คุณทวดเกียรติชอบแม่ตุ๊กตกกับปลาสิงห์เม่นค่นน้อกว่าหงษ์มาเลี้ยงเป็น
คู่แรก ตอนนั้นยังไม่รู้จักคู่กลืนปลา จึงถูกคนขายหลอกเอาง่าย ๆ แม่
ตุ๊กตกเป็นลูกครึ่งระหว่างสิงห์กับหงษ์เม่นค่นน้อ เวลาโตเต็มที่แล้วตัวจะ
ยาวไม่กินสามนิ้ว

เมื่อรู้ความจริงจากนายเซง คุณทวดเกียรติก็คิดจะเอาแม่ตุ๊กตกไปขาย
ต่อ แต่รูปร่างที่ท่วงไวด้วยชอบใจปลาวาฬน้อยอันแปลกประหลาดของมัน
คุณทวดเกียรติจึงจำต้องเลี้ยงไว้ให้เป็นตัวตลกประจำสระ

“ยังไม่เจอกันเลยละ แต่รู้สึกว่าแม่บางจะชอบมาก” รุ่งรวบมายัง
ปลาสิงห์สีขาวสลบเหลือออกตัวหนึ่ง สันหลังสีแดงแบบจะมองเห็นได้พอง แม่
บางมายืนหลังตุ๊กตกเด็กน้อย

“แม่บางเขาเรียบร้อย” คุณทวดเกียรติกับลูกสาวเป็นแม่เป็นลูก
 “พอต่อกก็เรียบร้อยละ” รุ่งรพนายถึงปลาสดหัดผูกกับแม่บาง
 “แหม...แม่เขาเข้าไปพักกายแล้ว” คุณทวดเกียรติเข้าไปปลาทอดตัว
 หนึ่ง สันเจด ลำตัวกลมบอม หัวเล็ก ท้ายเล็ก เกิดสักรายเรียงรายเต็ม
 ลำตัว ระยะช่วงเกิดห่างกันจนเห็นได้ชัด ดูเด่น ๆ คล้ายโปมปลามาก
 กว่าจะเป็นเกดิด มันกำลังว่ายเข้าไปใกล้ ๆ ลูกปลาสิงห์ส่ง “อย่ากรูจง
 มันจะพุดกันว่ายโขงไหนอ”

ถ้าคุณทวดเกียรติกับลูกสาวรู้ภาษาสัตว์ คงได้ยินหัวหนาสั่งหรือร้องเรียก
 ปลาเกดิดประหลาดตัวนั้นว่า

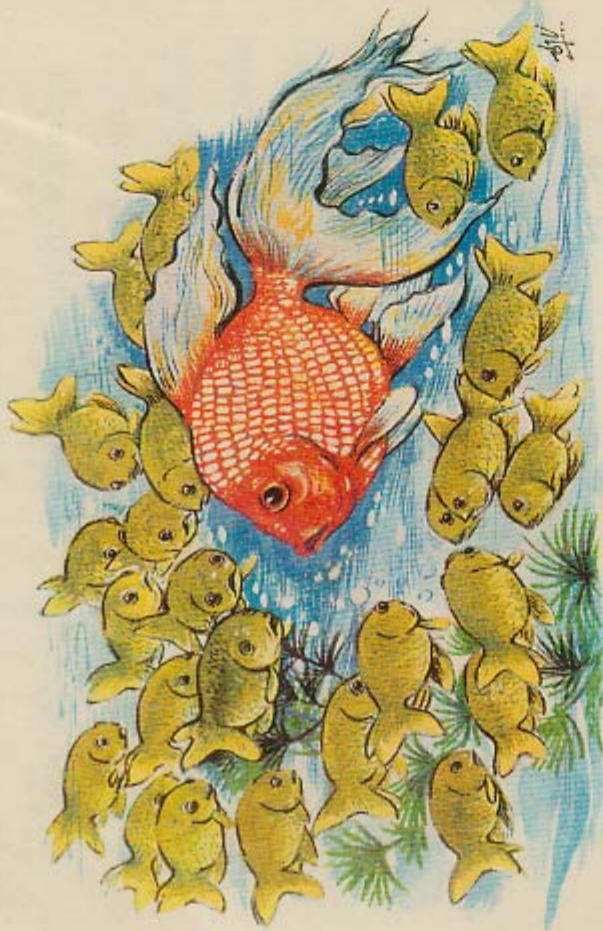
“ดู...ดู”

“ตายแล้ว...” ปลาเกดิดประหลาดหัวเราะอย่างขบขัน “ทำไม
 เรียกกันว่าดูละหนู คนเป็นตวมะ จะเบนดูเธอด้วยงั้น”

“ไม่รู้เธอ...” หัวหนาสั่งหาไม่รู้จักกลับเกลื่อนอาหารเกอ “ปลา
 หนวดตะแคง ๆ เคยสอนให้ฉันเรียกปลาที่โตกว่าว่าดู แล้วทำไมจึงจะวิ
 ภา ใครเป็นตวมะ ใครไม่ใช่ตวมะ”

“ไม่ยากนักหรอก พวกเราอยู่สองแห่งเท่านั้น ถ้าไม่ใช่ตวมะก็
 ต้องเป็นตวมะ ตัวผู้จะต้องมีจุดสีขาวเล็ก ๆ อยู่บนครีบทั้งสองข้าง ถ้าไม่
 มีก็แปลว่าเป็นตวมะ”

หัวหนาสั่งหาเลือกดูครีบข้างหนึ่ง เห็นจุดเล็ก ๆ บาง ๆ เรียงเป็น
 แนวตรงแต่โคนครีบไปจนถึงปลายครีบ ครั้นหาเลือกดูอีกข้างหนึ่งก็เห็นเป็น
 อย่างเดียวกัน



“งั้นฉันก็เป็นตัวคุณนะ”

“จำเอาไว้ให้แม่น”

“ว่า...ยุ่งจัง ถ้าไม่ให้เรียกดูแล้วจะให้เรียกว่าอะไรละ”

“อันที่จริงฉันก็ยังไม่ว่าเธอที่จะเป็นบ๊ายของเธอ อาจจะเป็นอย่างนั้นหรือพี่ก็ได้ เรียกว่าพี่ดีกว่า ฉันไม่อยากจะเร็วนัก” ปลาเกล็ดประหลาดตอบหลังจากทำท่าครุ่นคิดอยู่สักครู่

“เอ...ตกลง พี่พี่ เมาจากที่ไหนกันล่ะนี่” หัวหน้าสิงห์ถาม

“ออกมายังไงที่ใคร ๆ ก็ล่อว่าเลยปลาพันธุ์เกล็ดแก้วเก่งที่สุด”

“พี่ก็เป็นปลาพันธุ์เกล็ดแก้วนะพี่ มีน้ำใส รูปร่างหน้าตาถึงไม่เหมือน

ฉัน”

“ถูกแล้ว เธอไม่โง่งจนเกินไป”

“อยู่ที่เกาะสนุกใหม่”

“สนุกยังใกล้กับที่นี่ไม่ได้อะไร คุณลองถามปลาทางสระดูแล้ว”

“งั้นพวกเราก็ไปหาคันนะพี่”

“จะว่าอย่างนั้นก็ไม่ได้ แต่ฉันไม่ชอบให้พวกคนมาเรียกชื่อฉันว่า แม่ เบ้า”

“อ้าว...ทำไมล่ะ”

“พวกเขาบอกว่า ที่เรียกฉันอย่างนั้นเพราะรูปร่างฉันเหมือนปลาปักเป้า นกวางฉันจะไม่รู้หรือว่า ปลาปักเป้าเป็นปลาอันตราย ใครไม่ระวังตัวให้ตจะถูกลูกตอดแถมแหว่งหมด พวกคนยังเคยโดนกันบ่อย ๆ”

“แถมใหม่” หัวหน้าสิงห์ถามพลางกวาดตาไปรอบ ๆ ลูกปลาถึงหัวตอ ๆ ก็อมวงกันเข้ามาฟังอย่างตั้งใจ

“ไม่มีใครเขาเลยปลาปักเป้ากันหรอก”

“แล้วพี่ไปรู้มาจากไหน”

“รูซ...” เบ้ากระแทกเสียงอย่างไม่พอใจ “พวกผู้ใหญ่ ๆ เล่าให้ฟัง ต้นตระกูลของเราไม่ได้เกี่ยวกับคนหรอก พวกเราอาศัยอยู่ตามแม่น้ำลำธาร ต้องอยู่รวมกับปลาพวกอื่นเหมือนกัน พวกปลาปักเป้าต่างกว่าเราตรงที่ตัวให้พองเป็นลูกกลม ๆ ได้ อย่าซัดกันมากนักเลย จะรีบไปธุระตรงไหนสักหน่อย”

“เขาพูดแล้วบ่าวมาผละจากไป เพราะเกรงจะถูกลูกหัวหนาสังหะก
มากกว่าน แต่ไม่มลูกปลาสิงห์ตัวไหนสนใจกับแม่เบ้าอก ต่างตัวต่าง
พยายามสังเกตุเล็ก ๆ ทศรบของเพอนดูว่า ใครจะเป็นตัวเมย ใครจะ
เป็นตัวผู้ ปลาหนายเขเอมาวานนเป็นตัวเมยสามสิบหกตัว ที่เหลือเป็น
ตัวผู้

กว่าลูกปลาสิงห์จะทำความรู้จักกับปลาทอง ได้ทั่วทั้งสระก็เกือบเท่า
ความจริงปลาทองในสระสาขรุ่งกยงไม่มากนัก นอกจากปลาสิงห์กับปลา
เกล็ดแก้วทกล้วนแล้ว ก็ยังมีปลาสีดำ ตัวเล็ก ๆ ตาโปน ๆ อีกตัวหนึ่ง
ปลายหางจับเป็นเกลียว ทำให้มันต้องว่ายน้ำอย่างลำบากเขยื้อน บางที
ต้องตกลงกาหลาซทอดคว่ำจะชนสู่ยวนาได้ รุ่งรวขอให้ปลาตัวนั้นอยู่ในสระ
สาขรุ่งต่อไปอีกด้วยเหตุผลเดียวกับรายแม่ตุ๊กตัก คุณทวดเกียรติยอมตกลงและ
เรียกมันว่า “ไอเบ

ปลาที่มาพร้อม ๆ กับปลาแม่เบ้าอกสัตว์ ตาโปนเหมือนปลาเบ แต่
สัตว์ไม่เหมือน บางตัวเป็นสีทอง บางตัวเป็นสีแดง บางตัวเป็นสีส้มสลับ
ขาว ถึงทางจะไม่ยาวเท่าปลาเบ แต่แข็งแรงกว่าปลาสิงห์ ปลาพันธุ์ผสมขอ
เรียกมันว่า “ญูบูน

ปลาอึกคุหนาสใจก็คอยปลาลูกโป่ง รูปร่างคล้ายปลาสิงห์ แต่ช่วง
ยาวกว่ามาก ใต้ลูกขนตามงูกลม ๆ ขนออกมากทั้งสองข้างเหมือนลูกโป่ง
ดูไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นไปได้ แต่ธรรมชาติสร้างสรรค์สิ่งมหัศจรรย์ขึ้นมาใน
โลกมากมายหลายชนิดแล้ว



ลูกโป่งของปลาหน้รุ้นบอบบางที่สุด นกเลี้ยงปลาจะต้องคอยทะนุ
ถนอมไม่ให้ไปกระทบกระเทือกกับแ่งหินคม ๆ หรือผิวอ่างหยาบ ๆ ถ้า
ลูกโป่งแตกเสียแล้วจะทำให้ปลาหน้รุ้นหมดราคาคาที่ แม่จะรักนยบาบดูแล
จนหายสนิทลูกโป่งทั้งสองข้างก็ยังไม่เท่ากันอยู่นั่นเอง

คุณทวดเกียรติเป็นนกเลี้ยงปลาใหม่ จึงปล่อยปลาที่ดูไว้ในสระ
สายรุ้งซึ่งนกเขาจำลอง สร้างขึ้นจากหินแหลมคม ด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์
ในระหว่างที่ลูกสิงห์หางสีดำกำลังเล่นซ่อนหากันอยู่ตามกอสา-
หร่าย และในหลืบหินกู่เขาขาว เงาของใคร่อกคนหนังกปรากฏขึ้นแน่นอน
ก่อนสีดำก่อนใหญ่หลืบหลืบกระแทบผิวหนาแล้วแผ่กระจายออกไปอย่างรวดเร็ว

“ลูกนมาแล้ว

ปลาญุ่นสีทองร้องแล้วรีบพุ่งตัวชนสู่ยวนา ปลาตัวอื่น ๆ กวาร์
เจ้าหาดตุ๊กตาก็ถูกหย่อนลงมา แย่งกันจับกันอย่างเอร็ดอร่อย

ลูกปลาสิงห์ทั้งสองมองอย่างฉงนฉงาย ชาวศรีก้อยากจะลงกินดูบ้าง
จึงพากันว่ายน้ำเข้าไปใกล้ ๆ แล้วอ้าปากจับเจ้าสีดำ ๆ ที่ตนยกยออยู่บน
ผิวหนา

กินลูกนาไม่ขายเหมือนกินลูกไร ลูกนาเกลื่อนไผ่ได้รวดเร็วและ
พลิกแพลงกว่าลูกไรมาก แต่ลูกปลาถึงห้ทุกตัวก็พยายามกินจนได้ เมื่อกิน
ได้ตัวหนึ่งก็ตั้งใจ กินตัวต่อไปและตัวต่อไปจนอิ่ม

“ไอ้ตัวแบบนอริยดนะ”

ลูกปลาถึงห้ตัวหนึ่งบอกกับพรรคพวก

หลังจากกินเข้าไปจนพุงกางแล้ว

“นั่นช” อีกตัวหนึ่งตอบ “อ้อยกว่าตัวลูกไรที่เราเคยกินเป็นกอง”

“เป็นเพราะเราเพิ่งจะรู้สมากกว่า”

“อาจจะใช่ กินแต่ลูกไรที่กินเบอะตายไป”

“อยากจะรู้ว่าพวกคนเขาชอบกินอะไรกัน ลูกนาหรือลูกไร”

“จะชอบกินอะไรก็ช่างพวกคนเถอะ อย่างชอบกินลูกปลาเป็นใช้ได้”

“ไม่แนเหมือนกินนา....” อีกตัวหนึ่งอย่างหาตระแว “ฉัน

สังเกตเห็นว่าปากคนใหญ่กว่าตัวพวกเรามาก มันก็เหมือนกับปากเราใหญ่
กว่าพวกลูกนาลูกไรนั่นแหละ”

“อย่าพูดอย่างนั้นหนอยเลยนา ใจ شکไม่เดแล้ว”

กันน ลูกปลาถึงห้ทุกตัวตนตนกับแสงอันตระการตาของไฟหลาก
สีที่สาดมาตอญเจ้าจำลองสขาว ดูคล้ายกับว่า ญเจ้าทงลูกญกับขนมา
จากสายรุ้ง ละอองน้ำพุกลาเป็นสีครามจัด ตัดกับนาตกลสีส้มอมชมพู ดอก
บัวฝรั่งบุกกลีบอันมนมของมันตงแต่दनบาย พกผ่อนอมแรงไวสำหรับ
บานตอนรับวันใหม่ ปลาทุกตัวทเหวกว่าอยู่ไนสระสาธุรังมัสสนแปลกไป
ราวกับไม่ไ้ปลาไนโลกมนุษย์

“สายนะคะ พทญ” รุ่งรวพุดกับพชายของเธอไนขณะทญนม
สระอยด้วยกัน

“ไม่ส่วยอย่างเดหวหรือ” ทวศกตอบ “คุณพอเชื่อว่าปลาทอง
พวกนี้จะตอญบริบสให้เขากับสภาพแวดล้อม เหมือนกักตมเลิน คุณ
พอยังเชอกว่าปลาทองพญนุคาสโลกเกิดขมมาควยวัน”

“ถ้าเราเปิดไฟสไวไนสระทุกกัน อกหนอยเราอาจจะได้ปลาทอง
หลาย ๆ สเหมือนรุ่งอย่างนหรือคะ” นองสาวถามอยางตนเตน

“คุณพอว่าอยางนั้นน พชายเลยง

“แล้วพทญชอรปลา

“อาจจะเชอเท่า ๆ กับอาจจะไม่เชอ

“ไม่อยากจะพุดกับพทญกเพราขงงแหละ” รุ่งรวสละเสียง

ประมาณตหกว่า ๆ ของวันรุ่งขน ทงทวศกและรุ่งรวตอญรบตน
ขมมาถายนาให้ปลาตามคำสขงของญทวเกยรตญเป็นพอ ทงสองจะตอญไซ

ทอปลาสดกขนาตหนงนวดตญปลาออกจากสระควยวธ “กาลกนา” ญ
ทวเกยรตเป็นคณเตมนานาใหม่ลงไนสระด้วยตนเอง นาสะอาดทไหลออกจาก
กอกใหม่ ๆ ทำไหปลาทงสระฐสกละประกะเปราจน ทุกตัววายไปออกน
อยตญน

“ได้ ๆ ปลาไปไหพนกอกหนอยช” ญทวเกยรตบอญก ๆ ด้วย
เสียงทไมเบาญ “เห็นไหมว่ามันแรง ประเดยวกชไนตายหมด”

รุ่งเรืองปลายทางที่ไกลกว่านี้ ได้กระด้างแล้วรีบเดินไปทางไกลกว่านี้
พอความทุกข์ โบกมอไล่ปลาของทักทายกันอยู่เป็นกลุ่ม แต่ก็ไม่มีความ
สะอึกสะอื้น เพราะมันคุ้นเคยกับคนเป็นอย่างดีอยู่แล้ว รุ่งเรืองต้องเอามือ
จุ่มลงในน้ำและกวนโดยแรง

ปลาเบตน์ตื้นกว่าเพื่อน วัยหนุ่มออกไปโดยเร็ว เป็นเหตุให้พลิก
คว่ำพลิกหงายไปตลอดทาง พอดำดิ่งลงข้างล่างก็ชนเข้ากับปลายท่อที่เหยียด
ขึ้นมาจากกระถางบัว ก่อนที่จะทันทันรู้ว่าอะไรเป็นอะไร เจ้าเบตน์ก็ถูกพลิกอัน
มหาศาลดูดเข้าไปติดปลายท่อ เกิดเล็ก ๆ หลุดกระຈຈากเกิด
กลาด เจ็บปวดครวครวสุดจะพรรณนา กว้างรุ่งเรืองจะร้อง

และปลดตัวเจ้าเบตน์ออกจากปลายท่อสาขาของมัน
หงายกลับหัวกลับหางเป็นแฉ่น กลม ๆ และถูกท่อ
ดูดหายไปแล้ว



“สะเทือนที่สุด” คุณทวดเกียรติคุณสาว “ท้ายกับคนไม่มีความ
หัดเอาไว้เถอะ คงจะได้ดีสักวัน”

รุ่งเรืองตาแดง ๆ นาตาจะหยดเสียให้ได้ คุณทวดเกียรติคุณ
กลับตวาดซ้ำ

“ไปเอากลับมา”

เจ้าเบตน์ปวดแสบปวดร้อนอยู่ในน้ำเกลือไม่นานนัก ก็สิ้นใจไปโดย
ไม่มีโอกาสสงสัยอะไรกับเพื่อนฝูงเลย

“คนตอนตงหลายครั้งหลายหนแล้วอย่าเข้าไปใกล้ ๆ ปลายท่อ
แม่เบตน์จะสงสัย ๆ ในฐานะเป็นปลาตัวแรกที่เห็นเหตุการณ์

“โอแบบนั้นบ้าง ๆ บอ ๆ อยู่แล้ว ใคร ๆ ก็รู้” ตูยพุดจรม ๆ

“หางของมันพิการ ทำให้เสียการทรงตัว” ญิบูนส์ทอว่า “ถึง
จะบาบอยังไงก็ไม่ยอมว่ายเข้าไปใกล้ ๆ ปลายท่อเบตน์จนขาด เคยโดน
นงเมอครั้งแรกจะเจอะจำวันตาย”

“ทำไมโดนละ” หัวหน้าสิ่งเหล่านี้สงสัย

“เห็นเอื้อมมือเราง่าย ๆ ไวหายเข้าไปในท่อ” ญิบูนส์ทอว่า “มัน
หายเข้าไปได้อย่างไร....”

แล้วปลายเบตน์ตัวนั้นกระเผลอให้หัวหน้าสงสัย

“แล้วไง”

“จะยังไง” ตอบสะบัด ๆ “ถูกเอื้อมมือมันดูดลงไปในร่องน้ำ

สกลปรกให้กลับไปไหนต่อไหน คิดว่าจะไม่รอดเสียแล้ว ดิฉันถามนายซอน คน
เลี้ยงปลาที่อยู่บ้านใกล้ ๆ เขาเก็บได้ ฉันเลยเปลี่ยนเจ้าของใหม่ตั้งแต่นั้น

“ระวังเหตุนะเธอ ไม่อยากถูกดูถูกอย่าไปเล่นชนแถว ๆ ปากทอ
แม่น้ำบอกกับลูกปลาถึงทางหาสับตัว “โดยจะว่าไม่เตอน

หัวหน้าสั่งหรือรับคำสั่งแล้วหันไปคุยกับปลาบุญต่อ

“ก่อนทจะอยู่กับนายซอนน พยายามอยู่กับใคร

“ตอนนั้นตัวฉันเล็กมากเกินกว่าจะจำชื่อเจ้าของได้ จำได้แต่เหตุการณ์
สำคัญ ๆ บางเรื่องเท่านั้น

“มีเหตุการณ์อะไรสำคัญ ๆ บางละ” หัวหน้าสั่งหชัก

แทนปลาบุญจะกรำราคาถูกลบขอบใจ มันชอบเล่าเรื่องราวใน
อดีตให้ปลาทั้งไม่รู้ฟัง

“พอฉันเริ่มจะจำอะไรต่ออะไรได้ ฉันก็พบตัวเองอยู่กับฟ ๆ นอง ๆ
ดังเกอบสองพันตัว ตัวโตที่สุดมีขนาดแตกต่างกับตัวเล็กที่สุดยังกับว่าไม่ใช่
คอกเดียวกัน เจ้าของเขาชอบเรียกตัวโต ๆ แข็งแรง ๆ ว่า หัวปลา และตัว
เล็ก ๆ ว่า หางปลา หัวปลาทูกตัวดูร้ายและชอบกินหางปลาซึ่งกว่าลูกไรเขา
ของเขามาให้ ไม่รู้ว่า จำนวนปลาในอ่างลดลง”

“พจได้อยู่ในประเภทหัวปลาหรือหางปลา”

“ไม่ใช่ทั้งสองอย่าง ขนาดกลาง ๆ หัวปลาก็กินไม่ได้ นกออก
จะกินหางปลาทั้ง ปากเราก็กินกว่าพวก”

“แล้วยังไม่ตอบอีก”

“พอโตขึ้นมาหน่อย ก็อย่างที่เขาให้พวงแหวนและ ถูกดูดลงไป
ในนาสกลปรก ให้กลับไปจนถึงบ้านนายซอน บังเอิญเขาเห็นเขา เขาก็เลยตก
เอาไปรวมกับลูกปลาอายุสี่เดือน

“ไม่มีใครคิดจะกินอีกหรือ

“หม่อมมกน ต้องระวังตัวแฉจนกระทั่งโต พอตัวโตยังไม่ทันทำ
นวกอยของกิน เจ้าของเขาก็คิดเอาตัวสวย ๆ ไว้ แล้วเอามาไปออกสนาม”
“รู้สึกขงไปบ้าง”

“ใหม่ ๆ ก็ตมเตนและทรงมานอยู่บ้าง อยู่ไปนาน ๆ ก็ชินจนกระทั่ง
โต ต้องทำใจให้ได้ว่าเรากลับมาเพื่อออกสนามเท่านั้น

“แล้วทำไมมาอยู่ที่นี่ล่ะ”

“คุณทวเกียรติอยากจะได้ปลาทอง เขาก็ไปเดินหาแถวสนามหลวง
เห็นคนแบบนั้นสทของทงตัวก็ชอบใจ นายซอนตักมันใส่ขันให้กลุ่มทวเกียรติ
ฉันเลยววยโซจจนกลุ่มทวเกียรติต้องชอ มันก็เท่านั้น....”

ยังไม่ทันซักถามอะไรอีก หัวหน้าสั่งก็โดนเสียงคนพูดกันดังมา
จากเบองบน

“ดูนี่เดยวณหายากจนทุกวันนี้”

“แล้วไม่ได้มาจากไหน”

“ต้องไปถววดโน่นแน่ะครับ เดินไม่ใช่ใกล้ ๆ”

“งั้นเอากันมาแข่งไปออกบาทกแล้วกัน จะได้อยู่นาน ๆ หน่อย”

ผู้รับหน้าทูลชอนลูกนาในบานคอกนายบุญ บ้านของคุณทวดเกียรติอยู่ไกลจากแหล่งลูกนามาก นายบุญจึงต้องเดินจนเมื่อยขา กว่าจะได้ลูกนามาเลี้ยงปลาแต่ละวัน แต่เขาก็เต็มใจจะยอมเหนื่อย เพราะเมื่อแบ่งลูกนาให้คนอื่นได้ ไปขายให้ร้านเลียบปลาทองเสียครึ่งหนึ่งแล้ว เขาก็จะได้เงินจำนวนหนึ่งซึ่งไม่น้อยนัก เขาต้องชอนลูกนาทุก ๆ วัน จึงสามารถเก็บเงินก้อนโตจากคำลูกนามาน

การชอนลูกนาของนายบุญแตกต่างจากนายเองอยู่บ้าง คุณทวดเกียรติให้เงินเขาทุกเช้าเพื่อชอนนาแจกเขาลูกนาให้สวดอยู่ตลอดเวลา ในระหว่างแยกลูกไร่และทำความสะอาด ลูกนาที่เขย่นไว้จะพ่นจากสลับ นายบุญเก็บไว้อย่างดีในทรวง เขาสามารถเก็บลูกนาได้ถึงย่น แต่ถ้าวินไห้นเขาไม่มงานอันต้องทำแล้ว เขาอาจจะไปชอนถึงสองหน

“เป็นอะไรไปละลูก ไหนไม่สบายเชียว”

คุณจิตตามเมื่อเห็นขอบตาอันแดงชาของลูกสาว

“คุณพ่อคุณเอานะชะละ” ลูกชายตอบแทน “ไปป้อนกัน

“ใครไปป้อน” รุ่งเรืองเถียง เธอเก่งเสมอเมื่ออยู่หลังคุณพ่อ “คุณพ่อนอยู่ไกลออกไปไหน ๆ แดกลบใช้ให้น้ำไปสลับไปให้พนักอก ทง ๆ ทม่อนยุคไม่ว่า นุ้ยต้องทงทอนนมตังไกล ผลอแลบเดียวปลาแบเกิดลูกท้อดุดตาย คุณพอกพาลโมโหเอากับนุ้ยอก คุณแม่ว่าคุณพอกทำอย่างนั้นลูกหรือละ”

“เอาเถอะนะ” คุณแม่ไปตอบ “จะผลิดูกยังเงจากเป็นพ่อเรา อย่าไปโกรธตอบเขาเลยนะลูก ตังใจทำงานให้ตังจนกินแล้วกิน

“ไม่ให้หรือก๊ะ ลูกน้อย ๆ ประสาทเสียหมด”
ยังไมทันทใครจะพูดอะไรอีก เสียงคุณทวดเกียรติก็ตะโกนมาจากข้างล่างว่า

“เอ้า...หนุ่ย...นุ้ย...ไปไหนกันหมด ลงมาข้างล่างเดี๋ยวนี้”

สองพี่น้องหงายหน้าเสีย รีบวิ่งลงบันไดไปอย่างไม่คิดชีวิต

“ผลอเดียวเดี๋ยวไม่ได้” คุณทวดเกียรตินั่งหน้าบงอยู่ท้อใจอบสระ

“ชอบหลบงานกันนัก ไม่เต็มใจทำกับออกมาตามตรงสิ จะได้เอาไปลาพวกมันไปเทหงเสียให้หมด”

“ถูกกัดแหว่กอกนายไทร” คุณทวดเฒ่าบอกลูกสาวพลางยื่นถุง
 มาให้ “เอาไปไว้ในสระสายรุ้งเสีย”
 รุ่งรวบถ่มน้ำด้วยความตะนเต้น จากนกกริบเอาไปโหวดพชายทสระ
 สายรุ้ง

“นี่! นี่! นี่!”
 พี่หนู...ดูเร็ว....

แต่ส่นนายของทวดศักดิ์ทักให้รุ่งรวผดคาค แทนที่จะดีใจอย่างน้องสาว
 เขากลับทำหน้าเบแฉวว่า

“ตัวยุ่งมากแล้ว ตัวขนาดพอดทอเลย อย่างนถาถักดูเตเจ้าไป
 กว่าจะออกปลายทอออกขางหนังกะละ”



รุ่งรวกบหนานง ในขณะทวดศักดิ์ทักนบยถกถวหลวตาในทศทญเป็น
 พอมองไม่เห็น

“จะออกไปข้างนอกสักประเดว อยาให้ถกถมการตายจนอกกะ เรา
 สอถนนะโตทอถจะรบผดขออะไร ใดบวงแล้ว”

ส่งสจจุถทวถยรตกรทกขบรจออกจากบ้านไป ทวศักดิ์ทักนบมาทางนง
 สาวแล้วว่า

“ยายหนูทาเดวแหละเป็นถนเหตุ พดอยให้พถักดูไปคย”

“อย่ามาโทษถนนะ สักวันจะบอถนพอว่า พนญผดแต่ทางนเอา
 หนานถานน รุ่งรวผู้เดสยงกรยวแล้วก่อนให้พชายหลายวง

รุ่งรวขุ่นของหมองใจอยู่ไม่นานนถ เพราะเมอถนทวถยรตกรถกลับมา
 อถครั้งในถอนบ่าย เขาถถู่ปลาสถกรบรจถักปลาซนถนถนมาถว ถัก
 ปลาถาใหม่ถวถกลม ๆ มหลายส ถงขาว เชว เถง ถม ชมพ ด้างถงขาว
 มอถู่ถล ถเหมือนถักถวถมถกถวถจะเป็นถักปลา

รุ่งรวไม่พอใจวิธิตานาเหตุการณ์ของพี่ชายเท่าไรนัก
 “ก็คอยระวังหน่อยสิ นึกความนั้นคงไม่ยากจนเกินไป”
 “ระวังเหมือนนอนอย่างหนูระว่างโอเบเมเอเชานะหรือ”
 คำพูดของทาสักจุดจุดสะเทือนของน้องสาวเขาอย่างจัง
 “นั่นมันเหตุสุดวิสัย หนูไม่ได้เจตนาจะฆ่ามัน ไม่เหมือนพี่หนู
 หรอก อย่างกันวนะไม่รู้มันจะขกเขยตียงปลาทองนเต็มท้น ถ้างวแผนสังหาร
 มันได้โดยที่คุ้มพอหรือไม่ หนูหนุ่ยคงจะทำแล้ว”
 “พวานุชดูหนังท.ว. มากไปหน่อยละมั้ง” ทาสักดมอยางใจเย็น
 “ไม่มากไปกว่าพี่หนูหรอก หนูเห็นแผนฆาตกรรมในสมุดบันทึก
 ของพี่หนู”

ครวณทาสักดมอย

“นั่นนะพี่เขยนเล่นแกกลุ่มต่างหาก แต่นุชไม่รู้หรือว่า ดุสมันบันทึก
 ของคนนอนโดยที่เจ้าของไม่อนุญาต เป็นการเตรียมรยราชอย่างร้ายแรง”
 “ถ้าไม่ดูก็ไม่รู้อะไรไร ๆ นะซึ ไม่ได้ออยางเดวด้วย เวลาน
 สมุดเล่มนั้นอยุ่หนูๆ พร้อมเสมอที่จะเอาให้คุ้มพอ” รุ่งรวหัวเราะอย่างมซย
 “ไม่เห็นแปลก” ทาสักดมไม่สนใจกับคำขูของน้องสาว “ถ้านุชคิด
 ว่าจะเอาสมุดเล่มละสองสลังไว้สละละเล่นนมาขูพี่ได้ละก็ เอาเลย จะเอา
 ไปให้คุ้มพออยู่เดววนก็ได้”

เมอเห็นพี่ชายไม่สะทกสะท้านกับคำขู เด็กหญิงก็เริ่มล่งเล เธอค่อย ๆ
 แยกปากลงปลาตึกออก เตรียมปล่อยปลาเกิดแกวตังที่เคยเห็นนายเข่งทำมา
 แล้ว เป็นเวลาเดียวกับที่คุ้มทวเกยริตอาบมาแต่ดวงเส็จและกัลป์ลงมาพอด

“ปล่อยปลาแล้วหรือลูก” คุณทวเกยริตมออารมณ์ขันกาวาเมอเชาน

มาก

“ขงเสยคะ คุณพ่อ” รุ่งรวเอามอจุมนาในถ่งครงหนง แล้วจุมลง
 ไปในสระอกครงหนงตามวิธตรจวบอบหมุขงนายเขย “นายขงไม่เทา
 กัน”

“เอ ทำไมซ่านกละ” คุณพ่อสงสย ดองเอามอจุมนาอยางทลู่ทลว
 ทำแล้วว “เทาเกินแล้วละ ปล่อยลงไปได้ ไว้ในถ่งนาน ๆ ไมด มน
 อดอด”

รุ่งรวเออยถ่ง เทลู่ปลาเกิดแกวลงไปในสระโดยไมรอซว เช่น
 เดวกับปลูปลาสิงห์ พอลู่ปลาเกิดแกวถูกลปล่อยลงในทกวาง ต่างกาวย
 กันจนสุดแรง แต่ไมโซซาพวกันก็แยกขยกระจกกระจายกันออกไปด้วละ
 ทิศละทาง ไมรวมกันบนผ่งอยางปลาสิงห์

“ทำไมแยกกันอยู่” หัวหนาส่งหถามปลูปลาเกิดแกวด้วทวหนง
 ซงวายนามา

แทนที่ปลูปลาเกิดแกวด้วทวหนงจะยอมตอบโดยด กัลป์ยอนถาม
 หัวหนาส่งหว่า

“นั่นกำลังจะถามเธออยู่พอเดว ทำไมจะต่งไปไหนมาไหนเป็นผ่ง ๆ
 ด้วย”

“มันเป็นเรื่องของความสามัคคี เราเป็นพวกเดียวกัน...ไม่ควรจะแยก
 จากกัน ไดอะไรก็ไดด้วยกัน เป็นอะไรก็ควรจะเป็นด้วยกัน” หัวหนาส่งห
 ตอบ

“ฉันว่าพวกเธอซุกซนมากกว่า” ลูกปลาเกิดแกวสรวลอย่างหยั่น ๆ
 “พวกเราไม่ชอบรวมกลุ่มกันตั้งแต่เกิด เพราะนอกจากจะแสดงความอ่อน
 แอแล้ว ยังจะแสดงความโง่อีกด้วย”

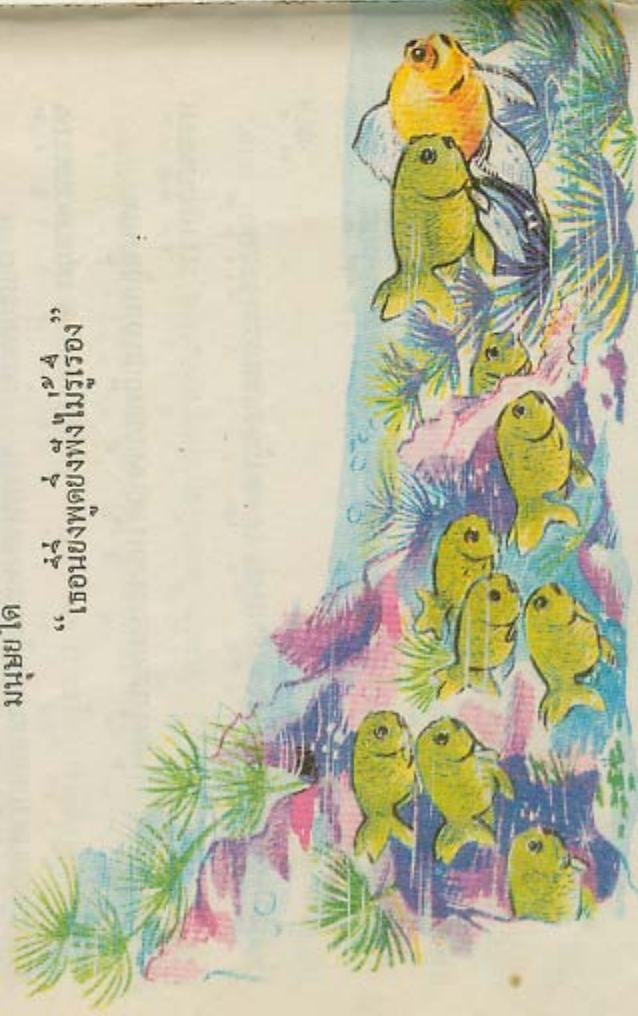
“อ่อนแออย่างไร... ใจยัง” อารมณ์ของหัวหน้าสิงห์ก็จะเสีย

“ลองคิดดูให้ดี ๆ ก็แล้วกัน สมัยพวกเราไม่ต้องอยู่ตามแม่น้ำลำธาร
 เหมือนอย่างตระกูลของเราแล้ว เราได้รับการเลี้ยงดูอย่างดีจากมนุษย์ตั้ง
 แต่เกิด พ่อแม่ของเราแทบจะไม่บพาทอะไรเลย นอกจากปล่อยให้
 ให้เท่านั้น พวกเราก็นอนกัน เมื่อเวลาที่เราโตจน ว่างใจได้ เราก็ไม่
 ต้องคอยระวังรักษาเอง มนุษย์ดูแลให้โดยตลอด เป็นผู้จัดการให้เราตั้งแต่
 เกิดจนตาย แล้วพวกเธอยังจะคิดรวมหัวสู้ใคร”

“คิดหรือว่าอยู่กับมนุษย์แล้วจะไม่อันตราย”

“แล้วเธอก็คิดหรือว่า จะรวมหัวป้องกันอันตรายที่เกิดขึ้น
 มนุษย์ได้”

“เธอน่าจะฟังไม่รู้เรื่อง”



“ผู้ใหญ่ของเธอน่าจะกลัวจะไม่เคยทำอะไรให้ฟังเลยสัก...” เกิด
 แกวนอนมองหัวหน้าสิงห์อย่างดูแคลน

“ทำไมจะไม่เล่า ผู้ใหญ่ของฉันท่านเล่าเรื่องออกสนามให้ฟัง ฉันว่าเธอ
 ไม่เคยรู้เรื่องนมหอก”

“น้อยไปสิ ไม่เคยรู้” เกิดแกวนอนยอหัวเราะจนตัวแทบจะพลิกหงาย
 “ฉันรู้เรื่องการออกสนามดีเท่า ๆ กับท้าว เวลานอนแนอนตามตัวของฉัน
 เกิดอยุ่ก็เกิด”

“สันท่านทางของเกิดแกวน้อย ทำให้
 หัวหน้าสิงห์กลัวความวุ่นวายได้ทันทีแล้ว หัว
 หนาส่งหงายไปซุกอยู่ในถ้ำ ๆ หนงของยูเข้า
 จำต้องเพื่อสงบสติอารมณ์”

“นี่เกิดแกวความทำให้โมโหหรือ”

“ผู้นำของเราเข้ามาถาม

“นั่นก็พยายามข่มใจอย่างที่สุดแล้วละ”

หัวหน้าสิงห์ตอบ



“อย่าไปถือสาหาความมันเลย ลูกปลาคอกนายไพร่แก่แดดอย่างนทุก
ตัวแหละ ฦๅรู๓๓”

สิ่งไหนก็เรียนได้เรียนรู้อะไรก็หลายอย่าง เป็นต้นว่า ในเช้าวัน
ต่อมาลูกสิงห์หึงกะต๊ะต้องประหลาดใจมาก เมื่อเห็นแม่บ่าวว่ายรอบกอบัวอย่าง
กระวนกระวาย ต่อจากนั้นสักครู่ แม่บ่าวก็ลัดหางอย่างแรงจนเมดกลมๆ
ใสๆ เล็กๆ นบรอยกระเจายเกลื่อนกลาด บางทีก็เกาะติดอยู่กับกำบัว บางที
จมลงไปติดอยู่ที่พื้นสระ

แม่บ่าวลัดได้สองสามครั้งเท่านั้นเอง นายตุ้ยก็ไล่กวตแม่บ่าวไปราว
กั้วจะเล่นไล่จับกัน แต่ดูท่าทางจริงจังกวว่า เมดกลมๆ ใสๆ ที่แม่บ่าว
ลัดออกมาก็คงปริมาณมากจนทุกที จากรอยเป็นพื่น และท่าท้าวจะเพม
จนจากพื่นเป็นพน

“เกิดอะไรขึ้นนะ” หวหนาสั่งถามหญิงในสาของอย่างสงสัย

“แม่บ่าวกำลังจะเมด” หญิงนั้นตอบ “ถ้าคุณทวักเกียรติเห็น
เขาจะต้องรีบตกขันใส่อย่างทักกันเอาไว้อย่างน้อยสามวัน เพื่อให้แน่ใจว่า
คลอรีนในมาระเหยไปหมดเสียก่อน คุณทวักเกียรติจะต้องหาสาหร่ายใหม่ ๆ
ที่ไม่มืกลูกนาหรือลูกแมลงปอใส่ลงไปให้อ่างด้วย สาหร่ายนั้นแหละจะเป็นที่
ให้ไข่เกาะได้อย่างดีทีเดียว”

“ทำไมต้องเอาไข่ที่ไม่มืกลูกนาด้วยล่ะ แล้วเด็กเกิดใหม่จะเอาลูกมา
ที่ไหนกิน เออ.....จริงสินะ เด็กต้องกินลูกไร มันเกือบจะล้มไปเสียแล้ว”

“ลูกน่านแหละ ตัวราย มันจะเจาะทำลายไข่จนเสียหายหมด มัน
คงจะอาชวาทพวกเรากลายเป็นพวกมันไว้”

“ลูกแมลงปอไม่รู้รูปร่างหน้าตาของมันเลย ยังไม่เคยกินเลย
ไม่เคยเห็นด้วยซ้ำ” หวหนาสั่งหยกตอ

“เหมือนตัวแมลงปอที่เกาะดอกบัวไม่ผิด ส่วนมากจะเป็นสีเขียว
เวลาว่ายน้ำมันจะส่ายไปส่ายมา”

“ตัวที่เกาะดอกบัวนะหรือ” หวหนาสั่งถาม “น่าจะลายนากลว
ออกจะตายไป”

“นั่นแหละ....ใช่แล้ว...ตัวพรตนั้นดูร้ายกว่าลูกน่านหลายเท่า ลูกปลา
ที่เป็นตัวแถมมันจะจับกินเสียบ่อยๆ”

จริงอย่างที่ปลาญี่ปุ่นสทงว่า ในไม่ช้าลูกปลาสังหก็เห็นคุณทวักเกียรติ
มาจับแม่บ่าวกับนายตุ้ยใส่อ่างปลาสดักแล้วยกออกไปจากพน

วันเวลาผ่านไป.... ผ่านไปอย่างรวดเร็วสำหรับคน แต่สำหรับของซา
สำหรับปลาที่ได้แต่วายนาและกินลูกนาคอดวน ระบบภายในอย่างเคยม
ของคอกทวักเกียรติ ทำให้ลูกปลาสังห ลูกปลาเกล็ดแก้ว และลูกปลานัน
แปลก ๆ ใหม่ ๆ ที่นายเซงอุตสาหไปเสาะหาเอาไว้ในสระสายรุ้งเติบโตจน
อย่างรวดเร็ว

ในสระสายรุ้งนั้นเอง ลูกปลาสังหได้รู้จักกับปลาอีกมากมายหลาย
พันธุ์ เป็นต้นว่า เรตูกตา ซึ่งเวลาโตเต็มทีแล้ว ตัวเต็มๆ จะลายหางจะ
ยาวไม่กินสั้นๆ สักของมันคำสันจนจนวสฬพาทอน ลูกน่านตาแหลมโง
จนเกือบจะเหมือนนกจากว ย ลูกเรตูกตาตัวเล็ก ๆ มักจะซุกซนและชอบ
สอสรสุดอดเห็นอยู่เสมอ

ลูกปลาช่อนคันดาชอบว่ายไปไหนมาไหนเป็นฝูงเช่นเดียวกับลูกปลา
สิงห์ มังกรเขียว สุนัข และสุนัขดำ นกกางเขน ยมรีสเททาและ
สนาตาลแก่ทนายเฮได้จากการผสมระหว่างปลาเร็กกับปลาช่อนคันดาต่าง ๆ
อีกด้วย ปลาเหล่านี้ทำให้กระสายรุ้งจะตกกักขังมา

เดือนเศษผ่านไป ในช่วงระยะเวลาที่เกิดการเปลี่ยนแปลงขนหลาย
อย่างภายในบ้านของคุณทวดเกยรติ เขาสั่งให้นายบุญดูบอดคนขับบริเวณ
หลังบ้าน เนื่องจากเห็นด้วยกับคำแนะนำของนายเฮทว่า บอดินจะทำให้
ปลาแข็งแรงขึ้น

คุณทวดเกยรติเลือกปลาพันธุ์ใหญ่ที่ต้องการจะให้เติบโตมาก ๆ เช่น
กั้วเร่ใหญ่และช่อนคันดาหลายตัวมาลงในบ่อน ขณะเดียวกันก็ชั่งออก
หลายใบเพื่อเพาะพันธุ์ปลาเพิ่มขึ้น

เพียงเดือนเศษเท่านั้น คุณทวดเกยรติและครอบครัวก็ได้รับความ
แปลก ๆ ใหม่ ๆ เกี่ยวกับปลาของจากนายเฮอีกมากมาย เดียวทวดศักดิ์
สามารถรักษาปลาของตกเลือดให้หายได้ด้วยสลับไปเอาช่อนคันดาใน
ภาชนะที่ขังปลาบวชไขไว้ รุ่งเช้าคลอธรณ์พบมกกับนายประปาเป็นอันตราย
เป็นพิษพอจะทำให้ปลาหมดสติ และอาจถึงแก่ความตายได้ในเวลาอันรวดเร็ว
เร็ววธิ์ก็บอก ต้องเอาดินเหนียวมาละลายน้ำจนจืด ดินเหนียวจะทำ
ให้ปลาของมีความต้านทานมากขึ้น

ภายในเดือนเศษนอกหมอนก้น ทวดทวดเกยรติสังเกตเห็นว่าลูกปลา
สิงห์หลายตัว เริ่มจะมีบางตัวส่งเสียงอย่างเปลี่ยนแปลงไป บางตัวก็หางสั้น
คล้ายกับส่วนหางของยานอวกาศบางแบบที่นำมามนุษย์ไปสำรวจโลกอื่น คงจะ

เป็นเพราะความชะล่าใจว่า มายู่ในกระสายรุ้งแล้วไม่ต้องออกสู่มานอก
จึงว่านายเฮเต็มที บางตัวก็เอวคอดอย่างไม่น่าจะเป็นไปได้ แต่เป็นนก
มากที่สุดก็จริง กระโดงของนกมาอย่างหอมเหม็นจะเหมือนปลาช่อนคันดา
ก็มิเชิง ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะ อย่านายเฮใช้ผสมปลาสิงห์นั้น เดิมเคยใช้
ผสมปลาช่อนคันดามาก่อน ผลที่ได้ออกมาจึงเป็นแบบครึ่ง ๆ กลาง ๆ ทำ
ให้คุณทวดเกยรติเป็นเดือดเป็นแค้นถึงกับเอะอะเอะตะโรเอากับนายเฮในวิน
หนง

“นี่ว่ายังงั้นละนายเฮ ทำไม่ปลาสิงห์หนายเฮเอามาให้ฉันดู
ได้กลายเป็นอย่างนี้ไปหมด โอ้ตัวนี้เกิดหลังโค้งขึ้นมาอย่างไม่มี
ขลุ่ย โอนเอวคอดไปไ้โดยังงั้นก็ไมรู โน่น...เห็นตัวโน้นไหม ใครจะนึก
ว่า หางมันจะบิดไปได้หลายตลบอย่างนั้น” คุณทวดเกยรติว่าพาลงชันวไป
ยังปลาของรูปร่างแปลกประหลาด

“โอ้...โอ้...โอ้...โอ้...” นายเฮทวญ “ผมไม่ก่หมอนก้นครับ ว่า
มันจะกลีบกลายไปได้ถึงเพียงนี้ ตอนผมเดินเอามาให้ท่านะสว ๆ ทุกตัว
จะให้สถาบันกวด ๆ ก็ได้”

ลงไปอีก เพื่อทรมานจะได้ไปเอกาไรมาก ๆ ถ้าท่านไม่เห็นใจผม ผมต้องตายแน่ ๆ เลยครับ”

“ตัวละครเจ็ดบาทไม่ดหรอ” เสียงคุณทวดเกียรติทรกอลลง

“ผมไม่เคยคิดจะกดราคากาท่านเลยครับ เป็นความสัตย์”

“แล้วละนะ เจ็ดบาท ผมใจดีกับนายเฮงมากแล้วนะ”

“ใช่...ท่านครับ ถ้าปลาตายก็ไปอย่าง”

“อย่าลืมสิว่า ปลานายเฮงเลือกเอง เวลามันเกิดเป็นอย่างนั้นมาแล้วจะโทษใคร”

“ผมยอมรับผิดครับ...ยอมรับผิดทุกประการ”

“ยอมรับผิดคิดแล้ว...เจ็ดบาท”

“ไม่ไหวครับท่าน เอ้า...ผมยอมรับเงื่อนไขท่านอีกหาสิบสตางค์ดีไหมครับ”

“หกบาทนะ”

“ครับ”

“เวลาชอละแพงนักแพงหนาเชียว เวลาขายกลับถูกเหมือนใหม่ปลาเกมบุญคุณฝังตอกอยู่กับนายเฮงอีกว่าช่วยชกเมือไหน” คุณทวดเกียรติทรกอลกระปอดกระแปด

“บุญคุณจะตอกอยู่ผมได้ยังไงกันครับ ในเมือท่านเป็นคนสร้างสกลช่วยเหลือคนจนนี้ล่ะครับ”

“เอ้าไป...เอ้าไป...เอ้าไป...ขี้เกียจรำคาญเต็มทีแล้ว”

“เก็บคำสาบานของนายเฮงไว้” แล้วเอาปลาพวกนี้ไปออกสนามโดยเร็วที่สุด ตัวโต ๆ อย่างนี้คงได้ราคามากบางหรอ ขี้เกียจเสียดใจให้เปลืองลูกนา”

“ครับ ๆ” นายเฮงรับคำ

“นายเฮงจะต้องรับผิดชอบทำให้ฉันผิดหวัง”

“ครับ”

“บอกมาว่าจะให้ราคาสักเท่าไร”

“ตัวละครหาบาทหาสิบสตางค์ครับ” นายเฮงตอบโดยไม่ตอคิด

“อะไรกัน” คุณทวดเกียรติทรกอล “ฉันอุตสาห์เลี้ยงตงเดือนเศษ กว่าจะได้ถึงขนาดนี้ เปลี่ยนอาหารไม่รู้จึกเท่าไร” นายเฮงขนในใจมหาสิบสตางค์แทนตนเองหรอ ไม่เอา ฉันจะขายตัวละแปดบาท”

“ใช่...ท่านครับ” นายเฮงทราญอีก “ทำอย่างนั้นกับท่านผมดี ๆ นเอง เจ้าคนที่จะเอาไปนั่งขายสนามหลวงนะ มันจะต้องกดราคาคาผม

นายเองมัวรีจเรจากว่านล้อมคุณท้าวเกียรติจินใจอ่อนตามเคย ในไม่ช้าเขาก็ถูกกลืนปลาสิงห์ในสระสายรุ้งขึ้นไปในอ่างปลาสิงห์ได้หลายตัว

“นี่...ตัวนั้นเอาไฉน” คุณท้าวเกียรติชมออกไปทูลหัวหน้าสิงห์ “ดูให้แน่ ๆ ชั่วตัวหรือตัวเมีย”

นายเองเอากกระชอนในมือไล่ต้อนหัวหมาสิงห์เข้ามาจนใกล้

“ไอโฮ...” นายเองอุทาน “เกิดมหัศจรรย์แบบนี้โลกขึ้นแล้วช”

“ทำไม” คุณท้าวเกียรติถามอย่างงุน

“ไอตัวนี้สิครับ” นายเองตอบ “อย่างน้อย ๆ มันจะช่วยเป็นพยานให้ผมได้ว่า ปลาที่ผมเอามาให้ท่านนั้นไม่ใช่จะเลวเสียทีเดียว ท่านคอยดูนะครับ มันจะต้องโดนกินกว่านออกมาอีก พอถึงเวลาของมันแล้ว สี่เงาจะลอบไป กลายพันธุ์ของอร่าม วุ่นของมันจะต้องหอยย่อยบงตางมันเดเลยครับ ไม่เชื่อกอดู”

นายเองรู้ตัวว่า คุณท้าวเกียรติชอบหัวหมาสิงห์ จึงรีบสนับสนุนแบบการใหญ่ แต่สั่งทนายแสงพูดเป็นความจริง เพราะหัวหมาสิงห์เป็นปลาปูงาม จนปลาตัวผู้ในสระออกหลายตัวถึงกับอิจฉา ถึงตาคุณท้าวเกียรติจะไม่คอยदनั แต่ก็ไม่เลวเกินกว่าจะดูรู้

“ขอให้อธิบายอย่างละเอียด” หัวหมาสิงห์ได้ยินเสียงคุณท้าวเกียรติพูดว่าอย่างนั้น

“จริงสิครับ ผมกล้าเอาหัวเป็นประกัน” นายเองรับรองแข็งขัน

“ท่านเลี้ยงให้โต ๆ แล้วส่งไปประกวดนะครับ ผมว่าต้องได้รางวัลแน่ ๆ ไม่รางวัลก็ได้เงินรางวัล”

“คิดเอาตามเมตตพองจะดูได้ว่าเป็นเพื่อนมมมสกทาว” คุณท้าวเกียรติให้นายเองแสดงความหมายเอาเองว่า ตัวเมตตพองจะดูได้ต้องเป็นตัวเมตตพองที่สุด

“เอาไอ้เคยเวททานมหรือครับ” นายเองถาม

“ก็เคยพองแล้ว ตั้งใจจะรูดอกกรุ่นแล้วให้นายเฮงหาปลาจริง ๆ มาแทน”

“เอาไอ้สกสอถูกไคน้ครับ มตัวพองจะดูได้อยูบ้าง ทจะคัดออกไปนี้ จะต้องจัดอยู่ในประเภทปลาสอง คนไม่สังเกตจริง ๆ ก็มองไม่เห็นขอบปากพองของมัน”

“ยังก็ตามแต่ เอาหัวหมาสิงห์มา”

นายเองปล่อยลูกปลาสิงห์ไว้ในสระสายรุ้งสองตัว ในสองกุ่ม มหัวหมาสิงห์รวมอยู่ด้วย

หัวหมาสิงห์ได้แถมองเพื่อน ๆ ที่ถูกซ่อนใส่ลงในถังปลาสิงห์อย่างสลดใจ คุณท้าวเกียรติและเดียงปลาทองอย่างดกจริง แต่คุณท้าวเกียรติเดอกรักและเลือกเดียงเฉพาะปลาทองตัวพอง ๆ เท่านั้น

“ทำไมท่านเสียดายงั้นละ”

ผู้ถามก็เกิดแค้นถามย้อนตนเอง เวลาหนึ่งเดือนผ่านไป ทำให้เกิดแกว่นออกคล้ายความชุ่มชื้น และลดจากอ้วนท้วนประสาทลงไปได้บ้าง เวลามันมีรูปร่างหัวใหญ่หัวหมาสิงห์อย่างแท้จริง

“จะไม่ให้ฉันเศร้าได้อย่างไรกัน” หัวหน้าส่งหตบ “เสียเพื่อนที่เคยตบสลับหัวทอยอย่างนี้”

“ถ้าเธอคิดมาก เธอก็เศร้ามาก เธอน่าจะตั้งใจเธอยังอยู่”

“อยู่เพื่อรอวันที่ฉันจะกลายเป็นปลาอปลักษณ์ และถูกไล่ไปออกสนามอย่างเพื่อน ๆ ของฉันนะหรือ”

“แต่ฉันว่า เธอไม่มันจะกลายเป็นปลาอปลักษณ์ได้อีกแล้วละ” เกิดแก้วนอยปლობ โยนพลงว่ายวนดูรอบ ๆ ตัวหัวหน้าส่งห

“มันจะไปทำอะไร ตอนนี้นายอยู่สระสายรุ้ง ฉันก็ไม่คิดเหมือนกันว่า จะต้องจากกับเพื่อน ๆ อีก” หัวหน้าส่งหตบแล้วว่ายไปจากเพื่อน

ปรากฏว่า อีกหนึ่งสัปดาห์ต่อมา เกิดแก้วนอยกตองเศร้าเหมือนหัวหน้าส่งห เพราะกลุ่มทวยเกียรติส่งให้นายส่งหาเพื่อน ๆ ของมันไปออกสนามเช่นเดียวกัน เนื่องจากสังเกตเห็นว่า บางตัวก็หางสั้นเข้าไประยะ ๆ บางตัวก็ไม่เกิดเลยทงทชอเกิดแกว แต่ยังไม่ทันทหาหัวหน้าส่งหจะปლობ โยนให้เกิดแก้วนอยหายขึ้นใจ หัวหน้าส่งหก็กลืนน้ำตัวไปลงทบอดนเสียก่อน

ก่อนที่ส่งหทงจะถูกลบอดบอ รุ่งเช้าได้ตงขอใหม่จนครบทุกตัวว่า ยาว แพร รจนา ส่วนหัวหน้าส่งหนั้น เมอเรียกกันหนักเข้าก็กรอนลงเหลือแต่คำว่า “สิงห์” ก็เดียว

ในวันแรกที่ส่งหถูกลบอดบอเนน สิงห์รู้สึกประหลาดใจเท่า ๆ กับตกใจความซุ่มของนาในบอดนทำให้สิงห์คิดว่าตากงจะบอดแม่ แต่ในวัน



ต่อมาสิงห์กอดยุดน และสามารถมองเห็นปลาในบ่อได้บางร่าง ๆ พร้อม ๆ กันนเห็นสิงห์รู้สึกกระซุมกระซยขึ้นมาอย่างประหลาด อาจจะเป็นเพราะอำนาจจิตนเห็นทวลละลายปนกับนา อย่างไรก็ตาม สิงห์รู้สึกวบบอดนน้อยกวาสระสายรุ้งหลายเท่า

จนกระทั่งวันหนึ่ง สิงห์จึงได้รู้ว่าในทพนาอยู่อย่างบอดนนั้น ขมศัตรูตัวฉกาจแอบแฝงอยู่ด้วย

“นายรู้ไหมว่าทพนเขาอะไรกัน” สิงห์ถามยาวเมอเห็นปลาหลายตัวไปขมมกนทพนทงของกนบอ

“ไม่รู้สิ” ยาวตอบ “เราเข้าไปดูใกล้ ๆ คกว่า”

สิงห์กับยาวว่ายเข้าไปใกล้ ๆ แล้วรอกถาปลาเหล่านกอบจะพรอมกันว่า

“ทำอะไรกันนะ”

“แล้ว...” ปลาขอลันดาตัวทงรองขมมา “เจ้าใจเพอนรักของคณตาบอดเสียแล้ว”

“ทำไม่ได้” สิงหาคมอย่างตกใจกลางว่าแหวกกลุ่มปลาเมงเข้าไปดูให้ใกล้กว่านั้น พอเห็นเจ้าฉลามดำ ถึงหัวก็ใจหายว๊าน....

ปลาเร็นหนุมตัวหนึ่ง นอนรองครกยูเครางอย่างเจ็บปวดอูทุทกนบือนัยนดาโปน ๆ ซึ่งเจ้าเตวเคยภูมิใจกันกว่า สวยไม่มีใครเปรียบ มันท้องหลุดหายไปยังทางฝั่งซ้ายแล้ว

“เจ้าโจนซัน” ปลาเร็นหนุมตัวหนึ่งในบริเวณนั้นอธิบาย “มันอยากจจะรู้ว่าในฉลามมีอะไร ก็เลยมุดหัวเข้าไปดู ทนในนั้นมันเกิดมจเจาของข้าอยู่ก่อนแล้ว มันเลยเอาคีมจับลูกกะตาเจ้าโจนไปไว้ในตาเสียข้างหนึ่ง”

“เจ้าของถ่านะใคร” ยาวถาม

“ได้ยินพวกพี่ใหญ่เรียกข้าว่า” ปลาซอลันดาตอบ

“ปู้หรือ” สิงหาคมว่าคำนี้เป็นคำใหม่ ยังไม่เคยได้ยินมาก่อน “รูปร่างหน้าตาเป็นยังไงนะ”

“บอกแล้วไงล่ะว่าเป็นคีม” ปลาเรว่า

“แต่ฉันว่ามันต้องมอะไรมากกว่าคีม ตอนเห็นลูกจับลูกตา ฉันเห็นขาของมันแดงหลายขา ตัวมันต้องใหญ่กว่าทนายคิดแน่ ๆ เซียว” โจชมความเจ็บปวดอธิบาย

“นั่นกลัวเหลือเกิน” ยาวพึมพำ

“อย่าไปเล่นแล้ว ๆ ถ้าเสียกสนแรง” ซอลันดาแนะ “โดยมากพวกเราไม่ค่อยโดนกันหรอก ที่จะโดนไอพวกนี้จับลูกกะตาได้ ส่วนมากมันจะเป็นปลาเรเพราะปลาเรจะไปไหนไปไหนทำอะไร มันอยู่อย่างไปหมด”

“เออละ....ต่อไปเราจะหวังตัวให้ดีกว่าเกากแลวกน” สิงหาคมกับยาวในวันหนึ่ง สิงหาคมเห็นด้วยด้วยตาตนเอง วันนั้นมปลาเรสาวตัวหนึ่งว่ายกรายทางที่เริ่มจะยาวและแผ่กระจายคล้ายพัดของมัน เียดเขาไปใกล้ ๆ ถ้าปู ในทันใดถึงหัวก็เห็นอะไรอย่างหนึ่งโผล่พรุดออกมาจากในหัว ถ้า คีบหางเรสาวไว้อย่างรวดเร็วและแม่นยำ

“ว้าย....ช่วยด้วย” เรสาวตัวนั้นร้องขอความช่วยเหลือ พลัน พยายามดิ้นสุดแรง แต่ยังคงหนีไม่พ้นจะจับไปวตชน “ช่วยด้วย....ใครก็ได้ช่วย”



สิ่งหนึ่งนั่งอยู่ใหญ่ ๆ จึงตัดสินใจได้ว่าควรจะช่วยเร็วแล้ว แม้ว่า
จะเกิดอันตรายใด ๆ ขึ้นกับตนเองก็ตามที่ จังหวะเดียวกับที่เจ้ากรรมนาย
โผล่ออกมาจากถ้ำดินออกนอกหมอนนอนเอง จึงหักงูเขาสันนั้นสุดแรงเกิด

แรงปะทะทำให้กามของเจ้าปรีชากระแทกปากถ้ำหักกระดูกเข่า เมื่อกาม
หลุดออกมาแล้วก็กลายหนาบทางเร็วแล้ว ค่อย ๆ จมลงสู่ก้นบ่อ
จึงได้เห็นเสียงคำรามดังออกมาคร่งหนึ่ง จากนั้นก็กลายมาเป็นเสียง

หัวเราะเยาะหยัน

“ฮะ ๆ ๆ ๆ ฮะฮะ...คิดว่าชนะแล้วหรือ เจ้าปลาหนำใจ กามอะไหล
ของข้ายังมีอีกต่งเยอะ ในไม่ช้าแหละ มันจะออกออกมาจากของเวรกับเจ้าได
อีก”

สิงห์พาเร่สาวลอยห่างออกมาจากถ้ำ คำพูดของมันทำให้สิงห์รู้สึก
สยองใจจนบอกไม่ถูก

“ขอบคุณมากนะค่ะ” เร่สาวพูดกับสิงห์หลังจากกลายความตระหนก
ลงบ้างแล้ว “ถ้าคุณไม่มาช่วยไว้ ฉันเห็นจะต้องเสียโฉมแน่ ๆ เชียว
เพื่อน ๆ ของฉันถูกไอตัวบ้านคบบ้างขาดไปเสียเนิ่นกตอนักแล้วค่ะ”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ” สิงห์ตอบ “ถ้าฉันนอนตรัยมาก ถ้าไม่จำ
เป็นแล้วอย่าเข้าใกล้ดีกว่า แต่คุณไปทำอะไรแล้ว ๆ นนละครับ”

“ฉันเพิ่งแต่อยากจะไปเยี่ยมมันเท่านั้นเองแหละค่ะว่า ชาตินหงษชาติ
มันจะไม่เว้นมึงหางสว ๆ อย่างฉันทะรอก”

สิงห์พยายามระงับตัวจากเจ้าปรีชา โดยไม่ยอมเข้าใกล้ส่วนที่เบ้น
ดินเลย เพราะไม่แน่ใจว่ามันจะชูดรุ่มอยู่ตรงไหน และด้วยความไม่ประ-

มาทของสิงห์นั่นเอง ทำให้สิงห์สามารถเอาตัวรอดได้เรื่อยมาจนกระทั่งโต
เป็นหนุ่มใหญ่ สิงห์ตัวใหญ่จริง ๆ ยังกวามัน ยังไม่ท้าวว่าจะหยุดโต
อีกด้วย

เป็นเวลาสองเดือนหลังจากที่คุณทวเกิดได้ปล่อยสิงห์ลงไปแล้ว
คุณทวเกิดก็คิดถึงสิงห์ขึ้นมา อยากจะเห็นวาทิดแก่ไหนแล้ว จึงส่งให้
นายบุญวัดบ่อ และบังเอิญนายแสงมาทบ้านคุณทวเกิดในวันนั้น นายแสง
จึงชวนนายบุญวัดบ่อด้วย

คุณทวเกิดก็หย่อนสายเคื่องสูบนานา ชงมตาชาวยบดกนทปลายสาย
เรยบรอยแล้วตรงมมหมงของบ่อ พอสูบนานได้สกลามในสัของบ่อ นาย
บุญกับนายแสงก็ลงไปชอนปลาขึ้น

“ไหน นายแสง เจอเจ้าสิงห์มรยง คุณทวเกิดถามพลาของเง

“ยังเลยครับ ปลาสิงห์ขบยาก จับได้แต่เร โอะ...โอ...” นาย
แสงร้องอุทานเมื่อจับได้ตัวเจ้าใจ

“อะไรกันนายแสง” คุณทวเกิดถามลงมา

“ปู่...ปู่แน่ ๆ เชียวครับ” นายแสงรองพลาของบ่อมาให้คุณ
ทวเกิดเห็น

“ตายละวา...” คุณทวเกิดร้องออกมาอย่างรอนรน “ทางใจดีละ”

“ปู่แน่ละครับ ราชกานัก ทบามณกม จับได้เมื่อไหร่จะกระ
ทบไม่ให้หลอชากเลย”

“จบบการะทบในทช คุณทวเกิดต่ง “จับปล่อยไวปลาทการ
หมด”

นายเฮงรับคำพิพากษาความหาปลาต่อไป ระดับนาในบ่อเริ่มลดลงทุก

ขณะ

“เอาสัวใหม่มาเฮง” คุณทวดเกยตริตตาม

“ดกรับ” นางเฮงตอบ

คุณทวดเกยตริตรีบไปเอาสัวมาให้นายเฮง เมื่อได้สัวมาช่วย นาย
เฮงก็จับปลาได้ง่ายขึ้น

“นี่งครับ ปลาสิงห์” นายเฮงร้องบอกคุณทวดเกยตริตเมื่อจับสิงห์ได้

“ไอโฮ...ใหญ่โตอะไรอย่างนี้เล่า

“ไหน...ขออู่น้อย” คุณทวดเกยตริตรับชะโงกลงมาในบ่ออย่างกระ

ตอวอรน

นายเฮงจับตัวสิงห์ใส่ซามอ่างปลาสดแล้วส่งขึ้นไปให้คุณทวดเกยตริตดู

“อ้อม...สวยคันะ” คุณทวดเกยตริตพนมท้อออกมา หลังจากได้พิจารณา
สิ่งอย่างถกถกแล้ว ยังโอยงสวย

คุณทวดเกยตริตให้นายเฮงเอาปลาบ่อทุกไว้ในถังใบใหญ่ ให้นำในลงน
เป็นนาบ่อลวน เพื่อปลาทวงจากบ่อใหม่ ๆ จะได้ไม่คดนา นายเฮงจัดการ
ถายนาบ่อออกแล้วเติมน้ำใส่เข้าไปทะเลเล็กทะเลน้อย

“ดูเจ้าสิงห์ของฉันท” คุณทวดเกยตริตหัวเราะอย่างพอใจ “คราบช
โคลนจับตามตัวจนมอมแมมดูไม่ได้เลย ต่อไปนั้นจะไม่ใหม่เนี่ยบอกแล้ว

“แต่บอกทำให้ตัวมันโตขึ้นนะครับ” นายเฮงแย้งอย่างสุภาพ “ท
กว้าง ๆ ทำให้ปลาออกเอ็กเซอรไซส์ได้ดีกว่าแคบ ๆ”

ยังไม่ทันที่คุณทวดเกยตริตกับนายเฮงจะพูดอะไรกันอีก ทางสองกเค็ม
เสียงนายบุญตะโกนจนมาจากบ่อ

“ได้ตัวผู้รายแล้ว

“ไหน...” นายเฮงรีบเดินไปทขอบบ่อ

นายบุญเหวี่ยงปั่วตัวหนึ่งขึ้นมาขวางบน เจ้าปั่วยักษ์ลวกมาก พอตกถึง
ดินมันก็วิ่งหนีอย่างไม่คิดชีวิต แตะข้างกว่านานาเฮง เขาวังได้ตามกระแทบ

ป่วนจนเบ็ดเสร็จเท่า กระดาษขาวและเหลืองลาย แปะจะ
จำไม่ได้ว่าเป็นปู

“นั่น...อวดดั่งไปถึงมาอยู่ใบโพ
กินหมด ตายเสียได้แหละ อยู่ไปก็รักโลก”

“พอแล้วละ นายเฮง” คุณทวดยิ้มอย่างอารมณ์ดี “และแล้ว
หาตัวใหม่มากระแทกกันดีกว่า”

นายบุญโยป่วนมาอีกหลายตัว และนายเองก็กระแทบ ได้ทุกตัวเช่น
กัน บ้านคุณทวดจะหมดเสียหมดหนามแน่ละหรือ อุปสรรคในการเลี้ยง
ปลาทองคงไม่ได้สะดวกดังเคยแล้ว

สองสามวันต่อมา ถึงกับเพื่อนนอกสามตัวก็ได้กลับมาอยู่ที่สระสูง
อีก สระสูงยังคงสภาพเดิม แต่ปลาในสระทุกตัวเปลี่ยนแปลงไปจนแทบ
จะจำไม่ได้ ปลาญี่ปุ่นสีทองแก่ลง ในขณะที่ตัวที่เกิดแต่แก้วน้อยเคยปะทะ
การกับบั้งหูกในตอนแรก และปลอบโยนในยามที่สังหารทุกขก็เจริญเติบโต
ขึ้นและสวยงามอย่างประหลาด ผิวสีขาวอมชมพูประดับด้วยเกล็ดสีขาวสะอาด
แวววาวอย่างสม่ำเสมอแต่ก็จืดจางโทรมทาง ภิริยาที่กัดดูมวนล สะมัน
ละไม่เห็นว่าเดิมเป็นอันมาก เกิดแกว่นอยทกถึงหัว

“นั่นหัวหน้าสีฟ้าใหม่”

“ใช่...” จึงตอบ “เธอเองหรือนม”

“เรียกชื่อนมสิ คุณรุ่งระวังชื่อใหม่แล้วละ เธอเรียกฉันว่าบ๊าว”

“บ๊าวหรือ เพราะจิ้ง เธอคงยังไม่รู้หรือว่า ไม่มีใครเรียกฉัน
อย่างเก่าอีกแล้ว เขาเรียกสีหงส์”

“ตกลง ต่อไปฉันจะเรียกเธอว่าสีหงส์”

“คุณนุ้ยไปไหนบ๊าว ตูแสดงจากบ่อนยังไม่เห็นคุณนุ้ยเลย”

“คุณนุ้ยมาชวนไปเที่ยวประจวบ ๆ ฉันโดยนุ้ยยังไม่เห็น แต่คิดว่าออก
ไม่กวนคงจะกลับ”

“คุณนุ้ยไปด้วยหรือ”

“คุณแม่ไปด้วย” บ๊าวตอบ “อยู่แต่คุณทวดเกียรติ”

“สระสาบรู้งี้ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงเลยนะ”

“แต่เธอโตขึ้นมาก หล่อเสดด้วย บ๊าวชมพลงว่าชวนไปรอบ ๆ
ตัวสิงห์”



“เธอกลัวหมอนกนแหละ”

ขณะที่สิงห์กับบ๊าวกำลังคุยกันอยู่นั้น
มาใกล้ พอแน่ใจว่าเป็นสิงห์ กรองทกแทน

ปลาญี่ปุ่นสีทองกวาวเขา

“แหม...เพื่อหนุ่ม ทำเป็นไม่เห็นเชียวนะ หลบมากลุมกับแม่สาวเสียน
 “โธ...ก็ไม่ได้เจอกันตั้งนานแล้วนา ไกรมจะไม่ได้คิดถึง”
 “ไม่เห็นคิดถึงฉันเลย” ญูนัสทองทำเป็นน้อยใจ
 “คิดถึงทั้งนั้นแหละ นพอดเจอบัวขาวก่อนก็เสียดายกันก่อน ไม่ได้
 พบกันเสียนานดูเป็นผู้ใหญ่ขึ้นเยอะ”
 “จะว่าก็กับออกมาตามตรงเถอะ อ้าว...เดี๋ยวฉันแกจิ้ง ๆ นะ หู

ตาสักจะฝ้าฟาง”

“อะไรกันแก อายุเท่าไรแล้ว” สิงหว่าเราะอย่างขบขัน
 “อายุไม่เท่าไรหรอก แต่สุขภาพไม่ค่อยดี ญูนัสทองตอบ
 “ทำไมไม่พักผ่อนในหมก ๆ ละ”
 “ทุกวันนี้ก็เหนื่อยแล้ว ได้แต่ว่ายนาไปโน่นมานั่นแล้วก็กลืนกลืน ขน
 ใหลเฉย ๆ มหาวงบงน้อยตาย”
 “ไปเที่ยวรอบ ๆ สระกันเถอะ” สิงหชวน
 “ไปสิ” ญูนัสทองกับบัวขาวตอบเกือบพร้อมกัน

ญูนัสทองกับบัวขาวพาสิงหวัยไปรอบ ๆ สระ สิงหก็ถึงความ
 หลงแลวตาคันใจ ถ้าตนเองกำลังหัดเขาไปสอนให้พวกเพื่อน ๆ ทำ น้า
 ตกตรงโน้น สิงหเลขพาเพื่อน ๆ ไปทดสอบความแข็งแรงโดยให้ว่ายทวน
 น้าซึ่งไหลประดังมาอย่างรุนแรง แต่ข่งแรงเท่าไร ก็ยังทำให้สิงหกับเพื่อน ๆ
 สบกับมากจนแทบทน

ตรงกลางสระนั้นบนที่พามาญูนัสชอบเอาลูกนามาหย่อน สิงหกับเพื่อน ๆ
 เกยแย่งกันกินด้วยความเอร็ดอร่อย ได้ก็ออกมาอีกเป็นอีกแห่งหนึ่งก็ส่งห่ชอบ
 พาเพื่อน ๆ ไปว่าย รอให้หมดกกระທစ်หลัง แม้จะเสียอันตรายอยู่บ้างน้า
 ๔ ๖ ๔
 ต้นเตนด

เพื่อน ๆ ทุกตัวเป็นอนหนอนเดวกับสิงห ลงได้เฉยปากชวนแล้ว
 จะไม่มีใครปฏิเสธเลย

แต่คน เพื่อนรุ่นเดียวกันสิงหเหลือเพียงสามตัวเท่านั้นคือ ยาว
 แพร และรจนา กาลเวลาทำให้เพื่อนทั้งสามเปลี่ยนไปไม่เหมือนเก่า โดย
 เฉพาะรจนาและแพรเท่านั้นที่ทางระมิตระมิตวามากจน เมื่อรู้ตัวว่าเริ่มจะเป็นสาว

ระหว่วว่ายนาไปสำรวจสถานที่ต่าง ๆ เพื่อพบทวนความทรงจำอัน
 แสนจะอบอุ่นน สิ่งที่ได้พบปลาทองออกมาหลายกหลายก นทางที่เคยรู้จัก
 และไม่เคยรู้จักมาก่อน ที่เคยรู้จักก็หายกันไป แต่ไม่เคยรู้จักก็ไต่แต่
 มองหนากัน มีลูกปลาแปลกหน้าหลายฝูงที่พากันมามองดูสิงหอย่างฉงน
 ฉงน แต่ในไม่ช้าก็หายจากพวกมันไป

คุณจิต ทวศักดิ์ และรุ่งรวกลับถึงบ้านในเย็นวันนั้น พอกลับมา
 ถึง รุ่งรวก็รับมาทาสระสายรุ่งเป็นอันดับแรก รุ่งรวได้พบกับกลุ่มทวเกียรติ
 ชงนางคอยอยู่ขอบสระ

“ประจวบสมุทกใหม่” คุณทวเกียรติถามลูกสาว

“สนุกมากค่ะ” รุ่งรวตอบ

“ผลัดไปน

“ค่ะ”

“เออหาว่าสิงหมาหาจากบ่อแล้วละ” ญูนัสได้หรือเปล่าวัว
 “ใหม่”

รุ่งรวก็วาดตาไปรอบ ๆ สระ แต่แรกเธอรู้สึกงงอยู่บางที่เหมามางสัง
 บางอย่างเปลี่ยนแปลงไป แต่ในที่สุดเธอก็จำได้

“ตัวมันใจละ” รุ่งรุ้งชมออกไปทิ้งแหแล้วร้องเรียก “ถึงหมาเร็ว...
มาหาหน่อย”

สิงห์จัญไรได้ รับว่าขีรเจมาจากทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ เจ้ามารกลอ
เคลียกับมอญ ๆ ที่จุมอยู่ในนา

“ไอโฮ...” รุ่งรุ้งทักออกมา “ไม่ได้พบกันหนอเดี๋ยวสิงห์ให้

ขงตงเบงกอนเนะ คัดถึงนุ้ยบางหรือเปล่า สิงห์

สิงห์หยอกจะตอบว่า “ถึง” ถ้าดูภาษาคนได้

“เห็นไหมคะคุณพ่อ ถึงหมอกวาดถึงนุ้ยมากคะ”

“เอ๋ย...”

พอกได้ชน

“ถึงสวมากทีเดียว” รุ่งรุ้งพูดหลังจากพบสิงห์อย่างฉับพลัน “คุณ
พ่อจะส่งสิงห์เขาไปประกวดหรือคะ”

“ต้องให้สลอกเสียก่อน ยังไม่รู้ว่าจะหยุดโตแค่ไหนหรือเปล่า”

“ถ้าจะสลอกก็ทั้งวันวันประกวดเถอะ ใช้ไหมคะคุณเอ”

“งอกหลายเดือนลูก ระยะที่เราต้องเลี้ยงดูมันให้ดีที่สุด”

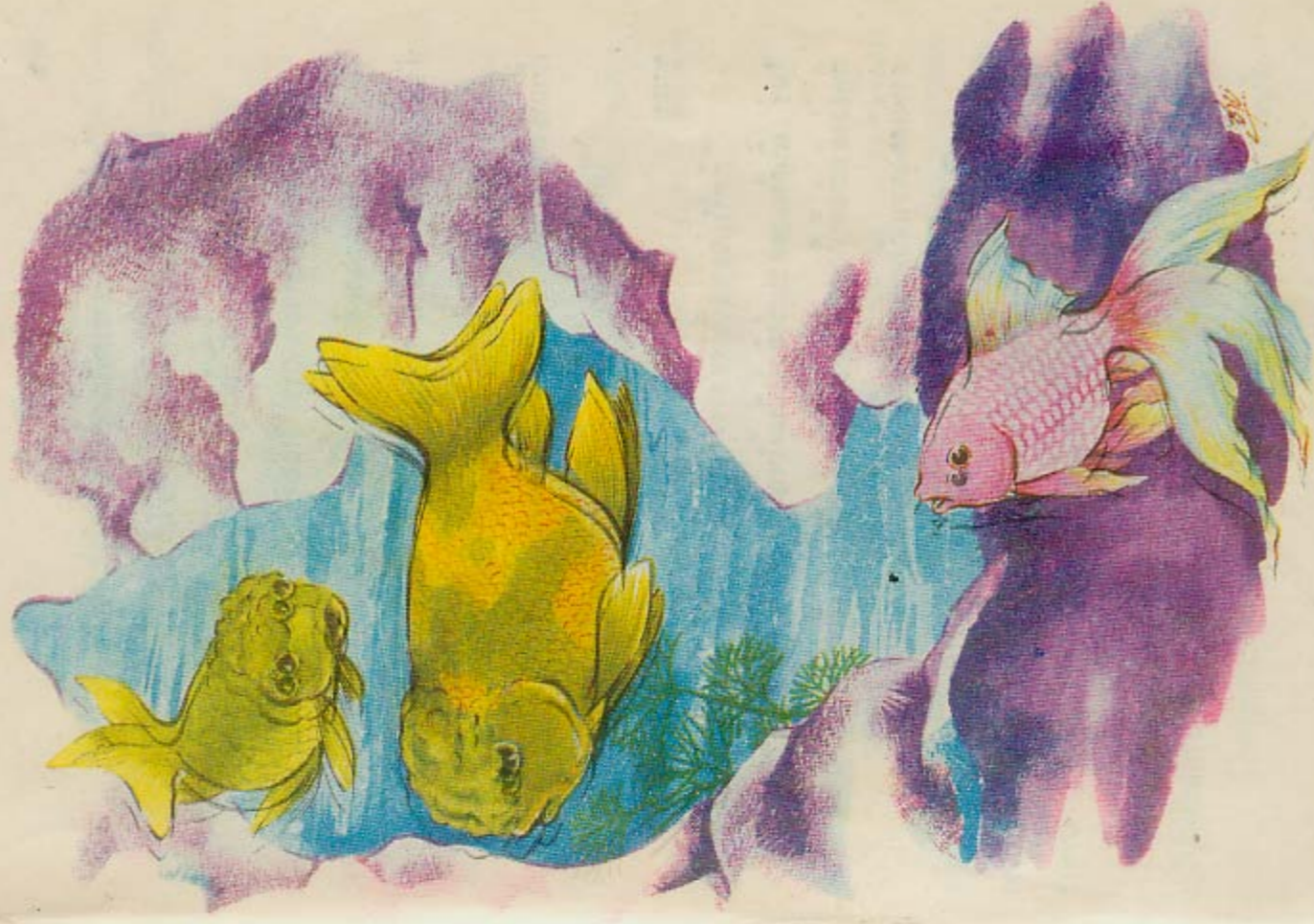
คุณทวดเกิดเลียดสิงห์อย่างตลกสุดตามที่ได้ดูไว้ ถิ่นนาวันละสาม
เวลา ลูกนาลูกไรไม่โหด สิงห์โตวันโตคน และวันหนึ่ง สัตตมตัวของ
สิงห์ก็เริ่มสลอก

การสลอกตัวของสิงห์มันเป็นเรื่องที่ลึกลับเหลือใช้ เพราะยาวขอปลอ

สิงห์เรียกว่า “คุณต่าง”

“ว่าไงครับ คุณต่าง มันจะไปไหนไม่ทราบ” ยาวถามสิงห์อย่าง

กวนประสาท



“อย่างนั้น” อารมณ์ของสิงห์ก็จะไม่ค่อยออกแล้ว
 “อย่าทำใจน้อยไปหน่อยเลยนะ ยั่วเล่นเท่านั้น”
 “นายจะไม่ยอมยกไหมน้า” สิงห์สะบัดเสียง
 “ยั่วสิงห์หอกแล้วหรือยั่ว” เสียงบ๊วขาวถามจน
 “ก็บ๊วขาวตองดูสิว่า ดังแล้วตลกแค่ไหน ตลกที่สุดเลย” ยั่ว
 หัวเราะผลลวบว่าหายไป
 “สิงห์อย่าไปโกรธยั่วเลยนะ สิงห์ลอกกะนั้นได้แล้ว ต่อไปสิงห์จะได้
 เป็นทองงาตัวใจจะ สิงห์ไม่ยอมยกเป็นทองหรือ”
 “ไม่ยอมยกหรือยกบ๊วขาว ฉันไม่ยอมยกเป็นอะไรทั้งนั้น” เสียงสิงห์ยัง
 ขุ่นอยู่
 “สิงห์ไม่ยอมยกเป็นสัตว์ทองจริง ๆ หรือ ถ้าสิงห์กลายเป็นสัตว์ทองเมื่อ
 ไหว่ นั่นก็หมายความว่าสิงห์เป็นผู้ใหญ่เต็มตัวแล้ว ฉันยังอยากจะลอกเป็น
 สัตว์ทองบ้างเลย แต่ไม่มทางเสียแล้วละ ปลาเกิดแก้วไม่มีการลอก
 ดังนั้นความเป็นผู้ใหญ่ของปลาเกิดแก้วก็โรคเกิดแก้ว”
 สิงห์สังเกตเห็นว่า ใบหน้าของบ๊วขาวเริ่มจะหม่นหมอง โรคเกิด
 แก้วเป็นโรคที่ปลาเกิดแก้วกลัวอย่างที่สุด แต่ปลาเกิดแก้วสับสนว่าจะมีเพียง
 ตัวเดียวเท่านั้นที่เป็นโรคนี้ นั่นคือมันว่าเป็นโรคอย่างมหาศาล บ๊วขาว
 ไม่เคยนึกหวังเลยว่า บ๊วขาวจะเป็นปลาโรคเกิดแก้ว
 “ที่ไม่มันหรือก บ๊วขาว” สิงห์ถาม “เธอจะไม่มันเกิดแก้วเป็น
 อันขาด”

สิงบ๊วขาวจะเป็นปลาคนละพันธุ์กับกบสิงห์ แตกต่างจากเราคนปลา
 ให้สิงห์รู้สึกสนิทสนมยิ่งกว่าแพะและกระจา สิงห์ไม่ยกให้บ๊วขาวทนมรัก
 และหวังใจต่อเป็นอันตราหายไป
 “เธอพูดอย่างนั้นทางของเธอเองก็ยังไม่แน่ใจใช้ไหม”
 “ฉันแน่ใจว่าเธอต้องไม่เป็น” สิงห์หยนย่น
 “ทำไมถึงแน่ใจละ”
 “รูปร่างของปลาที่จะเป็นโรคเกิดแก้วต้องบวม ไม่ประเปรี้ยวอย่าง
 เธอ”
 “อีกหาเดือนข้างหน้าฉันอาจจะไม่บวมอย่างนี้ก็ได้ ตั้งแต่เธอเกิดมา
 จนโตมานี้ เธอเคยเห็นโลกเรามีอะไรแน่นอนบ้าง ตัวเธอ เพื่อน ๆ
 สัตว์ทุกตัวของเรตตลอดจนปลาทุกตัวในสระสายรุ้ง”
 “ฉันจะภาวนาให้เธอ”
 “ขอบใจมากสิงห์ เธอรู้ไหมว่า บางทีฉันก็คิดอะไรแปลก ๆ ขนมา
 หม่นหม่น ถ้าฉันจะเป็นโรคเกิดแก้วฉันแสนทรมาน ฉันเห็นจะยอมตาย
 เสียดีกว่า”
 “อย่านะบ๊วขาว” สิงห์ร้อง “เธอจะคิดสั่นอย่างนั้นไม่ได้”
 “อย่าวิตกเลยสิงห์” บ๊วขาวพูดพลางมองหน้าสิงห์ “บางทีฉันก็ไม่
 ยอมตายหม่นหม่นกัน”
 บ๊วขาวกล่าวคำนี้เป็นปริศนาแก่สิงห์ก่อนจะว่ายจากไป

ย่าวัวเราเขาจะสั่งให้ทำอะไร ยาวก็ลอบบ้าง ดูเหมือนจะนัด
ลอบพร้อม ๆ กันกับแพรและรจนา เวลานั้นลอบจากกลาญเป็นสี่ทองออนๆ
ไปทองตัวแล้ว สิงห์จึงหัวเราะเยาะย่าวได้เต็มที่

“ว่าใครครับ คุณต่าง วันนั้นจะไปไหนไม่ทราบ”

“ไปเที่ยว นะครับ” ยาวรู้ตัวอยู่แล้วว่าจะต้องถูกสิงห์ลอบตอบบ้าง
จึงทำเป็นไม่หวั่น “แต่แหม...คุณน่ะแข็ง”

“เขยยังงี้”

“อ้าว...ก็สีทองนี่ล่ะทำให้คุณเซลงไปหมดใจเลย คุณดูผมซิ ต่าง
แล้วเกขนาดไหน สมัยนี้ใคร ๆ เขาก็ต่างกันทั้งนั้น คุณแพรก็ต่าง คุณรจนา
ก็ต่าง มัคน้อยอยู่ด้วยเท่ากันเองที่ไม่ต่าง”

สิงห์เหลือบไปทางแพรและรจนา ก็เห็นทั้งสองทำท่าเอียงอายอยู่
นับเป็นโชคอีกประการหนึ่งของย่าวที่ได้แพรกับรจนาเป็นเพื่อนลอบ
ทำให้เขาจะเงินเหมือนอนสิงห์

“โอ...ไยยาว” สิงห์ไม่รู้จะว่าอะไรให้ดีกว่านั้น

ยังใกล้วันประกวดเข้ามาเท่าไร คุณทวดก็รักเอาใจใส่ดูแลสิงห์
มากจนเท่ากัน เวลานั้น ยาว แพร และรจนา ลอกสี่เดิมออกหมดแล้ว
กลายเป็นสี่ทองออน ในขณะที่เดียวกัน สีทองออนของสิงห์ก็ค่อยๆ เข้มขึ้น ...
เข้มจนทุกที

สิงห์กลายเป็นปลาทองที่ใหญ่และสวยที่สุดในสระสาบรุ่ง

ก่อนจะถึงวันประกวดแข่งอาทิตย์เดียว เหตุราตรีที่ไม่มีใครคาดฝัน
ก็เกิดขึ้นที่บ้านของคุณทวดเกิด

คุณทวดก็รีบออกไปนอกบ้านในตอนกลางคืน คุณจิดอยู่บนบาน
ทวดก็ตื่นวิ่งเล่นอยู่ในบริเวณสระสาบรุ่ง ตูแลไปโดยตามคำสั่ง
ของคุณทวดเกิดเป็นเพื่อน

รถคันหนึ่งแล่นมาจอดหน้าบ้านคุณทวดเกิด จากถนนถนนหักมา
ลงจากรถ และเขาประตูมา คนที่เดินมาหาเขาเป็นผู้หญิงร่างอ้วนใหญ่ อายุ
ประมาณไม่เกินสี่สิบปี ผู้ชายที่เดินตามมาก็อยู่ในวัยเดียวกัน รูปร่างเล็ก
กว่าหน่อย ติดตามด้วยเด็กหนุ่มวัยรุ่นสองคนและเด็กสาววัยไล่เลี่ยกันอีกคน

“ท่านเกาะบนรูปปลาทองใช้ไหมคะ หนู” หญิงอ้วนถามสองพี่น้อง
เจ้าของปลา

“ใช่ครับ” ทวดก็ตอบ

“ยายหรือเปล่าคะ”

“ขายเป็นบางตัวครับ”

“แบ่งขายให้สักห้าหกตัวได้ไหมคะ เห็นอยากได้ไปเลี้ยงเล่น”

หล่อนต้องการพูดคำว่า “ฉนั้น” แต่เมื่อพูดเร็ว ๆ ก็เลยกลายมาเป็น
“ฉนั้น”

"ขอบอกวงจรหงทะ
๓ ๔ ๕ ๖"

หญิงนงเต๋เองชะโงกหน้าต่างใน

สระ
“โอ๊ย...ส่าย...ส่ายอะไรอย่างนั้น สระของหนูส่ายจริง ๆ ค่ะ”

แล้วหล่อนก็หนีไปอยู่กับชายทนาย

“สวายนะคะคุณ”

เจ้าเข็กหนาแทนคำตอบ

[illegible]

५५

“เสียใจจริง ๆ ครับ” ทวีศักดิ์ตอบ

[illegible]

"๑" | ดนตรีวงแตรเดี่ยว | วงดนตรี | ๖ | ๗ | ๘ | ๙

[illegible]

11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100 101 102 103 104 105 106 107 108 109 110 111 112 113 114 115 116 117 118 119 120 121 122 123 124 125 126 127 128 129 130 131 132 133 134 135 136 137 138 139 140 141 142 143 144 145 146 147 148 149 150 151 152 153 154 155 156 157 158 159 160 161 162 163 164 165 166 167 168 169 170 171 172 173 174 175 176 177 178 179 180 181 182 183 184 185 186 187 188 189 190 191 192 193 194 195 196 197 198 199 200 201 202 203 204 205 206 207 208 209 210 211 212 213 214 215 216 217 218 219 220 221 222 223 224 225 226 227 228 229 230 231 232 233 234 235 236 237 238 239 240 241 242 243 244 245 246 247 248 249 250 251 252 253 254 255 256 257 258 259 260 261 262 263 264 265 266 267 268 269 270 271 272 273 274 275 276 277 278 279 280 281 282 283 284 285 286 287 288 289 290 291 292 293 294 295 296 297 298 299 300 301 302 303 304 305 306 307 308 309 310 311 312 313 314 315 316 317 318 319 320 321 322 323 324 325 326 327 328 329 330 331 332 333 334 335 336 337 338 339 340 341 342 343 344 345 346 347 348 349 350 351 352 353 354 355 356 357 358 359 360 361 362 363 364 365 366 367 368 369 370 371 372 373 374 375 376 377 378 379 380 381 382 383 384 385 386 387 388 389 390 391 392 393 394 395 396 397 398 399 400 401 402 403 404 405 406 407 408 409 410 411 412 413 414 415 416 417 418 419 420 421 422 423 424 425 426 427 428 429 430 431 432 433 434 435 436 437 438 439 440 441 442 443 444 445 446 447 448 449 450 451 452 453 454 455 456 457 458 459 460 461 462 463 464 465 466 467 468 469 470 471 472 473 474 475 476 477 478 479 480 481 482 483 484 485 486 487 488 489 490 491 492 493 494 495 496 497 498 499 500 501 502 503 504 505 506 507 508 509 510 511 512 513 514 515 516 517 518 519 520 521 522 523 524 525 526 527 528 529 530 531 532 533 534 535 536 537 538 539 540 541 542 543 544 545 546 547 548 549 550 551 552 553 554 555 556 557 558 559 560 561 562 563 564 565 566 567 568 569 570 571 572 573 574 575 576 577 578 579 580 581 582 583 584 585 586 587 588 589 590 591 592 593 594 595 596 597 598 599 600 601 602 603 604 605 606 607 608 609 610 611 612 613 614 615 616 617 618 619 620 621 622 623 624 625 626 627 628 629 630 631 632 633 634 635 636 637 638 639 640 641 642 643 644 645 646 647 648 649 650 651 652 653 654 655 656 657 658 659 660 661 662 663 664 665 666 667 668 669 670 671 672 673 674 675 676 677 678 679 680 681 682 683 684 685 686 687 688 689 690 691 692 693 694 695 696 697 698 699 700 701 702 703 704 705 706 707 708 709 710 711 712 713 714 715 716 717 718 719 720 721 722 723 724 725 726 727 728 729 730 731 732 733 734 735 736 737 738 739 740 741 742 743 744 745 746 747 748 749 750 751 752 753 754 755 756 757 758 759 760 761 762 763 764 765 766 767 768 769 770 771 772 773 774 775 776 777 778 779 780 781 782 783 784 785 786 787 788 789 790 791 792 793 794 795 796 797 798 799 800 801 802 803 804 805 806 807 808 809 810 811 812 813 814 815 816 817 818 819 820 821 822 823 824 825 826 827 828 829 830 831 832 833 834 835 836 837 838 839 840 841 842 843 844 845 846 847 848 849 850 851 852 853 854 855 856 857 858 859 860 861 862 863 864 865 866 867 868 869 870 871 872 873 874 875 876 877 878 879 880 881 882 883 884 885 886 887 888 889 890 891 892 893 894 895 896 897 898 899 900 901 902 903 904 905 906 907 908 909 910 911 912 913 914 915 916 917 918 919 920 921 922 923 924 925 926 927 928 929 930 931 932 933 934 935 936 937 938 939 940 941 942 943 944 945 946 947 948 949 950 951 952 953 954 955 956 957 958 959 960 961 962 963 964 965 966 967 968 969 970 971 972 973 974 975 976 977 978 979 980 981 982 983 984 985 986 987 988 989 990 991 992 993 994 995 996 997 998 999 1000 1001 1002 1003 1004 1005 1006 1007 1008 1009 1010 1011 1012 1013 1014 1015 1016 1017 1018 1019 1020 1021 1022 1023 1024 1025 1026 1027 1028 1029 1030 1031 1032 1033 1034 1035 1036 1037 1038 1039 1040 1041 1042 1043 1044

11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100 101 102 103 104 105 106 107 108 109 110 111 112 113 114 115 116 117 118 119 120 121 122 123 124 125 126 127 128 129 130 131 132 133 134 135 136 137 138 139 140 141 142 143 144 145 146 147 148 149 150 151 152 153 154 155 156 157 158 159 160 161 162 163 164 165 166 167 168 169 170 171 172 173 174 175 176 177 178 179 180 181 182 183 184 185 186 187 188 189 190 191 192 193 194 195 196 197 198 199 200 201 202 203 204 205 206 207 208 209 210 211 212 213 214 215 216 217 218 219 220 221 222 223 224 225 226 227 228 229 230 231 232 233 234 235 236 237 238 239 240 241 242 243 244 245 246 247 248 249 250 251 252 253 254 255 256 257 258 259 260 261 262 263 264 265 266 267 268 269 270 271 272 273 274 275 276 277 278 279 280 281 282 283 284 285 286 287 288 289 290 291 292 293 294 295 296 297 298 299 300 301 302 303 304 305 306 307 308 309 310 311 312 313 314 315 316 317 318 319 320 321 322 323 324 325 326 327 328 329 330 331 332 333 334 335 336 337 338 339 340 341 342 343 344 345 346 347 348 349 350 351 352 353 354 355 356 357 358 359 360 361 362 363 364 365 366 367 368 369 370 371 372 373 374 375 376 377 378 379 380 381 382 383 384 385 386 387 388 389 390 391 392 393 394 395 396 397 398 399 400 401 402 403 404 405 406 407 408 409 410 411 412 413 414 415 416 417 418 419 420 421 422 423 424 425 426 427 428 429 430 431 432 433 434 435 436 437 438 439 440 441 442 443 444 445 446 447 448 449 450 451 452 453 454 455 456 457 458 459 460 461 462 463 464 465 466 467 468 469 470 471 472 473 474 475 476 477 478 479 480 481 482 483 484 485 486 487 488 489 490 491 492 493 494 495 496 497 498 499 500 501 502 503 504 505 506 507 508 509 510 511 512 513 514 515 516 517 518 519 520 521 522 523 524 525 526 527 528 529 530 531 532 533 534 535 536 537 538 539 540 541 542 543 544 545 546 547 548 549 550 551 552 553 554 555 556 557 558 559 560 561 562 563 564 565 566 567 568 569 570 571 572 573 574 575 576 577 578 579 580 581 582 583 584 585 586 587 588 589 590 591 592 593 594 595 596 597 598 599 600 601 602 603 604 605 606 607 608 609 610 611 612 613 614 615 616 617 618 619 620 621 622 623 624 625 626 627 628 629 630 631 632 633 634 635 636 637 638 639 640 641 642 643 644 645 646 647 648 649 650 651 652 653 654 655 656 657 658 659 660 661 662 663 664 665 666 667 668 669 670 671 672 673 674 675 676 677 678 679 680 681 682 683 684 685 686 687 688 689 690 691 692 693 694 695 696 697 698 699 700 701 702 703 704 705 706 707 708 709 710 711 712 713 714 715 716 717 718 719 720 721 722 723 724 725 726 727 728 729 730 731 732 733 734 735 736 737 738 739 740 741 742 743 744 745 746 747 748 749 750 751 752 753 754 755 756 757 758 759 760 761 762 763 764 765 766 767 768 769 770 771 772 773 774 775 776 777 778 779 780 781 782 783 784 785 786 787 788 789 790 791 792 793 794 795 796 797 798 799 800 801 802 803 804 805 806 807 808 809 810 811 812 813 814 815 816 817 818 819 820 821 822 823 824 825 826 827 828 829 830 831 832 833 834 835 836 837 838 839 840 841 842 843 844 845 846 847 848 849 850 851 852 853 854 855 856 857 858 859 860 861 862 863 864 865 866 867 868 869 870 871 872 873 874 875 876 877 878 879 880 881 882 883 884 885 886 887 888 889 890 891 892 893 894 895 896 897 898 899 900 901 902 903 904 905 906 907 908 909 910 911 912 913 914 915 916 917 918 919 920 921 922 923 924 925 926 927 928 929 930 931 932 933 934 935 936 937 938 939 940 941 942 943 944 945 946 947 948 949 950 951 952 953 954 955 956 957 958 959 960 961 962 963 964 965 966 967 968 969 970 971 972 973 974 975 976 977 978 979 980 981 982 983 984 985 986 987 988 989 990 991 992 993 994 995 996 997 998 999 1000 1001 1002 1003 1004 1005 1006 1007 1008 1009 1010 1011 1012 1013 1014 1015 1016 1017 1018 1019 1020 1021 1022 1023 1024 1025 1026 1027 1028 1029 1030 1031 1032 1033 1034 1035 1036 1037 1038 1039 1040 1041 1042 1043 1044 10

หมื่น กณพลราชพนมมาเรยกักรว มปลัดขางม่งใหม่

มคะ รุ่งวตบ มปลา

CELESTIAL

ขายของใจตะ

๑๕ ถ้าเป็นพวกปลาสดก็กินน้อย **๒**

ซึ่งควนตองก็ทะเลสาบมาก



๒๖๗
ในระลอกที่
๑๙๕๔

๒๖๘
หลังงานยกมอกหลาย

“ อยาง ”

๒๖. ๑. ๒. ๓. ๔. ๕. ๖. ๗. ๘. ๙. ๑๐. ๑๑. ๑๒. ๑๓. ๑๔. ๑๕. ๑๖. ๑๗. ๑๘. ๑๙. ๒๐. ๒๑. ๒๒. ๒๓. ๒๔. ๒๕. ๒๖. ๒๗. ๒๘. ๒๙. ๓๐. ๓๑. ๓๒. ๓๓. ๓๔. ๓๕. ๓๖. ๓๗. ๓๘. ๓๙. ๔๐. ๔๑. ๔๒. ๔๓. ๔๔. ๔๕. ๔๖. ๔๗. ๔๘. ๔๙. ๕๐. ๕๑. ๕๒. ๕๓. ๕๔. ๕๕. ๕๖. ๕๗. ๕๘. ๕๙. ๖๐. ๖๑. ๖๒. ๖๓. ๖๔. ๖๕. ๖๖. ๖๗. ๖๘. ๖๙. ๗๐. ๗๑. ๗๒. ๗๓. ๗๔. ๗๕. ๗๖. ๗๗. ๗๘. ๗๙. ๘๐. ๘๑. ๘๒. ๘๓. ๘๔. ๘๕. ๘๖. ๘๗. ๘๘. ๘๙. ๙๐. ๙๑. ๙๒. ๙๓. ๙๔. ๙๕. ๙๖. ๙๗. ๙๘. ๙๙. ๑๐๐.

๑. ...
๒. ...
๓. ...
๔. ...
๕. ...
๖. ...
๗. ...
๘. ...
๙. ...
๑๐. ...
๑๑. ...
๑๒. ...
๑๓. ...
๑๔. ...
๑๕. ...
๑๖. ...
๑๗. ...
๑๘. ...
๑๙. ...
๒๐. ...
๒๑. ...
๒๒. ...
๒๓. ...
๒๔. ...
๒๕. ...
๒๖. ...
๒๗. ...
๒๘. ...
๒๙. ...
๓๐. ...
๓๑. ...
๓๒. ...
๓๓. ...
๓๔. ...
๓๕. ...
๓๖. ...
๓๗. ...
๓๘. ...
๓๙. ...
๔๐. ...
๔๑. ...
๔๒. ...
๔๓. ...
๔๔. ...
๔๕. ...
๔๖. ...
๔๗. ...
๔๘. ...
๔๙. ...
๕๐. ...
๕๑. ...
๕๒. ...
๕๓. ...
๕๔. ...
๕๕. ...
๕๖. ...
๕๗. ...
๕๘. ...
๕๙. ...
๖๐. ...
๖๑. ...
๖๒. ...
๖๓. ...
๖๔. ...
๖๕. ...
๖๖. ...
๖๗. ...
๖๘. ...
๖๙. ...
๗๐. ...
๗๑. ...
๗๒. ...
๗๓. ...
๗๔. ...
๗๕. ...
๗๖. ...
๗๗. ...
๗๘. ...
๗๙. ...
๘๐. ...
๘๑. ...
๘๒. ...
๘๓. ...
๘๔. ...
๘๕. ...
๘๖. ...
๘๗. ...
๘๘. ...
๘๙. ...
๙๐. ...
๙๑. ...
๙๒. ...
๙๓. ...
๙๔. ...
๙๕. ...
๙๖. ...
๙๗. ...
๙๘. ...
๙๙. ...
๑๐๐. ...

แสดงเพื่อขอความใจ
ดี ๆ ๆ ๆ

[illegible]

12

“พาเอาไปดูหน่อยช้ อาอยากดูปลาซึ่งความคู่ละหาสืบบาท”

“เชิญทางนคะ” รุ่งรวพาชายคนนั้นไปยังอ่างเลี้ยงปลาตู้

หญิงอ้วนเบนคนข้างตู้ หล่อนชักโน้นถามันไม่ได้หยุด กว่าจะตกลงใจขอปลาญี่ปุ่นสเปก ๆ หกตู้ หงทวดศักดิ์และรุ่งรวไม่ทนสังเกตว่าเด็กหนุ่มเด็กสาวทมาด้วยกันนั้น ยิ่งคงขอยอยู่สระสายรุ้ง

“คู่ละเท่าไรคะหนู” หญิงนั้นถามทวดศักดิ์เหลาะเลาะไปเรื่อย
จะจำเงิน

“ตามปกติก็ขายคู่ละสามบาทครึ่ง” ทวดศักดิ์ตอบ

“เวลานี้ไม่ปกติกันคะ คุณจะลดให้เดยมนสักเท่าไร”

ทวดศักดิ์นึกเสียใจอยู่วรรณ ครั้น เขาไม่วรรตอบลูกค้าแบบเล่นสำนวน

เลย

“ต้องบาทก่แล้วกันครึ่ง” เมื่อดกมันได้เดวกต้องพลอยใจ

“แหม...ขอบคุณมากคะ” เดยจะไปบอกเพื่อน ๆ ใหม่ว่าขอปลา
ออกนคะ”

“ขอบคุณมากครับ”

จึงหว่าเดยวกบททวดศักดิ์พาหญิงอ้วนกลบออกมา
เวลาอยู่ที่สระสายรุ้งก็โยนยาเม็ดเล็ก ๆ สักวาลในสระ โดยหมายกลางหลัง
ถึงทีเป็นเบ้า สัตูชาติญาติทำให้ส่งแห่งขกายหลบเล็กน้อย ขาเมจิงพลาด

จากตัวสิงห์ ก้อย ๆ จมดังตุ้
กนระอย่างของชา เพราะม
ฟองนาเล็ก ๆ เดือดเป็นพวย
คอยพุ่งไวก

สิงห์มองขามแดนน้อย
ด้วยความประหลาดใจ ไม่สัง-
หรณเลยว่า จักรพรรดิอยู่แค
เอมแล้ว

“คุณได้ปลาอะไรมา
คะ” หญิงอ้วนถามชายคนชอ
ปลาตู้

“ได้ปลาสดแดงสองตัว

สดดาสองตัว แด่บาท” แล้วเขาก็หัวเราะเหะ ๆ

“เดี๋ยวได้บุญหนักค๊ะ เห็นสมนแปลกดีเลยซอ

อะไรนะค๊ะหนู

“บุญมหาศรับ ผสมขนิใหม่

“โอ....” หญิงนันทาทันแดนแล้วหันไปบอกกับทุกคนว่า “กลับ

กันเถอะพวกเรา ถ้าก่อนนะค๊ะหนู

“สวัสดิศรับ ขอบคุณมาก

ถ้าทศกัณฐ์และรุ่งรวมทัพเพ

ปลาพิณในรถาตัน

ทั้งสองคงจะได้ปลุกักกัมาอดทน

ปลาพิณในรถาตัน



“จัดการตามทศกัณฐ์ไวโรปลา เชิดชย

“อย่าห่วงเลยครับ อาจารย์” เด็กหนุ่มตอบ “ประเดี๋ยวเจ้าของ
ปลาจะตองร้องให้กนกระจองแถมเอเห็นปลาของม้นหงายท้องหมดหงสะ”

“ใครจะนึกว่าขามแดนคนเดียวจะมฤทษเดชถึงเพยมน” เด็กสาวพูด
แล้วหัวเราะรา ดูหลอนช่างไม่สะตุงสะเทอนเลยเมธอว์ว่าปลาของทนายก็จะ
ตองตายหงสะ

“เสียเงินไม่กับบาท แต่ได้กำจัด

ปลาคู่แข่งสใจ” ชายมอัยหัวเราะบาง

“ของกำนัลสำหรับศาสตราจารย์
หญิงอ้วนถามออก

“เรยบรอยตงแควนแล้วครับ

อาจารย์” เด็กหนุ่มยกคนตอม

“จริง ๆ” หญิงอ้วนมอัยอย่างเหมเกรมแล้วเบตกระเป่าถอ หียบ

ตลับแบ่งออกมามาแต่งหนา



ตอนทีเด็กหนุ่มโยนขามแดนสู่ขาลงในสระนั้น สิงห์เบงควหลบ ทำ
ให้ขามแดนปลาและก้อย ๆ จมดังตุ้กนสระ บัวขาวเห็นถนดตา รู้ได้
ทันทว่าสิงห์ถูกปล่อยราย เพราะเมธอสมยั้งเป็นเด็กอัย บัวขาวเคยโดยนนาย
ไทรคุยกับเพื่อน ๆ ว่า ถ้าเจ้าของปลาที่ใจเหมมม่นอยสับรู้ว่าเป็นปลาของใคร
สมบรณที่สุด แลเมห้วงชนะประกวต เจ้าของปลาใจเหมมม่นองคองหาทาง
วางขาปลาคุตอสูให้ตาส ในวันประกวตจะได้ไม่มู่คู่แข่งคอยชิงตำแหน่งชนะ
เลิศ

ถึงความจำเก่า ๆ และความคิดที่จะช่วยชีวิตสิ่งผ่านแว่นเข้ามาใน
สมองของบัวขาว รวดเร็วกว่าสายฟ้าแลบ ประกอบกับการตัดสินใจอย่าง
เด็ดเดี่ยวที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลันทันที ทำให้อำนาจสามารถไฟไปถึงยา
พิษก่อนที่มันจะจมถึงก้นสระ

“บัวขาว นั่นทำอะไรนะ” สิงห์ถามอย่างตกใจ

บัวขาวไม่ตอบ ยามั้นเด่นเล็กก็จริง แต่ก็ใหญ่เกินกว่าปากของ
บัวขาวจะกล่าวได้ บัวขาวต้องปล้ำอยู่จนยาละลายไปบ้าง จึงจะสามารถถลก
หัวได้ดังหมาย

บัวขาวพยายามจะกลืนยมนั่นเข้าไปอย่างลำบากยากเย็น พร้อม ๆ
กับพยายามจะว่ายน้ำไปให้ไกลตัวสิงห์และปลาอื่น พวกปลากลืนไม่เข้าใจ
คิดว่าบัวขาวได้กินอาหารพิเศษแล้วไม่แบ่ง จึงว่ายไล่ตามกันเป็นพรวน

“ฮะแอม...ทบัวขาวกินอะไรนะ ไม่แบ่งกันมั้งหรือ”

“อย่าตามมา...อย่าตามมา” บัวขาวพยายามร้องห้ามทางท้ายกาย
ในปาก บัวขาวเคยแต่กลืนลูกน้ำตัวเล็ก ๆ จึงรู้สึกว่ากลืนยมนานาเมตที่ใหญ่
กว่าลูกน้ำต่างหลายเท่าตัว ไม่ใช่เรื่องง่าย “ไปให้พ้น”

“ไม่ทางหรือ ทบัวขาวต้องแบ่งให้พวกเราก่อน ไม่งั้นจะตาม
ต่อยู่งงและ มออย่างหรือ กินตัวเดียว”

“โธ่....” บัวขาวอยากจะอธิบายให้พวกเด็ก ๆ เข้าใจเหลือเกิน แต่
โอกาสก็ไม่เปิดให้ เวลานับบัวขาวรู้สึกว่ายในลำคอเจ็บปวดและขมขื่นอย่าง
ที่สุด

สิงห์เอะใจในอาการปฏิกิริยาของบัวขาว เพราะแต่ไหนแต่ไรมา บัวขาว
ไม่เคยพลาดกะละ แต่สติปัญญาสิงห์ไม่เคยยอมเหลื่อมเท่าบัวขาว ถึงจริงไม่รู้
ว่าสิงห์บัวขาวกำลังกลืนอยู่นั่นคอยพิษ สิงห์ว่ายตามบัวขาวไปจนถึงมุมสระ
“อย่าเข้ามา สิงห์...อย่าเข้ามาใกล้ตัวฉัน....” บัวขาวร้องห้ามสิงห์
แล้วพยายามกลืนยมนั่นเข้าไปจนได้

“เธอต้องบอกฉันก่อน บัวขาว ว่าเธอกินอะไร” สิงห์คงว่าขี้เกียจ
เข้าไปเรื่อย ๆ

“ยาพิษ” บัวขาวตอบเสียงแผ่ว “อย่าเข้ามานะสิงห์ แล่นขม
ละลายปนกับน้ำอยู่”

“ยาพิษ” สิงห์ร้องเสียงหลง “บัวขาว ทำไม่เธอทำบ้า ๆ อย่าง
นี้”

“ฉันเคยบอกเธอแล้วไงล่ะว่าฉันอยากตาย” บัวขาวหันหน้าให้
แซมซัน “นักเป็นโง่กาตของฉันทันแล้ว”

เป็นความจริงที่บัวขาวบอกว่าอยากตายเพราะกลัวโรคเกดณู แต่
บัวขาวยังมึนเหตุล่อนทลาคัญนอกเหนือไปจากนั้น นั่นคือ ความกระหวัง
ปลาต่างพันธุ์ ซึ่งไม่มันจะเบนไปได้อีก

แต่ถึงอย่างไรสิงห์ก็ไม่ยอมเชื่อว่า ความอยากตายนั้นเองมาจากกลัว
โรคเกดณู จะทำให้บัวขาวกลืนสติใจรวดเร็วราวกับสายฟ้าแลบเช่นนั้น
บัวขาวต้องการชีวิตซึ่งต่างหาก

บัวขาวช่วยชีวิตสิงห์ไว้โดยยอมสละชีวิตของตัวเองเอง

“โอ...บัวขาว เธอไม่น่าจะเสียสละชีวิตเธอช่วยชีวิตปลาไง ๆ อย่างฉันเลย ชีวิตของเธอมันค่าเกินกว่าจะทำอย่างนั้น” สิ่งที่ว่านั่นแหละว่าเข้าไปถึงบัวขาว

“ถอยออกไป สิงห์ บอกว่าอย่าเข้ามาใกล้ฉัน” บัวขาวพยายาม
 ชื่นบานหน้าเกรียด



“ไม่ถอย...” สิ่งห้ตอบอย่างฉะฉาน “ฉันไม่เกรียพษบาบอนหรือ ฉันจะอยู่ใกล้ ๆ เธอ ถ้าเธอจะต้องตายจริง ๆ แล้ว ฉันขอตายพร้อม ๆ กับเธอ”

“ไม่ได้นะสิงห์ เธอจะตายไม่ได้ เธอต้องรักษาตัวให้ดี ๆ แล้วไปประกาศกับเขา สัญญากับฉันสิสิงห์ ว่าเธอจะชิงตำแหน่งปลารามมาให้ได้”

“ไม่...ไม่สัญญา ฉันจะตายกับเธอ ยาทิงยังป็นอยู่กับนาใช้ไหม” สิ่งห้ถามมเกลางสุดลมหายใจเข้าไปเต็มเหงอก โดยไม่ต้องรอให้บัวขาวตอบ บัวขาวเห็นสิงห์ทำอย่างนั้นก็สะเทือนใจถึงกับร้องไห้

“โอ...สิงห์ ถ้าฉันให้สาดเสียเทเสียจะดีกว่าที่เธอมาทำอย่างนั้นให้ฉันเห็น”

“ไม่มันหรอก บัวขาว... เธอไปไหนฉันจะไปด้วย ฉันจะตามเธอไปทุกหนทุกแห่ง เธอจะไล่ฉันได้ลงกอกก็เอาช้”

“เธอตอบเหลือเกิน สิงห์” บัวขาวอึ้งใจ “โอเอเล็ด ไหน ๆ ฉันก็ห้ามเธอไม่ให้แล้ว ขอให้เราใช้เวลาสองสามนาทาทเหลือให้กมมากที่สุดดีกว่า เขามาใกล้ ๆ ฉันสิสิงห์ ฉันอยากจะอยู่ใกล้เธอที่สุดก่อนที่เราจะตายจากกัน”

“อย่าพูดว่าตายจากกันสิ” สิ่งห้ก่นพลงว่าเขามาเขาไปจินชิต “เราต้องตายด้วยกัน ไม่ใช่ตายจากกัน”

“ชาติหน้าถ้ามจริง” บัวขาวตงจิตอธิษฐาน “ขอให้เราเกิดเป็นปลาพันธุ์เดียวกันนะ”

“ไม่ว่าเราจะเกิดเป็นปลาหรือเกิดเป็นอะไรก็ตาม” สิ่งห้พูดในขณะทรมรสักมันหัว

บรรดาปลาทุกตัวในสระต่างพากันมารายล้อมดูสิงห์กับบัวขาว แต่ทั้งสิงห์และบัวขาวไม่สนใจปลาอื่น ทำราวกับว่าโลกมันส่งนกกับบัวขาวอยู่เพียงสองตัวเท่านั้น

คุณทวดเกียรติไม่ได้พูดอะไรอีก โยนสมุดเล่มบนมทงอย่างไม่เอาใจใส่ แล้วผลุนผลันไปยังสระสายรุ้ง

ทวดศักดิ์กับรุ่งรวเห็นบิดาอารมณ์ไม่ดีก็ไม่คิดจะสู้หน้า ต่างคนต่างแยกย้ายกันหลบ รุ่งรวเห็นขึ้นไปหาคุณแม่บนบาน ส่วนทวดศักดิ์หนีไปบงทขอบ่อหลังบ้าน แล้วเอาดินก้อนเล็ก ๆ โยนลงไปบ่อทะเลก้อน

“หนูย...นุย...มานเดยวนะ เรวเขา” เสียงคุณทวดเกียรติแผดก้อง “บอกให้มาน จะมาเองหรือจะให้ไปลากคอมมา”

ลงแบบบนึกเห็นจะไม่ค่อยเหมาะเสียแล้ว ทวดศักดิ์ผลุดลุกขึ้นด้วยใจระทึก รุ่งรวกำลังคุยอยู่กับคุณแม่ หนาซัดเผอต แต่ไม่ใคร่รอชาเลยแม้แต่คนเดียว

ชั่วพริบตา พงสองกวางมาถึงสระสายรุ้ง ทมน สองพี่น้องเห็นบิดาหนาแดงก่า จ้องมองราวกับตาจะปะทะออกนอกเบา

“ดูซิ...นั่นอะไร” คุณทวดเกียรติชมออกไปทสระ รุ่งรวกับทวดศักดิ์ค่อย ๆ ชะโงกไปดูอย่างหวาด ๆ แต่แล้วทั้งสองก็ต้องตกใจแทบสิ้นสติ เมื่อเห็นปลาหางสระลอย หัวส่ายไปส่ายมาปากพะงาบ ๆ

บ๊วขาว ปลาตัวโปรดของรุ่งรวลอยหางว่ายทอของขาวอูปรึม ๆ นา ส่วนสิงห์ไกร ๆ ขยกอึ่งให้เป็นราชาปลาทองแห่งวังสายรุ้งกำลังตงตงอยู่ก้นสระ เอาหัวทนมลงพ่นแล้วเอาหางชูขึ้นสูง

“บ๊วขาว...สิงห์ รุ่งรวร้องกรด

เธอเอามือซ่อนรانب๊วขาวจนมากปรากฏว่าบ๊วขาวสั่นหัวตเสียแล้ว ยังไม่ทันที่เธอจะได้อธิบายให้กับความสูญเสียครั้งน เธอก็ต้องสะดุ้งสุดตัวเมื่อดูแลเห็นเสียงคุณทวดเกียรติตวาดถาถาม

“แกสองคนปล่อยนาทมกลอสรนลงสระไซ้ใหม่ พุคซ”

รุ่งรวพูดไม่ออก เธอสะท้อนอย่างแรงคร่งหน่ง แล้วนาตาก็ไหลพรงพรออกมา

“เปล่าเลยครับ...คุณพ่อ” ทวดศักดิ์แข็งใจตอบ “เรادمดูอย่างใดแล้ว ครับ นาไม่มกลอสรนเลย”

คุณทวดเกียรติการามออกมาคร่งหน่งแล้วพูดว่า

“นมนอาหารของปลาถูกลอสรน ให้แก่ผู้ใดให้ปากหัก ฉันก็ไม่เชื่อ ว่าแกไม่ได้ปล่อยนาถูกลอสรนลงสระ เอา...ย่นเช่อยู่นำไม่ละ ไปเอาดินเหนียวมาละลายนาเขาซ”

รุ่งรวกับทวดศักดิ์เดินไปหาดินเหนียวหมอนลูกลมบนตสะกด ได้แล้วรีบเอามาละลายกับนาในสระจนชุ่มคล้ายกับนาบ่อ หลังจากสังเกตอาการสักครู่แล้วก็เห็นว่าปลาในสระไม่มททว่าาจะตงขม

คุณทวดเกียรติรอนใจเหมอนถูไฟเผา รับเอากระซอนซอนส่งหจมนมาไว้ในอ่างปลาสดกพิเศษ จากนั้นก็ส่งลูกชายลูกสาวดูขนาดนหม่นยวอกจากสระแล้วเบ็ดนากอกเข้าไปแทน ส่วนนาในกะละมังของสงหนน คุณทวดเกียรติถาษาให้ด้วยตนเอง

“ดมดูให้ดี ๆ เชยก่อนละว่านมคลอหรืนหรือเปล่า” คุณทวดเกยรต

กำชัย

“ไม่แล้วครับ” ทวดศักดิ์ตอบอย่างซาเย็น

คุณทวดเกยรตไม่เคยเจ็บใจและเสียใจเท่าครั้งน มลูกตงสองคน แต่
ก็เหมื่อนไม่มี ด้วยความเจ็บใจนั่นเองที่สะท้อนผลให้คุณทวดเกยรตพูดกับสิงหว่า

“โอ...สิงหลูกกรอกของพ่อ ถูกถูกไอ้คนใจร้ายอำมะหิตมันรังแกเขาหรือ
ไม่ต้องกังวลนะ พ่อจะช่วยลูกอยู่เดี๋ยวนี้แล้ว”

สิงหไม่ได้นิสัยเสียทีเดียว บางครั้งก็ขี้ขลาดอยู่บ้าง ถ้อยคำที่คุณ
ทวดเกยรตพูด สิงหได้ขมแทนจะทุกคำ ปลาดูเป็นสัตว์ของเคยบอกกับสิงหว่า
สิงหมนุษย์รักใคร่ผูกพันที่สุดคือลูก วันที่ถูกเกิดเป็นหนพื่อแ่แม่ความสุดท
สุด เพราะลูกแทนที่จะเป็นพยานรกระหว่างพ่อกับแม่ เป็นสายสัมพันธ์
กระชับความรักระหว่างพ่อกับแม่ให้สนิทสนมกลมกลืนมารวมอยู่ทีจุดเดียว
ในบางรายลูกอาจเป็นได้กระทั่งเครื่องเชื่อมประสานรอยราว เวลานั้นสงหม
ความหมายสำหรัคุณทวดเกยรตถึงเพียงนั้นเชยวหรือ

ในเมื่อสิ่งทรกที่สุดของมนุษย์ทุกคนคือลูก การที่คุณทวดเกยรตเรียก
สิงหว่าลูก ก็ยอมแสดงว่าคณทวดเกยรตรักสิงหมากที่สุด

แต่สิงหก็ยังไม่เข้าใจเลยว่า ทำไมคุณทวดเกยรตจึงเรียกสิงหมากท
สุดแต่เดิมว่า คนใจร้ายใจอำมหิต วนหนงข้างหนาสึงหจะถูกรอยกอยางน
บ้างไหมหนอ

คุณทวดเกียรติสุดสาหัสไปยกให้เกลามาจากในครัว หยิบมาใส่ในกะละมังของสังหามอหนึ่ง แล้วชดลงไปในสระอีกหลายกามอ

พออุกเกลามาเข้าไปได้สักพัก สิงห์ก็สารออกออกมาเป็นเมือก ๆ จากนั้นสังหาก็รู้สึกวาล้องอกขึ้น ปลาในสระก็กลัวกลัวเช่นเดียวกัน เพราะไม่มีความปลอดภัยกลัวว่าปากจะงาบ ๆ ออก

ทวดก็คิดบงวรว่าลายนาใหม่เขาไปในสระออกครึ่ง ปลาในสระก็บงพพวาล้องอกขึ้น ปลาในสระก็กลัวกลัวเช่นเดียวกัน เพราะไม่มีความปลอดภัยกลัวว่าปากจะงาบ ๆ ออก

เมือปลาปลอดภัยแล้ว คุณทวดก็ยกมือไม่ได้น้ำใจกับทวดคิดและบงวรออก ทงสองจึงพากันหลบขึ้นไปหาคุณจิตตนบาน

ขณะนั้น คุณจิตตนบานประคองตัวอยู่ไม่จากกระดานอยู่ เห็นลูกชายดูสาวทำหน้าไม่สบายจึงถามว่า
“เป็นอะไรไป ทำหน้าไม่สบายเชียว เสียอะอะโววายเมื่อนะเรื่องอะไรกัน”

รุ่งร่ายจืดจางคำพูดของคุณทวดก็ยกมือได้ทุกคำ ความน้อยใจประดังขึ้นมาอย่างสุดระงับ เธอโผล่เข้าซบที่ตึกมีการดาแล้วออกสะอึกสะอื้นจนสิ้นลมไป

“คุณแม่จ๋า...คุณแม่ยังรักกันอยู่หรือเปล่านั้น”
“โอ... ถ้าได้ ไม่รักกันแล้วจะให้แม่ไปรักใคร่ที่ไหนละจะ ทำไม่ลูกถามอย่างนั้นละนุ้ย”

“คุณพ่อไม่รักกันแล้วละคะ” ลูกสาวพ้อง “คุณพ่อรักสังหนากกว่านุ้ยเสียอีก เรียกปลาสิงห์ว่าลูก แล้วเรียกนุ้ยว่าไอ้คนใจร้ายใจอำมหิตคะ”

“คุณพ่อเรียกอย่างนั้นเชียวหรือ” ผู้เป็นมารดาถามควัดเด็กน้อยแต่แล้วทว่า “คุณพ่อเป็นอย่างไรน่ะเองและลูก ประเดี๋ยวก็หาย”

“ยายนุ้ยอะไร” ทวดก็คิดแต่หน้าเหวอะ “คุณพ่อเขาเรียกไอ้ปลาสิงห์นั้นว่าลูกก็คิดแล้ว ทนไม่ให้ไอ้ปลาสิงห์นั้นดูเดดถายนาให้พวกมันเองก็แล้วกัน”

“ตาหนุ้ย” คุณจิตตนบานก็ขยิบตาไป “แต่ร่างกายของสังหามอป่วยเป็นปกติแล้ว แต่ใจของสังหามอไม่คลายความทุกข์ได้” สิงห์ก็ตอบทุกถ้อยคำด้วยความหมายเขม่นกับบวขาว ดึกที่จะบงวรตัวอยู่อย่างไรความหมายเขม่น

“เลิกขมเสียเถอะนะมา สิงห์” ปลาญุ่นบงวรของปลอบ “เห็นไหมว่าพอหายจากพิษขมมานานแล้ว ปลาทุกตัวต่างก็สดชื่นร่นแรง ก็จงใจดีกว่าเถาเราจะไม่เห็นขมกันอีกไหมเลย เอาแต่ขม ๆ อย่าปล่อยให้ความทุกข์ครอบงำจิตใจมานานเกินไป”

“ใครจะถามบวขาวได้ลง บวขาวต้องตายเพราะมันแท้ ๆ บวขาวเสียสละชีวิตตัวเองเพื่อช่วยชีวิตมัน”

“บวขาวไม่ได้ช่วยสังหามอเดี๋ยวหรอก” ญุ่นบงวรของตอบใจ “บวขาวช่วยชีวิตปลาทั้งสระ ถ้าบวขาวไม่กลืนยาพิษไว้ พวกเราจะต้องตายหมด

เล็กได้แม่กระต่ายตัวโต ความสุขของคุณรุ่งรุ่งจะน้อยนิดและชีวิตสังหะ
ดูไรศาลาบ้านใดก็ตาม
คิดได้ดั่งนั้นแล้ว จึงหัวเราะเข้าไปทักลูกนกแล้วกลืนกินเข้าไป
เป็นอันมาก

รุ่งรุ่งเห็นเขากัดใจ กระโดดโลดเต้น

“ไซโย...สิ่งทีกลืนกินแล้ว...สิ่งทีกลืนกินแล้ว”

เมื่อสิ่งทีกลืนกินได้ ร่างกายของสิ่งทีกลืนกินและสวชนเหมอม
เก่า คุณทวดเกียรติเลงดูสิ่งทีอย่างจน

กระต่ายตัวโต

คุณทวดเกียรติ

ปลาเข้าประภาดสามพัน

ค้อ ปลาสิงห์ ปลาอ

ลันดา



สทาและปลาเรตใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ปลาสิงห์ คุณทวดเกียรติจะ
เป็นพิเศษ นับตั้งแต่ออกจากบ้านจนถึงบริเวณหอดการประกวด

บริเวณประกวดจัดขึ้นอย่างเอิกเกริก กล่าวค้อ นอกจากจะมีอง
ปลาประกวดนับร้อย ๆ อย่างแล้ว ยังแสดงวิธีการตกแต่งประดับประดาสระ
เลี้ยงปลาเพื่อให้ดูสวยงาม มขวิดชวา ตำราการเลี้ยงปลา อาหารปลา
หรือสิ่งใดก็ตามที่เกี่ยวข้องกับปลาได้นำมาจำหน่ายในวันนั้นจนแทบจะไม่ยอมให้
หลงเหลืออยู่ตามท้องตลาด

การประกวดครั้งนี้ได้รับความนิยมอย่างมากจากคณะอาจารย์และนิสิตใน
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เป็นอย่างดี ต่างก็ยินดีเป็นสอช้วยนำสวดเลี้ยงประ
เภทปลาใหม่ใกล้ชิดกับคนยงชน เพื่อจะให้การเลี้ยงปลาทอง เป็นที่นิยม
กันอย่างแพร่หลายในโอกาสต่อไป

“เป็นอย่างไรบ้าง รจนา” สิ่งถามความรู้สึกของรจนาซึ่งคุณทวด
เกียรติจัดมาให้เป็นคู่ของสิงห์

“ฉันไม่ชอบเลยละสิงห์” รจนาคอตอบ “ทำไมถึงได้มีคนผลัดเปลี่ยน
เวียนหน้ามายุเราไม่ได้หยดนะ”

“เรากำลังอยู่ในระหว่างประกวด กรรมการต้องคอยพิจารณาให้
คะแนนเรา” สิ่งหัวเราะตามทีเคยฟังมาจากปลายัญญ์นุสของ

“อ่าวของเราที่เกือบเหลือเกิน จะทำให้กว้างกว่านั้น...อย่าก็ไม่ได้”
รจนามัน

“ทนเอาหน้อยละ รจนา เราคงอยู่ในนี้ไม่นานหรอก” สิ่งปลอบ



“พวกคุณอย่าเห็นเราเป็นองเงียนะ” รณกาลม

“เราเห็นเราเป็นปลาตะเพียน”

คณะกรรมการหลายท่านได้พิจารณาปลาที่มาประกวดทุก ๆ อย่าง แต่
เมื่อถึงของสิ่งนี้ กรรมการทุกท่านจะหยุดพิจารณาเป็นเป็นพิเศษ

“น่าดูนะคุณ คุณ”

“สมบูรณ์แบบจริงๆ” กรรมการทุกท่านทูลว่า “ถ้าผมเป็นเจ้าของ
มัน ผมสนใจตายเลย”

แล้วกรรมการทุกท่านก็หัวเราะกันอย่างครึกครื้น

“คุณจะให้คะแนนสักเท่าไร”

“บอกไม่ได้ เป็นความลับ”

“ของพวกนี้เป็นความลับเหมือนกัน”

“เดี๋ยวฉันจะบอกดูว่า ใครจะมอดที่สุด” กรรมการหญิงท่าน
หนึ่งว่าแล้วเราให้ใคร ๆ รู้ว่าพูดเล่น
ในที่สุด เวลาที่ทุกคนรอคอยก็มาถึง เมื่อผลการประกวดปลาทอง
ประกาศออกมาว่า

“ปลาทองพันธุ์ฮอลันดาดีเท่า รางวัลสามได้แก่ปลาคุณทวเกียรติ
ผดุงวงศ์ รางวัลที่สอง คุณพงศ์ศักดิ์ ดีม่วง รางวัลหนึ่ง คุณแมน
ประสพผล”

เสียงปรบมือดังขึ้นกราวใหญ่

“ปลาทองพันธุ์ใหญ่ รางวัลสามได้แก่คุณเจษฎะเพียง แซ่ซ่ง
รางวัลที่สอง ได้แก่คุณทวเกียรติ ผดุงวงศ์ รางวัลหนึ่ง คุณดารีภา
ศิวัลย์”

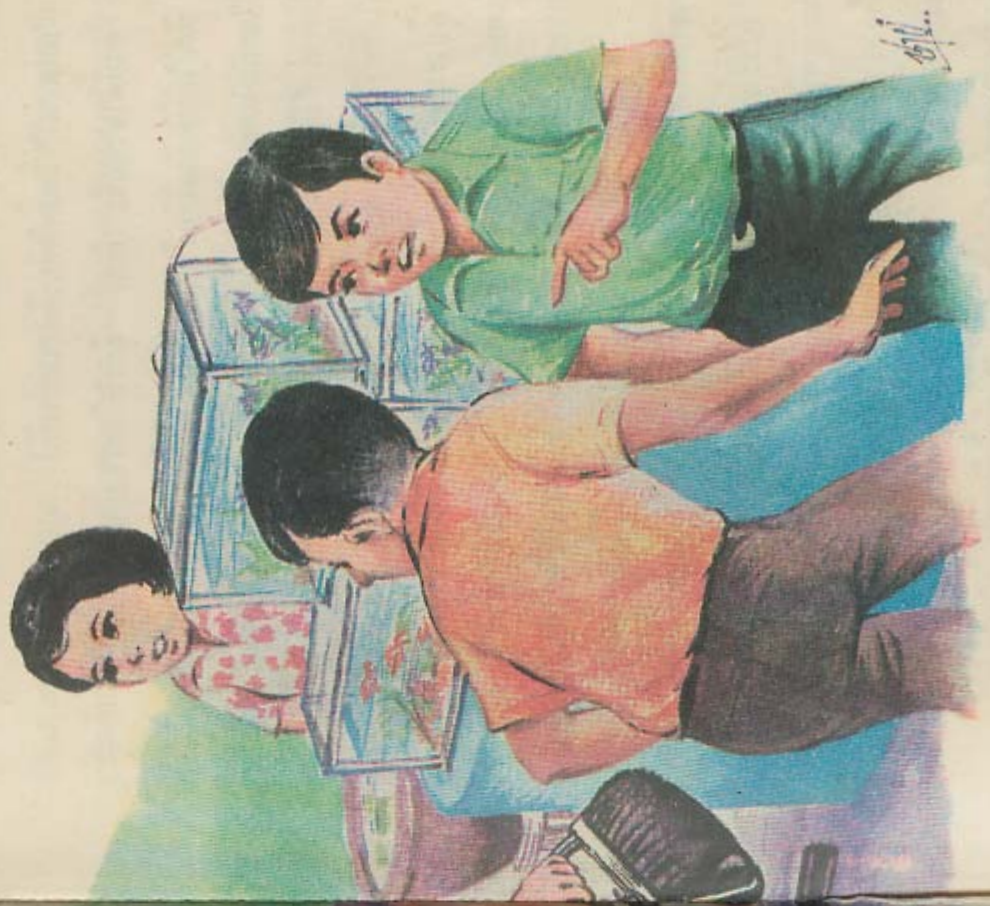
เสียงปรบมือ

“ปลาทองพันธุ์ห้วน รางวัลสามได้แก่ปลาทองของคุณเจษฎะ ดุ
สิกรับ ไม่บอกนามสกุลมาด้วย รางวัลที่สอง ปลาของคุณเผ่าพันธุ์ พงศ์
ธำรา รางวัลหนึ่งเป็นปลาสิ่งहु่นที่สวยงามที่สุดเท่าที่เคยมีการประกวดกันมา
ได้แก่....ได้แก่...”

โฆษกแถลงขยักไว้ให้ทุกคนตื่นตะลึง ก่อนจะประกาศชื่อออกมา

“ได้แก่ปลาทองของคุณทวเกียรติ ผดุงวงศ์ครับ”

เสียงปรบมือดังสนั่นที่สุดและนานที่สุด รังราวไฟเขากอดบิดาของเธอ
อย่างลมตัว ทวีศักดิ์เองก็ขมอดที่จะตะลึงตื่นตะลึงไปด้วยไม่ได้ ส่วนคุณเจษฎะ
อมยิ้มเฉยอยู่



“สิ่ง^๔ของเร^๕าชนะ^๖กะ^๗ คุณ^๘พ^๙อ^{๑๐} สิ่ง^{๑๑}ได้^{๑๒}ท^{๑๓}น^{๑๔}ง^{๑๕}จ^{๑๖}ริง^{๑๗}ๆ^{๑๘} ด้วย^{๑๙}”
 พ^{๒๐}ต^{๒๑}เร^{๒๒}า^{๒๓}ป^{๒๔}ร^{๒๕}อ^{๒๖}

ต้องมีการฉลองกันหนอยแลว

“แนนอน” คณหวเกยรตตอบอยางบต

๔๘๖๓ สงหว ๗๖๖ รววมลงไปตามสงหว

สิ่งที่ไม่รู้ก็ยกยอคนรวย สิ่งไหนแปลภาษาชนะประกวดก็จริง แต่ความ
ภาคภูมิใจกลับไปตกอยู่ที่คุณทวดเกียรติหมด แม้ตารางถวายนอง สิ่งไหน
ก็ไม่มีโอกาสจะได้สัมผัส ถึงสิ่งไหนจะเขียนคนรวยในผลการประกวด สิ่งไหน
ก็ยังพอใจทำให้ผมพระคณของสิ่งไหนความสจได้

ผู้ประกาศได้เชิญศาสตราจารย์ ดร. สมโภชน์ รัตนวิลาส ขึ้นไป
กล่าวถึงหลักเกณฑ์ในการตัดสินใจให้รางวัลประเภทต่าง ๆ เนื่องจาก
ศาสตราจารย์ ดร. สมโภชน์ รัตนวิลาส เป็นประธานกรรมในการประกวด
ครั้งนี้ ผู้ประกาศจึงไม่ยอมบอกปัญหาพวงทายนอนยาวเหยียดของท่าน
ศาสตราจารย์เพราะจำไม่ได้

[illegible]

“ใช่! ๑๖!”

หญิงนั้นทำท่ากลัวยกมือจะกลบหลังหันเดินหนีไปเร็วที่สุด แต่
เจ้ากรรมจริง ๆ หล่อนหนีไปจนเธออาจปลาทองไว้นาแห่งอันอบบาง
เจ้าเหอต อ่างนั้นลมลงกระกระทบเห็นแตกเป็นเสียง ๆ ทว่าศกคิดเห็นปลาทอง
สองตัวกระเด็นออกมาถูกอ่างทับตายคาที่ เศษชิ้นส่วนอ่างแตกขนาดใหญ่
กระเด็นไปถูกนิ้วหัวแม่มือของหล่อน มเล็ดไหลชยออกมา เสียงโครน
หนึ่งรอรอวา

“मुद्रणा...लौ”

ชาวยักษ์กลางคนหนีไปกับหล่อนในวันนั้นเอง เขาปราศจะหาประ
คองหล่อนแต่เข้าไป หล่อนทำท่าจะเดินกระโดดกระผลกออกไปจากทนต์
เต็กหม่มมธองคนหนีไปกับหล่อนในวันนั้นเรียกไว้ว่า

“เดี๋ยวก่อนครั้น อาจารย์

ช. ๑ ช. ๒ !
ชายคนนั้นกลับตบหน้าแล้วร้องว่า

“ปลาของเรา”

“ข้าเงอะนา” หลอนกตพินกระซอกแจแจเต้มแรงให้เดินไปกับ
หลอน คนทเห่นเหตุการณ์ แม่แต่ทวสีกัดและรวรงอกไม่เข้าใจาเวรง
อะไร

วัดชนะเลิศในการประกวดกรรม แต่ต่อมาได้มาโล่เพชรพัดไปลงหัวปลาทองคอกกุ่มทวเกิดเกิดสวขมมา และทำท้าวจะได้รับรางวัลหนึ่ง ทำให้อาจารย์จรรยาและสามเกิดครอนใจว่าจะพลาดรางวัล จงวางแผนไปสังเกตการณ์และสังหารเสียในวันเดียวกัน

เดชะบุญทวขาวสละชีวิตช่วยไว้ ไม่เช่นนั้น ปลาทองในสระสายรุ้งของกุ่มทวเกิดจะต้องตายสิ้น ไม่เหลือ

“ท่าน...ท่านครับ”

กุ่มทวเกิดเรียวไปตามเสียงเรียก ก็หันมายืนเงยเงยตามกุ่มทวโอหิว

“อ้อ...นายเฮง มาหมอนกันหรือ”

“ไม่...ท่านนายเฮง ผมก็ต้องมาดูท่านชนะรางวัลกุ่มทวของสัจจครับ”

“ส่งปลาประกวดกับเขามาจริงเปล่า”

“ใช่...ท่านครับ ผมจะเอาปลาที่โหมไปประกวด แต่กลัวผมเม่งแรงนอยทงนง ความทมนอด” นายเฮงพูดแล้วทวเราะ “แต่ผมแน่ใจว่าปลาที่ท่านจะต่อชนะ เลยไปประกาศเกียรติคุณเสียแลไปทวงรางวัล โอโฮ...ใครต่อใครตนเด่นกันใหญ่”

“นายเฮงเพียวได้ไปบอกเขาหมดแล้ว” กุ่มทวเกิดทวเราะอย่างอารมณ์ดี “นายเฮงนป้ากโป้งจิงเลย”

มรสุมชีวิตของสัจจได้จะหมดสิ้นลงแก่กัน หลังจากชนะประกวดให้เจ้าของได้ด้วยมาเพ่งสองสัปดาห์ ลูกนกเกิดขาดแคลน เนื่องจากบ่อนาทนายบุญเคยไปตักลูกนกถูกมดเสียแล้วเพื่อจะปลุกตักแถวสามชน และเปิดเป็นตลาด

“ต่อจากนั้นออกจิตใจเดียว ทุกคนก็เห็นเด็กสาววิ่งแหวกกลุ่มไทยมุงออกมาตามเสียงดังว่า

“คุณแม่คะ เทาเป็นยังงั๊บบ้าง”

แต่หญิงนั้นไม่ยอมหยุดคอยลูกสาวเลย หลอนจึงต้องวิ่งตามมารดาไปอย่างทุลักทุเล

กรรมการสองสามท่านหันดูปลาทองที่ตายแล้วและพูดกันว่า

“น่าเสียดายนะ สัจจส่วนรางวัลสองใจ”

“ของใครล่ะ จ้าขอไม่ได้เสียแล้ว”

“ของกุ่มเผ่าพันธุ์ พงศ์ธรา สามของอาจารย์จรรยาไล่ละ แปลกใจว่า ทำไมเขาต้องทำทางทำทางลูกกลุกลอนอย่างนั้นด้วย ไม่สนใจกับปลาที่ตายเลย”

นายเผ่าพันธุ์ พงศ์ธรา และอาจารย์จรรยา ภรรยา เป็นนกแดงปลาทองสมัครเล่น แต่ก็เลี้ยงได้จนนกแดงปลาทองคำกว่า จะต้องได้รับรางวัล

เมื่อดูคนหาหายากเช่นนั้น นายเฮงก็แนะนำให้คุณทวเกียรติเลยอาหารประเภทเบ๊งแทน อาหารประเภทเบ๊งมีสองชนิดคือ กากแปะและแซนตินหนึ่ง โดยมากใช้เลี้ยงปลาใหญ่ ต้องไปซื้อที่โรงงาน อักษรนิตหนึ่งใช้เลี้ยงโตทางลูกปลาและปลาใหญ่ ก็อบเบ๊งหมัผสมไข่ไก่จนจนเป็นก้อนคล้ายเต้าหู้ขาว อาจจะบดแกละผสมและไวตาม่อน ๆ ปั่นลงไปด้วยก็ได้ แต่อาหารประเภทเบ๊งเป็นอาหารที่ปลาชอบไม่เต็มใจจะกินนัก

ซึ่งไม่เข้าใจเลยว่า ทำไมไม่คุณทวเกียรติจึงเลี้ยงสิ่งห่วยด้วยกากแปะและอันแสนจะไร้รสชาติ หรือคุณทวเกียรติต้องการจะตอบแทนความความชอบของสิ่งๆ ในการทำให้คุณทวเกียรติได้ถวายรางวัลมาครอง แต่ถึงกากแปะและจะเป็นอาหารพิเศษเลิศสอยสักเพียงใด สิ่งห่วยไม่ปรารถนาจะกิน สิ่งห่วยอยากจะกินลูกุนามากกว่า ปลาทองทุกตัวในสระก็กระสือกสยองแล้ว

“ทำไมเขาไม่เลี้ยงเราด้วยลูกุนาเหมือนเดิม” สิ่งห่วยถามปลาใหญ่บนสี่ทองในวันหนึ่ง “มันเกลียวของกับที่มันชนะรางวัลหนึ่งหรือเปล่า”

“ไม่เกี่ยวหรอก สิ่งห่วย” ปลาใหญ่บ่นสัพของตอบ “กากแปะแซกกับโอแปะหมกเป็นก่อนนะ เราเคยกินมาก่อนแล้ว มันหมายถึงว่า ลูกุนาต้องอดคักขาดแคลนลง เจ้าของจะเลี้ยงเราด้วยอาหารประเภทไหน อนิจจา... สระสาบรุ้งที่เคยรุ่งเรือง มขวิดซ่า จะถึงยุคเสื่อมเสียแล้วหรือ เมื่อนานฉันเห็นนาสี่แดงโผล่ลงมาจากกอกอนาน คุณหนูกับคุณนุชขยันทานบดใหญ่ฉันไม่อยากจะคิดเลยว่ามันจะเป็นลางร้าย”

“ใจคอฉันไม่สบายเลย” สิ่งห่วยความรู้สึก “มันยังงี้ก็ไม่รู้ บอกไม่ถูก”

น่าสังเกตปลาใหญ่บ่นสัพของกล่าวถึง ก่อนสามเดือนเองมาจากหอประปาไม่สะอาด คุณจริตเย็บถุงผ้าใส่หลาย ๆ ชิ้นมาผูกติดไว้กับกอก เพื่อกองน้ำให้สะอาดจนบาง นาสีแดงจะเป็นลางร้ายจริงหรือไม่ ใครใคร่กลายขนุน แต่ในวันต่อมาเกิดเหตุร้ายขนุนได้

รถคนงานแบบบรรทุก แสดงถึงฐานะของเจ้าของผู้เป็นเจ้าของเล่นเขา มาในบริเวณบ้านคุณทวเกียรติ บังเอิญวันนั้นเป็นวันหยุดราชการ คุณทวเกียรติจึงอยู่บ้านพอด

ช่วยยกกลางคนก่อนข้างขรากลางมาจากรถพร้อมด้วยคนขับซึ่งอ้อมมาชนอยู่ข้างเคียงอย่างพินอบพินเทา ผู้เป็นนายमतาทาทางสว่างมาก เขากลากลองยาสันไว้ด้วยมัมปากข้างหนึ่ง

“คุณทวเกียรติอยู่ไหม” ผู้มาเยือนถามกับคุณทวเกียรติเอง

“ผมเองครับ” คุณทวเกียรติตอบ

ความสว่างงามของผู้มาเยือน ชมคุณทวเกียรติให้รู้สึกทว่าด้วยลงไปถนัดใจ

“อ้อ...คุณเองนะ” ชายผู้นั้นไม่มททว่าจะตกใจ ประหลาดใจหรือแม้แต่จะขบขันในความเป็นของตน “ตามหามาคุณนุชไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ เลยนะ”

คุณทวเกียรติไม่ได้พูดอะไรก็ได้แต่มองเบนเชิงถาม เมื่อเห็นคุณทวเกียรติเฉย เขาก็พูดว่า

“วนอยู่ว่าง ๆ ไม่มีอะไรจะทำ ก็เลยอยากจะทำกิจการเลี้ยงปลา
ทองของคุณ” เขาพูดแล้วหัวเราะเบา ๆ ในลำคอ

“อ้อ...เชิญสิครับ เชิญทางนี้”

คุณทวดเกียรติดีใจมากที่คนสนใจปลาทองของเขา จึงพาชายคนนั้น
เข้าสวนชมกิจการเลี้ยงปลาทองจนทว

“รู้สึกว่าคุณปลาทองของคุณเป็นคอกที่ใหญ่ที่สุดคอกหนึ่ง” ผู้มา
เยือนกล่าวชม “สระสายรุ้งของคุณก็สวยงาม”

“ขอบคุณครับ...อันที่จริงเพิ่งต่ง บางทีกลบลูกกลูกกลานบาง เลี้ยง
ปลาทองเป็นงานอดิเรกอย่างหนึ่งเท่านั้น” คุณทวดเกียรติลอมตัวตามแบบ
ฉบับของเขา

“ทปามผมกำลังสร้างสระอยู่เหมือนกัน จึงคิดจะหาปลาเพิ่มอีกไป
ประดับสระสักสองสามคู” ชายคนนั้นพูดซ้ำ ๆ ซาด ๆ

“เชิญสิครับ เชิญเลือกเอาตามใจชอบ” มหาโยอย่างต่างพนัน คุณ
ว่าท่านน่าจะอดทนนานมาก ๆ หน่อยนะครับ สระทวมปลาน้อยจะทำปลา
เหงา”

“เอาเถอะ...เรื่องนั้นผมจะพิจารณาภายหลัง” เวลานี้ผมสนใจปลาใน
สระสายรุ้งของคุณคูหนึ่งแถว

“คูไหนครับ”

“ปลาสิงห์นั่นที่ใหญ่ที่สุดและสวยที่สุดใจล่ะ”

ความภูมิใจอันเนื่องมาจากสิ่งหนึ่งซึ่งระจางวลทหนึ่งยังไม่ทันจะจากหาย
เมื่อสิ่งที่ถูกเจรจาซื้อขายกันนั้นหายไป จึงทำให้คุณทวดเกียรติคิดถึงของ
ชายคนนั้นอันผ่านทางคุณทวดเกียรติออก จึงหัวเราะเบา ๆ แล้วว่า

“เล่นรอลากมาเถอะนะ ผมยินดี”

“ขอเว้นไว้ชุกๆเถิดครับ” ผมเลี้ยงปลาคุณไวเป็นเพื่อนกันผม
เลี้ยงไว้เป็นปลาตัวช่วยด้วย”

“คุณพูดอย่างผมจะไปบังคับเคียวเขี่ยคุณได้งั้นแหละ แต่ผมมีมน
นิสัยเสียอยู่อย่างหนึ่ง จะเล่นอะไรก็ตาม ต้องเล่นแต่ของดี ๆ ไม่ว่าจะเป็น
ของโบราณ ต้นไม้ หรือว่าสัตว์เลี้ยง เวลานี้ผมก็เหนื่อยแล้ววว่าปลาของคุณ
เป็นปลาดี พูดไปทำไม ปลาของคุณเป็นปลาประจักษ์ประจักษ์ประจักษ์
ผมรู้ ผมไปในวันนี้มาเพราะกลัว และเริ่มติดตาต่อใจปลาของคุณแต่ทว่า
ผมจึงพยายามสืบเสาะหาบ้านของคุณจนพบ” กังไม่ทันหายออกก็ทำอะไรอย่าง
ผม”

คุณทวดเกียรติจึงงั้น ด้วยไม่คิดว่าจะถูกตอ คนอื่นที่หาปลาใจสิงห์
ต้องชะงัก และเลิกเล่นความตั้งใจเสียในทันทีที่คุณทวดเกียรติบอกปิด แต่ราย
นอกจะพิเศษอยู่สักหน่อย

“ผมรู้อยู่แล้วว่านอก เวลานี้คุณมาแถวบ้านคุณกำลังขาดแคลน และ
คงจะขาดแคลนเรื่อยไปเพราะเขาถมดินสร้างตึก แต่บ้านผมอยู่ใกล้กับบ่อน้ำ
น้ำท่วมลูกน้ำอย่างอุดมสมบูรณ์ ปลาของคุณจะได้ไม่ต้องกินแต่กากปะปะเซ
อีกต่อไป” การมาขอปลาของคุณนั้นจึงเป็นผลลิตด้วยกับทุกฝ่าย ปลาของ

คุณจะเซ็ดหน้าชุดาผม ผมจะเลียงปลาของคุณให้หอมหมพมน สุขสบาย และคุณก็จะได้อาปลาจากผมตามใจคุณจะเรยก

“ผมไม่อาจจะเรยกจากท่านได้หรอกครับ” คุณทวเกียรติทำหน้าไม่สบาย แต่คำพูดของผู้มาเยือนทำให้คุณทวเกียรติต้องคิดอยู่เหมือนกัน

“นั่นะ คุณทวเกียรติ ปลาทขณะประกวด จะครั้งไหน ๆ ก็ตามราคาของมันก็ประมาณพันกว่าบาท หรืออย่างเงงจริง ๆ ก็ไม่เกินสองพันบาท แต่ผมรู้ใจคุณดี นอกจากจะเกียวกับขอเสียเกียรติยศแล้ว ยังเป็นเรื่องของความรักใคร่ผูกพันระหว่างคุณกับสัวเลงทเลงมาตงแต่เล็กแต่เตนอย “ไม่ใช่ว่าคนอย่างผมจะไม่เข้าใจเรื่องละเอียดอ่อนอย่างนั้น ฉะนั้นการทะเลาะจะขอซื้อปลาจากคุณ ได้โปรดอย่าคิดว่าผมพยายามจะเอาอำนาจเงินฟาด ออก จะให้คุณเข้าใจว่า เราช่วยกันแบบถอยทีถอยทีสักมากกว่า คุณได้เงินจากผม ผมได้ปลาจากคุณ และปลาของคุณก็จะได้รับความรักใคร่ ความสะอาด สบายไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน เอาละ...เมื่อคุณยังตัดสินใจไม่ได้ผมก็จะเสนอราคาเอง สักหมบาทแปดปั้ง สำหรับการเริ่มต้น ผมว่ามันคงไม่หย่อนเกินไปไหม”

“ผมขายให้ท่านไม่ได้หรอกครับ” คุณทวเกียรติยืนกรานปฏิเสธ “ผมก็ได้เรียนท่านแต่จนแต่จนแล้ว

“คุณอาจจะไม่เข้าใจ ปลาของคุณไปอยู่กับผมก็จริง แต่ไม่ใช่ว่าผมจะตัดมันขาดจากคุณเสียทีเดียว คุณคิดถึงมันเมื่อไหร่ คุณก็มาลาหจจะไปเยี่ยมได้ เอาละ...ผมเพิ่มให้คุณอีกพันบาท รวมเป็นห้าพัน นี่ก็ไรท์ไหน กล่าวอย่างผมบ้างไหม”

โธ...ท่านครับ

คุณทวเกียรติตัดโรก “โธ...ท่านครับ”

จากนายเซงโดยไม่รู้ตัว

ขณะนั้น รุ่งรวदनออกมาพอด

เธอคิดว่าอย่างไรเสีย บิดาของเธอคง

ไม่ยอมขายสิ่งให้กับใครเป็นแน่

ลูกสาวบรรดาศักดิ์มอหงมาจรรว

แวบหนึ่งแล้วไม่ได้สนใจอีก



“บางทีคุณอาจจะอยากได้อีกสักพันหนึ่ง” รุสกีว่าการขมราคาทำให้เขาสนุกมาก จึงขอให้หกละพันบาท พลังสังเกตุเห็นว่าคุณทวดเกียรติก็ไปด้วย “หกพันบาท”

คุณทวดเกียรติว่าวนใจอย่างบอกไม่ถูก เขาอยากจะได้ไว้นาน เวลามาอย่างนี้ผ่านพ้นไปโดยเร็วที่สุด

“เจ็ดพัน... กิดให้ดู ๆ นะ ถึงผมจะใจป้ำ แต่มันก็มึนจุ่มอมเต็มเหมือนกัน”

คุณทวดเกียรติหันไปทางลูกสาว ก็เห็นหล่อนส่ายหน้าช้า ๆ มองมาทางเขาด้วยแวววิงวอน

“ท่านไม่ต้องเสียเงินมากเท่านี้หรอกครับ ถ้าท่านจะเลือกปลาคุณทวดเกียรติบอกรับอีกครึ่ง และดูเหมือนจะเป็นครึ่งสุดท้าย

“บังเอิญผมชอบปลาสังใหญ่เสียด้วย ปลาตัวไหนผมไม่ชอบก็ไม่ต้องให้ปลาของ คุณมันกินกันมากปะแซ่ตอไปก็แล้วกัน”

คุณทวดเกียรติต้องคิดหนัก เงินแปดพันบาทไม่ใช่เงินน้อย ๆ โดยเฉพาะการที่จะมีใครสักคนซอปลาของด้วยราคานั้น เป็นเรื่องที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน ยิ่งกว่านั้นการขายสังหรงนี้ยังหากำไรเป็นการช่วยสังหรีไม่ให้ต้องอดอยากอีกต่อไป

“ตกลงครับ... คุณ”

“นั่น... ต้องขงมช” เขาหัวเราะอีกครั้ง “สร้างสระเสร็จเมื่อไหร่ผมจะมารีบไปทำ”

รุสกีโดยที่คุณทวดเกียรติตกลงขายสังหรีก็ตกใจจนหน้าชาด หรุดตัวลงนั่งพอบสระสายรุ้งอย่างอ่อนแรง

“รับเงินแล้วนำไปส่องพันก่อน อย่าขายให้คนอื่นเสียก่อนละ”

เขาพูดแล้วหยิบเงินสองพันบาทส่งให้คุณทวดเกียรติก่อนที่จะจากไป คุณทวดเกียรติเก็บเงินลงใส่กระป๋อง ด้วยอาการของคนที่เหลือสติอยู่เพียงครึ่งเดียว เขาไม่แน่ใจว่าการกระทำของเขาครั้งนี้ เป็นการสมควรหรือเปล่า เขาค่อย ๆ เดินไปที่ขอบสระ หรุดตัวลงนั่งข้าง ๆ ลูกสาว

“ถ้าไม่คุณพ่อถึงขายสังหรีให้เจง่าย ๆ อย่างนั้นละ เงินแปดพันบาทมันทำอะไรเมื่อเทียบกับสังหรี รุ่งรุ่มรับรองให้โอกคง

“แต่สังหรีจะได้อยู่ตลอดวัน ได้อาหารตลอดวัน”

“เอาอะไรมาเป็นประกันละ”

“หะต้องไปดูก่อน ถ้าพ่อบุญและอาหารไม่เป็นไปตามที่ตกลงไว้พ่อก็จะไม่ขายสังหรี พ่อจะคืนเงินให้เขาทันที”

ถ้อยคำที่คุณทวดเกียรติเคยเรียกสังหรีว่า “ลูก” แสดงว่าคุณทวดเกียรติรักสังหรีที่สุด แต่เวลานี้เขากำลังจะขายสังหรีให้กับคนอื่น สังหรีจะต้องไปอยู่ที่ไหนหนะ ๆ สังหรีที่ไม่ยอมไปเลย แม้ว่าจากปะแซ่จะจัดขดสกลเพียงไร ระหว่างการกินกากปะแซ่แล้วได้อยู่ที่นั่น ก็เป็นการกินลูกมาแล้วต้องไปอยู่ที่อื่น สังหรีขอเลือกอย่างแรกดีกว่า

สังหรีอดสงสัยไม่ได้ว่า เหตุใดที่คุณทวดเกียรติถึงตกลงขายสังหรีให้เขา ๆ อย่างนั้น ถ้าเกิดขายยากมากแพ่งขามา คุณทวดเกียรติจะขายลูกคนอื่นไหม เขามองอย่างทักขยสังหรีใหม่

สิ่งใหม่โอกาสได้รู้ลาเพื่อน ๆ ปลาทองในสระสายรุ้ง เพื่องขวาระยะ
เวลาทูลเกล้าของคุณท้าวเกียรติสร้างสระเสร็จ คุณท้าวเกียรติตามไปดูสระที่เขา
สร้างถึงบ้านเหอจะดูว่าสิ่งไหนจะอยู่ได้ไหม

ถึงสระจะไม่กว้างเท่าสระสายรุ้ง แต่กลาย และลงทุนในการสร้าง
มากกว่าสระสายรุ้ง ขางบ้านมบอานาง และมลูกันมากจริง ๆ

คุณท้าวเกียรติจัดจรรยาให้เป็นคู่ของสิ่งทั้งหมด เขาจับสิ่งหและรจนา
ใส่ถุงใบใหญ่ และใส่ลงในถังกองก้นของเพอถนกระเทอน

เขาเตรียมตัวจะขับไปส่งที่บ้านลูกกา แต่รุ่งรวเรียกไว้แล้วขอตาม
ไปด้วย

คุณท้าวเกียรติไม่พอใจลูกสาว ขอมให้ตามไปแต่โดยด
เจ้าของใหม่ของสิ่งหตอนรับคุณท้าวเกียรติอย่างดเมอไปลง ให้คน
รับใช้จัดเครื่องคมา และบอกคุณท้าวเกียรติให้ปล่อยปลาลงในสระที่เขา
เหมริตขนามาคด้วยอำนาจเงิน

สระของเขาใหม่จริง ๆ สิ่งหกับรจนา
ได้เป็นปลาอยู่แรกทอยู่ในสระนั้น



“นั่นหรือ สระใหม่ของเรา” รจนาถามสิ่งห
“ใช่” สิ่งหตอบ

“เราจะถูกหลอกไหม” รจนาถามสิ่งห
นอกจากเราสองตัวเท่านั้น”

“คิดเหมือนกัน เราจะได้เวลาสงบใจบ้าง”

“แต่ฉันไม่ชอบเลย”

“ไม่ชอบก็ช่วยอะไรไม่ได้ ชีวิตของเรานั้นไม่ใช่ของเรา”
รุ่งรวไม่อาจทนต่อความโหดร้ายใจได้อีกแล้ว เธอเบือนหน้าไปจาก
คุณท้าวเกียรติและลูกกาของเขา พลังกลัวก็ผาเซदनออกมาชนนาตา



“เป็นอะไรไปหนู” ลูกคำของคุณทวดเกียรติตามเมอสั่งเกณฑ์เห็น
 “เปล่าค่ะ” รุ่งรวตอบ
 “ณคิดว่าหนูร้องไห้”
 “หนูร้องไห้จริง ๆ ค่ะ” รุ่งรวพูดเสียงเครือ “ร้องเพราะความดีใจ
 ว่า ต่อไปในสิ่งที่จะสุขสบาย สิ่งจะได้ไม่ต้องกินแต่กากกะปะเชือกต่อไป
 หนูดีใจที่สุดในโลกเลยค่ะ”
 “หนูจะมายืนถึงหางของหนูบ่อย ๆ ก็ได้เนาะ”
 “สิ่งของของหนูหรือคะ” รุ่งรวขออนถาม “หนูจะไม่มาทนนอกแล้วละ
 ค่ะ”
 “เราเห็นจะต้องกลับกันเสียทีละมัง ลูก” คุณทวดเกียรติจึงหัวเราะ
 “อะไร ๆ ก็เรียบร้อยแล้วเน”
 รุ่งรวไม่ตอบ เธอหันไปมองสิ่งใด ก็คิดจะกล่าวคำอำลาสักคำ แต่
 กลับต้องหลงเงาตาออกมาแทน คุณทวดเกียรติเห็นท่าจะไม่ดี จึงเข้ามาจับ
 มือลูกสาวไว้แล้วว่า
 “ไปกันเถละลูก”
 แล้วสองพ่อลูกก็พากันจากบ้านกันไป
 สิ้นสุดกันที่...คุณทวดเกียรติ สิ้นสุดกันแล้ว...สระสายรุ้ง ปลายเนิน
 สี่ทองและทุกสิ่งทุกอย่างที่สิ่งทั้งหลาย เคยมี ต่อไปในสิ่งที่จะต้องเผชิญกับ
 สิ่งใหม่ ๆ เหตุการณ์ใหม่ ๆ ซึ่งจะเป็นอย่างไรบ้างก็สุดที่จะเดาได้ ส่วน
 เรื่องเก่า ๆ จะเหลืออยู่ก็แต่ในความทรงจำเท่านั้น

ภูเขาจำลองในสระใหม่ของสิ่งหลังสร้างจนควมของทางอาชีพ แม่
 ว่าแบบจะเหมือนกับเขาทุกอันทั่ว ๆ ไป แต่ละยอด ประณตด ราง
 สามารถสร้างภูเขาสูงในให้ดูเหมือนน้อยนลาน ๆ บัด ึ่งใช้เวลาเพียง
 ไม่นาน บางส่วนบนตะปุ่มตะป่ำ บางส่วนกลมเกลี้ยง บางส่วนแบนแอ่ง
 เป็นถ้ำ ๆ แหว่ง ๆ ดูไม่เบตา ในถ้ำมีถ้ำน้อยหลายของจริงที่เกิดจาก
 หยคณาชงมราตุดูเหมือนเจอปน บางแห่งยังลงมาจากบนเสาคายัน ตามหลืบ
 ปลูกต้นไม้จริงขนาดจว ทำให้ดูสดชื่นมีชีวิตชีวาจน ดึงดูดจากกระเบื้อง
 ตัวเล็กตัวน้อย มดงแต่กระเทียมขาวประมง นก เต่า ปู ปลา ไปจน
 กระทั่งหอย มีไม้เป็นพวกสนตะวา สาหร่าย แต่ไม่ดอกบัวเลย

สระใหม่ของสิ่งใด อยู่ในสวนหย่อมใจของเจ้าของบ้าน ปลูกต้นไม้
 ให้ร่มเย็นนามาชนิด ทิวอาณาบริเวณทั้งนี้ไม่ค่อยมีใบปรกาแพะ ๆ นำมา
 แต่งจนเหมือนเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ กล้วยไม้ก็ให้เกาะกับไม้ยืนต้นขนาด

“ถ้ามอจะระจาวดเธออย่างหนึ่ง”
 “อะไรคะ” ภรรยาของเขาดมด้วยเสียงที่ไม่ค่อยจะเป็นธรรมชาตินัก
 “ดูเอาเองสิ” หม่อมมาทสระ
 “ตาย...ปลาทอง สวณารักมากคะ” หล่อนอุทาน “คิดจะทำอะไร
 คะนี่”
 “ไม่ทำหรือ ออก แปรพันบาท”
 “ตายแล้ว...” หล่อนยกมือชนทาบอก “คุณไม่ควรจะเสียเงินมากมายขนาดนั้นเลย คุณคงจะคิดว่าชาตินี้จะใช้เงินไม่หมดหรือไงคะ”
 “ปลากุณไม่ใช้ปลาธรรมดา มันแบบปลาชนะรางวัลหนึ่ง ตงแต่มการประกวดกันมา ยังไม่เคยถูกโทษสวญเท่าคุณ เจ้าของหวงยังกะอะไรได้อันมันก็คนประหลาด ยังรูวามคนหวงฉินยังอยากได้”
 “จะทำเป็นเล่นไปไม่ได้นะคะ ปลากุณจงตั้งแปดเก้าพัน ฉวยพลาดพลั้งเป็นอะไรไป ก็เท่ากับเอาเงินมาฉกเล่น”
 “ไม่ทำเล่นแล้วเธอจะทำยังไง” เขามองภรรยาอย่างเอ็นดู ทำทางสง่าหายไปกว่าครึ่ง กลายเป็นความน่ารักเขมวแทนที่
 ภรรยาของเขาไม่ตอบ หล่อนเดินกลบออกไปทางประตูเขียว ชวครุเดียว หล่อนกลบมาพร้อมด้วยคนให้ชายสี่หญิงหนึ่ง
 “เจ้าพวกนี้ไม่ค่อยใช้มนไว้มันได้หรือคะ” หล่อนสาธยายให้ตามฟัง
 “คอยแต่จะหลบไปนอนเสียเรื่อยเชียว”
 “ดูแบบสามไม้ตอบ ได้แต่ยอมมดูภรรยาของเขาส่งงาน

ใหญ่! แทนที่จะปลุกไว้ในกระถางแล้วแขวนกับไม้ระแนงอย่างทันท่วงทีไป บางแห่งพุดดินจนจนสูงแล้วปลุกดินไม่หลายพุดรู้ไวด้วยกัน บริเวณใกล้สระเมกาอนงเลนชุดหนึ่ง ทำด้วยเหล็กดัดมั่วลวดลาย ทำสีขาวสะอาดตา โต๊ะเจ้าชุดดินกับเกาอี้ แต่พนักโต๊ะทำด้วยกระดูกไก่ใสจนสามารถมองเห็นต้นหญ้าเตย ๆ ใบใหญ่ที่อยู่เบื้องล่างได้อย่างถนัดชัดเจน บรรยายภาพสมเย็นยิ่งนัก

“ทางจากตึกใหญ่ไปสวนมีประตูเล็กโบราณทาสีเขียวทึบกันอยู่ แม่ว่าลายจะเป็นแบบโบราณ แต่ก็กับบางสังขวนให้สังเกตได้ว่าสร้างขมใหม่ และคงจะหมดเงินไปไม่ใช่น้อย ๆ ตึกใหญ่ก็กลังลักษณะอย่างเดียวกันคือ แบบโบราณ แต่ไม่แท้ สังเกตได้จากสีและเครื่องตกแต่งบางชิ้น

“เจ้าของใหม่ของเรากจะรวยมากสินะ” รจนาวุฒิกับสั่ง
 “ทำไม่ล่ะ” สังขม
 “อ้าว...ก็เขาชอบเรามากี่ละตงแปดพันบาท”
 “ตอนที่คุณท้าวเกียรติเจดออกจากถ้ำนั้นเห็นบ้านเจาถนัดตา ใหญ่กว่าบ้านคุณท้าวเกียรติตั้งเยอะ”
 “บ้านรวย ๆ น่าจะมีปลาเยมะนะ”
 “บ้านรวย ๆ นั่นแหละ ไม่ตองมีปลาเยมะนก็ได”
 “ทำไม่ล่ะ”
 “เขาไม่ได้เพาะขายนา”
 เจ้าของใหม่ของสังขมพาทภรรยาของเขามาทสระในสวนแล้วบอกว่า

“นี่...ต่อไปพวกเราจะต้องระวังปลาทองคุณให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้นะ เจ้าหงัด แกจะต้องไปติดกลุณามาใหม่กันทุกวัน เมือง เธอจะต้องเป็นคนถ้ายน้ำใหม่ เจ้าต้องณฉันจะย้ายมาทำงานในส่วนแล้วให้คอยดูแลปลาไว้ อย่าให้ใครมาขโมยไป เจ้าปานจะต้องไปติดต่อช่างใหม่ติดตั้งแทงค์น้ำไว้ เผลอเวลาทานอะไรไปไม่ไหว เอ...เจ้าเอณฉันจะใช้ไหมน ทำอะไรดีหนอ.... ไม่ต้องตั้งใจไปหรอกยะ...ฉันจะต้องหาเรื่องใช้แกจนได้นั่นแหละ”

หล่อนพูดไปปลาทองก็ขยับไปปลาทอง เวลาอยู่กับปานอย่างนั้น หล่อนชอบสวมแหวนเพชรทวนวชิ และพยายาขมขื่นไปตามที่ต่าง ๆ ในนาเพชร สะท้อนแดดสะท้อนไฟเป็นประกายวาววับอยู่เสมอ

“ถ้าปลาทองสองตัวนี้เกิดเป็นอะไรไปจะอะไรไปไหนของใครละก็...จะบอกให้รู้ล่วงหน้าเสียก่อนก็ได้ว่า ปลาทองคุณเป็นปลาทองชนะประกวด ราคาแพงกว่าใครเขา”

คนรับใช้รายหญิงทั้งหลายร้องอุทานออกมาเกือบพร้อมกัน

“อ้อ...” นายผู้ชายส่งบาง “เดี๋ยวไปบอกกมลลัดน้ำขามาทนนะฉันกับคุณผู้หญิงอยากจะได้รู้ว่า ปลาทองคุณเถาพันห้าร้อยจะทำให้นาชาอร่อยขึ้นแค่ไหน”

คุณหญิงก็กับคุณผู้ชายขอรับประทานอาหารว่างและนำขามาทาโต๊ะใกล้ ๆ สระปลาทอง ในวันหนึ่งจะมีคุณหญิงก็ดูกลุณายกับคุณสมพรลูกสะใภ้ มาร่วมวงด้วย เด็กชายเอ็ดหลานชายคนชนชอบมาขโมยดินสิงห์ แล้วเอาเศษ

ขนมปังโยนลงมาในสระ รอนถึงคุณหญิงก็ต้องรีบมาเก็บออกไปเพราะกลัวว่าถ้าสิ่งห้กับรณานาเกินเขาไปแล้วทองจะอด

เวลาเพื่อน ๆ มาเยี่ยมทบ้าน คุณหญิงก็จะต้องพามาดูสูกกับรณานาแล้วคุยอวดว่า

“ปลาสิงห์คุณเป็นปลาที่สดที่สุดในประเทศไทย คุณไปหาที่ไหนก็ไม่ได้อย่างนอกแถว ก็ว่าผมจะได้มาไว้หน เลือดตาแทบกระเด็นแทบหมดเงินไปตั้งแปดพันบาท ผมรักมันและภูมิใจที่สุดผมมันไวประดะบัน”

เพื่อน ๆ ของคุณหญิงก็พากันโผล่แล้วร้องอุทานออกมาเบา ๆ ว่า “โอโฮ...”

คุณหญิงก็รักและภูมิใจในตัวสิงห์กับรณานามากที่สุดก็จริง แต่ความรักของคุณหญิงก็เป็นความรักคนละแบบกับคุณท้าวเกียรติ ตั้งแต่มายุติด้วยกันหลายเดือนแล้ว คุณหญิงก็ยังไม่เคยจะต้องตบตีสังหารเลย ไม่ว่าจะพยายามเล็งลูกปืน ล้างสระ ล้วนเป็นภาระของคนที่รับใช้จะต้องจัดการทงสน คุณหญิงก็ไม่เคยเรียกชื่อสิงห์กับรณานา ถ้าจำเป็นต้องเรียกจริง ๆ แล้ว คุณหญิงก็จะเรียกว่า “ปลาสิงห์ตัวผู้” หรือไม่ก็ “ปลาสิงห์ตัวเมีย” คุณหญิงก็ได้แต่ดูปลาสิงห์ทั้งสองตัวตา เพื่อให้เกิดความรักและความภาคภูมิใจขึ้นมาเท่านั้น

เวลาคู่ท้าวเกียรติมาเยี่ยมสังหกับรณานา คุณหญิงก็จะขอรองให้คู่ท้าวเกียรติและนางขลุ่ยเล่งดูความสะอาดปลาทองแก่คนใช้ เมื่อยี่สิบ

คุณหาเวทียศกับคุณกฤษณ์
เมืองก็ดูแลเอาใจใส่ดี
แต่เมื่อนานตาแล้ว

เมื่อคุณอุปถาออกไม่หมด นานในสระก็ฝึกปร่งเร็วกว่าที่ควร ขะตะไกร
ขุนเขวศิร์ม น้าเป็นเมือกราวกับจะเป็นเขกแบ่ง จึงหักบรรจนามาหนวยตัว

จนบอกไม่ถูก

“เราคิดว่าเขาจะเสียใจแล้ว”
นางสาวประไพพรตอบ

ЭНЦИКЛОПЕДИЯ

“ฉันก็รักาญเหมือนกัน อย่างเองกรรมง
ที่เขาเรียกกันว่าระบบ

เมื่อไหร่จะปล่อยเรากลับไปอยู่บ้านคุณทวดเสียทีนะ

“คุณจะไม่หวง เธอได้เป็นคู่กับชายที่เธอรัก เธอภูมิใจใน
ตัวเราแค่ไหน”

เวลาผ่านไปจนกระทั่งวันใหม่เวียนมาบรรจบอีกครั้งหนึ่ง คุณ
ผู้ซึ่งคิดถึงงานใหม่อย่างเอิกเกริก ผู้ซึ่งเห็นจำนวนมากมายปะ
สังสรรค์ สุกตมันกัน เสียงสรวลเสเฮฮาและเสียงดนตรีดังกระหึ่มมาดัง
ปึกาทองในส่วน

“ใช่... ไม่น่าจะลำบากสำหรับหาของขบถในนามกมหายอย่างนี้เลย พวกคุณเฝ้าสนทนากับพวกเราก่อนใจพอแล้ว” คุณหญิงก็พูดตามสูตร

“ไม่เด็ดขาด นามขบหน บัสนง ๆ พวกเราจะมวนตมก ๆ อย่าง
ผิดกวนกัน”

“โย” ทุกคนร้องรับเป็นเสียงเดียว
เสียงเพลงไทยสากลจังหวะสนุก ๆ ดังสลับแกว่งหูขึ้นมาอีก รจนา
เงยหูฟังแล้วถามสังหัวว่า
“รู้ไหมว่าเขามืออะไรกัน”
“ฉันได้ยินเพลงเมื่อก่อนเขาว่าสวัสดีปีใหม่”
“มันคงเป็นงานที่เอ็งก็รักเชียวนะ”
“ฮือ...” จึงหัวเราะในลำคอ
“อยากเป็นคนมั่งเจิงเลย”
“ทำไม่ได้”

“จะได้ไปสนุกกับเขามั่งใจ”
“เราจะทำอะไรไปไหนของกันล่ะ”
“ไม่รู้สิ” เธอว่าดูถูกนาค หรือสาหร่ายด
“ฉันว่าลูกนาคจำแนกกว่าสาหร่าย เออ...นี่ รจนา ฉันแปลกใจเหลือ
เกิน พวกคนนาคเป็นยังไงกันนะ รวยอยู่แล้วทำไมไรก็มกน้อยอยากจะทำ
เอาใจ เอาของมาให้มากเท่านั้น ดูแต่คุณภู่ซ่งกันซู่ ประเดี๋ยวเกิด ประ
เดี๋ยววันครบรอบแต่งงาน ประเดี๋ยวผลงลูกชายได้เลื่อนตำแหน่ง ประเดี๋ยว
वानน ประเดี๋ยวฉัน บางทีอยู่ ๆ ไม่ใช่ว่าสำคัญอะไรสักอย่างก็ยก
อุตสาหกรรมคนเราของกันฉันมาให้ แล้วดูอย่างนายเฮงซู่ ไม่เคยมีใครทำอะไร
ไปไหนไม่เคยตลอดเวลาสองเดือนที่เราอยู่กับเกมมา คุณทวดเกียรติเองก็ไม่ค่อย
มีใครทำอะไรไปให้เท่าไร” บางทีคุณทวดเกียรติจะต้องเอางอไปให้คนอื่น
ด้วยซ้ำ

“จริง ๆ ละนะ ฉันว่ามันก็คงเข้าสู่ตรรกะปลาใหญ่กินปลาเล็ก หรือแม่
เหล็กกัดดูเศษเหล็กอย่างที่คุณนุ้ยเคยมานั่งท่องกรรมธรรมะสาธุกรรมนั่นแหละ”
คุณทวดเกียรติมาของมาให้คุณภู่ซ่งก็เปล่า ๆ อีก เนื่องจากคุณทวด
เกียรติกลัวว่าสังหัวกับรจนาจะเหงา จึงนำยาวกับแพมมาให้คุณภู่ซ่งคอย
วันไปไหนเป็นโอกาสอันดี ยิ่งกว่านั้น คุณทวดเกียรติยังเอาซองดนตรีมาฝากกับ
เร้ามาให้ให้คุณภู่ซ่งคอยอย่างละคู่ด้วย
เมื่อเพื่อนเก่าได้มาพบกัน ต่างฝ่ายต่างก็ชวนกันบอกไม่ถูก
“เฮ...ยาว นานมาจริง ๆ หรือ” สิ้งหรั่งก็ทักยาวอย่างคุ้นเคย
“แล้วนี่ก็แพม...แพมจริง ๆ ค่ะ”

“ไม่นึกไม่ฝันเลยนะว่าจะได้พบกันอีก อย่างนี้ล่ะ ทัพพกมมมมม
เขาเรียกว่าโลกกลม” ยาวว่า

ในระหว่างที่รจนาคุยกับแพมก็กำลังทักทายปราศรัยกัน ปลาซอลันดาดีเท่า
กับเร้าก็ทักกันว่ายสำรวจไปรอบ ๆ สระอย่างตื่นตาตื่นใจ

“คุณนุ้ยเป็นยังไงมั่ง” สิ้งหรั่งถามยาว

“แยแะ...เอาแต่นั่งชมทิววน ๆ คงจะเป็นเพราะคิดถึงเก

“ก็...ฉันทำอะไรไม่มากกับคุณทวดเกียรติละ”

“คงจะกลัวอวดร้องไห้ไม่เต็มมั่ง” คุณนุ้ยแกล้งขมเย้ยด้วย

“นั่นสิ” คุณนุ้ยตอบ

“เดี๋ยวเน้อออก ๆ แอด ๆ ขบมนกันกว่าเดิมตงเยอะ เขาบอกว่าเขา
คิดถึงเกมมาก”

“นั่นก็คิดถึงเขามากเหมือนกัน”

ปลาฮอลันด้าวรุ่นพี่คุยกับเพื่อนเร็วด้วยกัน หลังจากย้ายสำรวจจนรอบแล้วว่า

“สรุปก็งั้นละ

“ถึงว่า” เร็ตอบ “ตะแรกหลงดีใจว่าเจ้าของใหม่ของเรา

บ้านเบอเร็อเทอ ที่ไหนได้....”

“อย่าก็จจะรู้กันเชียวว่า พลังเขาทนอยู่ได้ถึงไหนนะ” เร็สาวก่อนถึงหัวถูลูกขนตาอันโปนใหญ่

“ไม่อย่างจะทน แต่ไม่รู้จะหนีไปได้อย่างไร”

ถึงตอบ

ปลาทมิฬใหม่ทำให้สิ่งทีกับรจนมหายเหงา และ

ทำให้สระภูเขาโบราณอันแสนจะสกปรกจนจกจะม

ชีวิตชาวขนบาง แต่ยังมีปลาอีกเท่าไร

สระก็ยังสกปรกเร็วเท่ากัน



คุณพ่อของเอนาวิชชังประค

ด้วยแหวนเพชรวิบวาบของหล่อนคอย

บงการให้นายเอกจับปลาออก แล้วเอาแปรง

ขัดสระจนสะอาด

แต่นายเอกมอหนัก จับปลาไม่ค่อยปรานปราศรัย รจนางจึงตายเพราะ
ไขแต่กในท้องหลังจากได้ขึ้นเสียงคุณภู่ซึ่งคล้องปี่ใหม่กันเป็นครั้งแรกที่สาม
ท่ามกลางความเศร้าสลดใจของปลาทุกตัวในสระ

ปลาตัวที่เศร้ามากกว่าใครเห็นจะได้แก่สังหนนเอง

คุณภู่ซึ่งเคยใจแทบจะกลดง เจาตำนานเอกอย่างสาเดเสียเลย ถอด
รองเท้าตบหน้า ทำทุกสิ่งทุกอย่างจนสาแก่ใจแล้ว จึงจะนึกได้ว่าการกระทำ
โง่ ๆ อย่างนั้น ไม่ได้ช่วยให้รจนามาพ้นคนชั่วตัวงมาได้

เขาไปหาคุณทวดเกียรติถึงบ้าน เพื่อจะขอให้คุณทวดเกียรติจัดหาปลา
สังหนนมาเทียบกับสังหนนที่รจนมหายตายไป

สระสายรุ้งที่เคยสวยสะพรั่ง กลับทรุดโทรมลงไปแทบจะจำไม่ได้
ภูเขาล้อมงาช้างหักพัง บัวฝรั่งใบพุ่ม หาดอกไม้ได้ผลดอกเดียว นาน
ตกไม่ไหว และนาทุกแปลงแผ่กระจายออก นานในสระขุนแผนแทบจะมองไม่
เห็นปลา ซึ่งแต่ละตัวผอมโซเล็กแกร็น

“สระสายรุ้งหรือนี่” คุณภักซ์ถามเหมื่อนคนละเมอ
ไม่นานเธอเลยใช้เวลาสามบทผ่านไป จะทำให้สระสายรุ้งเปลี่ยน
แปลงได้ลงเพียงน

“นั่นแหละครับ สระสายรุ้ง” คุณท้าวเกียรติพนแหวเราะ “ผมก็ได้
พยายามอย่างสุดฤทธิ์แล้วที่จะรักษาความเป็นสระสายรุ้งไว้ให้ได้ แต่ทั้งหมด
หวัง ลูกลำโพง นานประปากีสกปรกจนทุกวันนี้ เพราะปลาเท่าไร ๆ ก็ไม่
เป็นตัว ที่เหมือนนะ รุ่งเก่า ๆ พงมมแหละครับ”

“นี่ปลาสิงห์ตัวเมย์รุ้งแต่พวกผมชอบเหลือบางใหม่ครับ ตัวทชนะ
ประกาศตายเสียแล้ว”

รุ่งรวงย่นนาขนจากสมุดบท

“นี่เสียดาบะครับ” คุณท้าวเกียรติพนใจ “ปลารุ่นเดียวกับเมเหลอ
อยู่เพียงสัตว์เท่านั้น และผมก็ให้มันไปหมดแล้ว”

“แล้วผมจะไปหาที่ไหนดะครับ นี่” คุณภักซ์ถามอย่างเบงนทุกข์
“ลองไปตามที่เหล่านุ่นะครับ....”

คุณท้าวเกียรติพนออกขอและทางไปแหล่งเลี้ยงปลาทางที่เคยรู้จักแก่คุณ
ภักซ์ คุณภักซ์ไปตระเวนหาจนอ่อนใจแต่ก็ไม่ได้ดังหวัง เจ้าของปลาไม่

ตอนที่คุณภักซ์ไปถึงนั้น รุ่งรวก้างนางทองหงส์อยู่ท่าขอบสระ
สายรุ้ง เตรียมตัวสอปล่ไลชนมธมศึกษาบทสาม รุ่งรวงย่นนาขนมเองคุณ
ภักซ์แคว้นหนึ่ง แล้วกลับมาดูหนังสือต่อไปอย่างไม่เข้าใจได้

“คุณพ่อยุ่ใหม่ หนึ่” คุณภักซ์ถาม

“อ๊ะ” รุ่งรวตอบอย่างขำเข่น ไม่ยอมเงยหน้าขนจากหนังสือ

ยังไม่พ้นจะพูดอะไรกันอีก คุณท้าวเกียรติพนเดินออกมาจากหลังบาน

“อ้อ....คุณภักซ์ สวดสวดครับ” คุณท้าวเกียรติพนทักพวงมกอไหว

“สวดสวดครับ” คุณภักซ์รีบไหวแล้ว “ไม่ได้อะไรมา งาน กิจการ

เลงปลาทางอกาหน้าไปเคไหนแล้ว

“เเกร็บ” คุณท้าวเกียรติพนาสลต “คุณลองมาดูเองดีกว่า”

คุณภักซ์เดินเขาไปสู่สระสายรุ้งใกล้ ๆ ทันใดหัวใจของเขาก็ตองหอ

เหวลงอย่างประหลาด

แต่ในวันหนึ่ง สิ่งที่เกิดขึ้นก็เกิดบางอย่างเกิดขึ้นของสิ่งหนึ่งของเธอออก
คุณก็รักเธอเธอรักกับปลาทองในสระเต็มที เขาพูดกับคุณผู้หญิงใน
วันหนึ่งว่า
“ฉันรักเธอไปปลาพวกนี้เต็มทนแล้ว รู้ความมันชกจะทะเล่ศษชน
ทุกวัน”
“คุณเป็นคนหาเรื่องเองนะละ ไปชอมาตงแปดพันเก้าพัน แลวัน
จะทำยังงั้นไม่ทราบ”
“นี่เพื่อนของเธอคนไหนอยากจะได้ปลาทองบ้างไหมละ”
“คุณจะทำอย่างไร”
“ให้รักกันงั้นได้ ขอให้ได้โลละมันไปไหน ๆ เท่านั้น มันจะได้จัด
สระของมันเสียใหม่”
“คุณจะให้ฟรี ๆ ไม่ได้นะละ ฉันทำอย่างนั้นฉันจะไม่ยอมรวมมือ
กับคุณเด็ดขาด มออย่างรักละ ชอมาตงแปดเก้าพัน พอเบอชอนมากก็เลยยก
ให้เขาฟรี ๆ”
“เอาละนะ เรื่องนั้นไว้พูดกันทีหลังก็แล้วกัน”
ในที่สุด คุณก็ชกก็ติดต่อกับผู้ที่มาจับจะมารับเขาปลาทองไปได้ เขา
เป็นนายตำรวจหนุ่มฉกรรจ์รูปร่างหน้าตาเขาที่ สักเกตแวตาทาเขาเองปลา
ทองทุกตัวในสระแล้ว สิ่งที่คุณรู้ว่าคุณจะต้องเป็นคนที่พอใจใจกรุณาบ้างไม่มาก
กันอย อย่างน้อยก็จะมีมากกว่าคุณก็ชก

“ไม่รู้ละ เธอจะชอบยกเป็นหรือไม่ยกเป็นฉันไม่รู้ด้วย เมื่อเป็น
ขึ้นมาแล้วเราก็คงด้วยกันไม่ได้”
“ถองหยากับฉันนี่ดู” โป๊ะชดขึ้นมา “ฉันจะต้องแข่งให้เธอเป็น
บางจะได้รู้”
สิ่งนี้ได้แต่มองความแตกต่างระหว่างโป๊ะกับฉันอย่างอนาใจ กาวาน
ทุกเช้าก็ ขอยายให้ต้องเป็นของโป๊ะเลย มันน่าเกลียดนักแล้วและคงจะ
ทรมาณที่สุด ถึงหัวมันกลิ้งบ๊วขาวขึ้นมาได้ บ๊วขาวเคยบอกกับฉันถึงหัวว่า
กลัวโรคเกดิดดู ถ้าจะต้องเป็นโรคนี้จริง ๆ แล้ว บ๊วขาวขอยอมตามดกกว่า
เวลานี่ถึงหงกลมความรูสึกคล้าย ๆ กันกับบ๊วขาว ถ้าจะต้องเป็นของโป๊ะ
แล้ว ถึงหัวขอยอมตามดกกว่า
โป๊ะต้องทนทรมาณอยู่อย่างนั้นนอกหลายเดือนกว่าจะตาย พอโป๊ะ
ตายไปได้ไม่กี่วันไร นาสกปรกในสระก็ทำให้เรตเวเมยชอนลเจ็บใจได้บว
ขึ้นมาอีก ดวงตาซึ่งเคยงามกลมกมอันเป็นต้องขุนมัวฟ้าฟางลง ในที่สุดก็
บอดสนิททางสองข้าง
“ช่วยฉันด้วยสิหนัก” นลคราครวญกับหมกผู้สาม “ฉันยังไม่อยาก
ตามบอด ฉันยังอยากเห็นโลกนอกต่อไป”
“ทำใจ ๆ ใจนี้” หมกปลอบ “เธอคงจะมองไม่เห็นไปชั่วระยะ
ฉันนี่เท่านั้น พอเธอหายบวย เธอก็คงมองเห็นอย่างเดิม”
ถึงได้โดยนลคราครวญแล้วให้หนักกลัวว่าตาจะบอดบ้าง จึงได้แต่กาวาน
อยู่ตลอดเวลว่า ขอยายให้ต้องตามบอดอย่างนั้นเลย

“ทุเรศหน้อยนะ” คุณหญิงกล่าวออกตัวกับนายร้อยตำรวจหนุ่ม แทนปลาทองของเขา “พอจะรักษาได้ไหม”

นายตำรวจหนุ่มนั่งไตร่ตรองอยู่ครู่หนึ่งแล้วกลับขวบว่า

“ปลาตนะคริบ...ดพสุตเท่าที่เคยเห็นมา”

“นั่นเคยชนะรางวัลหนึ่ง ตอนนั้นมันสวยกว่า” คุณหญิงเตือนถึงความปลอดภัยอย่างไม่สุจะสนใจนัก “เอออย่างนั้นดีกว่า พอหนุ่ม เธอจะให้ฉันสักเท่าไร”

“ผมขลังเลยแล้วครับ ปลาตอย่างผมไม่กล้าพอจะขอ รากาของมันคงจะเกินกว่าคนจน ๆ อย่างผมจะเอาเอง”

“ก็บอกแล้วไงว่า ให้เธอเสนอราคาตัวเอง”

“ผมไม่กล้าพอจะทำอย่างนั้นหรอกครับ ถ้าผมจะเสนอราคา ผมก็ต้องนึกถึงทุนทรัพย์ในกระเป๋าของผมด้วย”

“ฉันก็ไม่กล้าตั้งราคาให้เป็นการดูถูกเงินในกระเป๋าเธอ”

“ผมเข้าใจครับ”

“เธออย่างนั้นดีกว่า ฉันยกให้เธอฟรี ๆ เลย แล้วอย่าไปบอกให้เมียฉันเขารู้เรื่องน่ะ”

“ท่าน” นายตำรวจหนุ่มพูดอย่างตกใจ

“เอาเอะนะ ฉันเขาเกียรติเป็นประกัน นี่ไม่เชื่อใจกันเองเลยหรือไหม”

สิ้นสุดกันเสียที...คุณหญิง ต่ไปที่คุณหญิงก็กลับไปสรรหาของดีที่สุดในประเทศไทยออกสักอย่างมาไว้ในบ้าน “ไม่ว่าจะตอของเงินไปออกสักเท่าไร” “ไม่ว่าจะได้มาด้วยความซอกแซกหรือใจของใคร” คุณหญิงก็คงจะรักและภูมิใจในสิ่งนั้นเหมือนกันกับเธอก็ภูมิใจในตัวสิ่งนั้นมาแล้ว

บ้านนายตำรวจหนุ่มกว้างพอ ๆ กับบ้านคุณทวดเกียรติ แต่บริเวณบ้านแคบกว่ามาก ตัวเรือนเป็นแบบชนเผ่าเดียวแต่สูง และตรงใต้ถุนเอง ทำเป็นสระขมนต์แบบเรียบ ๆ ไม่มีภูเขาจำลอง ไม่มีตุ๊กตาเคลือบเหมือนสระบ้านคุณหญิง ไม่ต่างไปเท่าไรกับบ้านคุณทวดเกียรติ ส่วนหนึ่งขย่นลาออกมาจากใต้ถุนบ้านเพื่อไปลาทองได้แดด มบฝรั่งสุมกับสพา ปลุกอยู่ในกระถางอย่างละต้น สำหรับเป็นท่อน ๆ ลอยกระจัดกระจายอยู่ทั่วไป แต่ก็ไม่มากจนถึงกับรก ปลาทองใหญ่ยืนอยู่มานานแล้วได้รับการเลี้ยงดูอย่างดีในสระนั้น

นายตำรวจหนุ่มปล่อยสิ่งหึงกับพวกลงในอ่างเช่นเคยแต่หลีกก่อน ซึ่งก็คงจะยังไม่ปล่อยลงสระทันที พอสัมผัสกับน้ำสะอาดในอ่าง จึงหึงได้ว่าต่อไปนถึงหึงได้เขาของใหม่หึงและเอาใจใส่พอ ๆ กับคุณทวดเกียรติ

“เฮ...ก็อย่าสบายเนอสบายด้วยหนอย” ยาวอนใจ

“ทนอยู่สักปรกมามานแสนนาน” แกร่ว่า

“ต่อไปเราคงจะผด” หมกพูดจนบาง

“โรคเก็ดิดของพวกเราจะหายไป” หึงหึงเป็นห่วงเก็ดิดซึ่งกำลังปวดแสบปวดร้อนอยู่ เก็ดิดจะถูกลามไปมากกว่านั้น

“แล้วเรื่องสระสายรุ้งละ” ถึงคำถาม
 “ยังไม่เคยรู้เหมือนกัน” ลูกปลาบุญทุกตัวมโหฬารแดนต้น สระสาย
 รุ้งเป็นขอที่ไม่เคยได้ยินมาก่อน “ถูกต้องสัญญาว่าจะเล่าให้พวกเราฟังนะ”
 “สัญญาสิ” ลูกเรตุคตาศาสนทอแก้วแห่งเสริม “แล้วพวกเราจะ
 รักลูกใหม่มาก ๆ”
 “ตกลง” ถึงหุตุศกภาคภูมิใจขึ้นมาอย่างประหลาด “ลุงจะเล่าให้
 हमदेปลอกเลย สระสายรุ้ง เจ้าของสระสายรุ้ง ปลาในสระสายรุ้ง บ่อดิน
 สระภูเขาโบราณแล้วเจ้าของสระภูเขาโบราณ”
 “ใช่ใช่....” ลูกปลาทุกตัวร้องขนเกอจะพะยอมกัน “นั่น....พวกเรา
 ฟังลุงสิเร็ว....ลุงสิถึงหุตุศก”
 ลูกปลาทั้งสระต่างก็เฮโลกันเข้ามาห้อมล้อมตัวสิงห์ ทุกตัวต่างกระ
 หายที่จะได้ฟังประสบการณ์อันน่าตื่นเต้นของสิงห์
 สิงห์เริ่มเล่าให้ปลารับฟังทีละเรื่อง ตั้งแต่เรื่องการออกสู่นาม
 การที่ต้องหนีพรางจากเพื่อนมาอยู่บ้านคุณทวดเกียรติ การผจญภัยในบ่อดิน
 และวีรกรรมที่ซบับขาว ลูกปลาทุกตัวจะดังฟังกันปากอ้าตาค้าง
 “ลุงเก่งยอดไปเลย ลุงซึกไ้ป๋รายจนก้ามหัก” ลูกปลาซอตันดาส
 เทายกย่องจากใจจริง
 “บ่าวขากกั้เก่งนะเธอ ยอมสละชีวิตตัวเองช่วยปลาของทั้งสระ”
 ลูกปลาเกิดแค้นแล้วทว่า มนุสก็ภูมิใจที่เป็นปลาพันธุ์เดียวกับวีรกรรมที่
 ซบับขาว “ใครจะรู้....วันหนึ่งข้างหน้ามันอาจจะได้ทำอย่างนั้นบ้างก็ได้”

สิงห์คงอาศัยอยู่ในสระได้ไม่นานนานยรรยิตำรวจโทบริมนทรอย่างสงบ
 สุข วันเวลาผ่านไป....ผ่านไป ลูกปลาเหล่านั้นต่างก็เจริญเติบโตเป็นหนุ่ม
 เป็นสาวขึ้นมา ถูกจำหน่ายไปบ้าง ยังคงอยู่เป็นเพื่อนหมู่แม่พันธุ์บาง ปลา
 ที่ได้อยู่แล้วก็แก่ง ปลาที่แก่งแล้วตายไปเป็นธรรมชาติ
 บ่ลูกปลาในชุดต่าง ๆ ผิดเปลี่ยนเวรยามกันจนมากจนมาอยู่ในสระนั้นไม่
 ได้เว้นว่าง เนื่องจากครอยตำรวจโทบริมนทรจะขาย ลูกปลาที่มาอยู่
 ใหม่ทุกรุ่นจะต้องชกถาม และขอรองให้สิงห์เล่าเรื่องราวในอดีตให้ฟัง ซึ่ง
 สิงห์ก็เล่าด้วยความเต็มใจ ไม่เคยนึกเบื่อหน่ายเลย ลูกปลาทุก ๆ ตัวจึงรัก
 ใครและนับถือสิงห์มาก

ตอนนั้นเลยใจที่สุด ไม่ยอมไปดูปลาของหนูอีกเลย แต่มีหลายขบวนมาแล้วนะค่ะ คงไม่ยอมจนถึงบ้านหรอก

“ต่อไปหนูจะได้อะไรบ้างจากปลาทั้งสระ”

“คิด ๆ ดูกันนะค่ะ หนูจะพาหนูไปดูปลาของหนูที่ปลาของตลอดไปหรือเปล่าคะ หนูอยากเรียนประมงไปคนหนึ่งแล้ว”

“คงจะตลอดไปมั่ง” เขาตอบ “เพราะพรึกปลาของ หนูกรีกปลาทองเหมือนกันไม่ใช่หรือ”

หญิงสาวเดินมาลงสระ เอามือมาเล่น

เป็นเวลาหาบแล้วที่ส่งให้ได้อะไรบ้างของรอยตำราจโง่โบราณ บัดนี้ส่งให้เด็กกลายสภาพจากลูกปลา...ปลาหนุ่ม เป็นปลาของซราและสุขุม วันบนหัวของส่งให้เป็นตะปูตะป้าหมอนคนผมหัก หอยของบงตาเกือบติดสทองของส่งหักปลงปลงขุ่น การว่ายน้ำแข่งซาลงกว่าเดิม ถึงที่สุดพอใจในชีวิตบนปลาอยู่ไม่ไฉน

วันหนึ่ง ส่งต้องประหลาดใจมากที่เห็นเจ้าของพาหญิงสาวสวยคนหนึ่งมาดูปลาของในสระ

“เอะ...บ้านโบราณที่เลี้ยงปลาของเหมือนนกนหรือคะ” หญิงสาวถาม “ไม่เหมือนเลยพไรให้หนูทราบบ้างเลย”

“หนูพูดเหมือนนกบ้านานูเคยเลี้ยงปลาของยังงั้นแหละ”

“เคยเลี้ยงคะ นานมาแล้ว แต่นูยังจำได้ไม่หมด ปลาของของหนูตัวหนึ่งชนะประกวด หนูรักมันมาก ต่อมาก็ถูกคนเงินหนาซื้อไปคะ



“ปลาของของนัยชื่อสิงห์ เป็นปลาแสนรู้ค่ะ พอนัยเรียกชื่อ สิงห์ จะว่ายน้ำมาหาหนูทันที”

สิงห์จากรูปร่างได้แล้ว จึงรับว่าเขาไปใกล้

“เอะ...ปลาของพบุรินทรชวนเขามากนะค่ะ พอนัยเอามือจกนา มนกวางารเขามาหา” รุ่งรวจ่าสิงห์ไม่ได้เสียแล้ว “จะเป็นเพราะหิวหรือ ปลาไม่รู้”

“ทำไมเลยปล่อยให้ปลาหิวเลย คิดว่าคงจะเป็นเพราะมันชอบนัยมาก กว่า”

“สิงห์ของนัยก็คล้าย ๆ อย่างนั้นแหละค่ะ แต่ไม่เหมือนนกนทเดชะ”

สิงห์อยากรจะบอกแต่ก็เกินกว่า สิงห์นั้นแหละคือสิงห์ตัวเดียวกับปลาทองของคุณนัย

“สัวมากค่ะ” รุ่งรวกล่าวชมหลังจากพิจารณาสิงห์อย่างถี่ถ้วน “พบุรินทรเรไรจะเองหรือคะ”

“เปล่าหรืออก เขาให้มาอีกหนึ่ง ตอนนั้นบ่าวจะแยกอยู่แล้ว เกิด บวมท้องดูไม่ได้เลย เจ้าของเขาดูเหมือนไม่เบิน ให้อยู่ในนาสก็ปรก ไม่ได้ทำ ความสะอาดเป็นเดือน เพราะมันแฉะซี เจ้าของถึงให้มา แต่ใช้คดทัพ รักษาจนหาย”

รุ่งรวไม่พอใจสงสัยออก ลงมาสกปรกคตองหมายความว่าเจ้าของเป็น คนหยาบ และคงจะยากจนเสียจนไม่เวลามาเอาใจใส่ ใครจะไปนึกว่างาน ใหญ่ได้ทรูหรือนำอย่างบ้านคุณภู่ซึ่งคงจะมีฐานะนาทสก็ปรกอย่างนั้น

“พบุรินทรตรงชอบปลาตัวนี้หรือยังคะ”

“ยังเลย นัยตั้งใจหาซ”

“ถ้าไม่ซของ นัยจะขอเรียกว่าสิงห์ วัยังใจ ชอบใจไหมซอน อ้าชอบกว่ายนาตามมา”

แล้วรุ่งรวก็เกล้งถอยออกไปห่าง ๆ แต่ยังไม่ยกมือขึ้นจากนา สิงห์ว่ายตามไปจนถึงมอรุ่งรว

“เห็นไหมคะ มันชอบซอน รุ่งรวร้องออกมาอย่างตื้นเต้น

“ตกลง ต่อไปเราจะเรียกมันว่าสิงห์” พบุรินทรรับรอง

ต่อมาพบุรินทรก็ปรกรุ่งรวก็แต่งงานอยู่กินด้วยกันอย่างมีความสุข จนกระทั่ง พบุรินทรได้เลื่อนยศ และรุ่งรวก็คลอดบุตรชายคนแรกทที่โรงพยาบาล

วันหนึ่ง บุษกรได้รับคำสั่งจากพี่ชายให้มาดูกลบลาพณัฐหนึ่งไปปล่อย ไว้ในสระประมาณห้าสิบตัว พอกลบลาเหล่านี้ได้รับการปลดปล่อย มันก็ วาย...วาย...ว่ายด้วยความโล่งใจ

อารามคณะเองทำให้ลูกปลาตัวหนึ่งชนสังฆเจี๊ยะโครมเมอเรอ แทนท จะขอโทษ มันกลับถามสิงห์ว่า

“นี่ นัยรู้ไหมว่าทำไมมันทให้มันกินเน”

“เวลาเราก็ดูให้ญาติอยู่แยกต่างถิ่นมาก ๆ เขาไม่เรียกว่านัยหรือก” สิงห์สอน “อายุฉันแก่กว่าหนูตุงหลายรอบ หนูต้องเรียกฉันว่าป่ดิงจะถูก”

ขณะนั้นหูตาของสิงห์ก็จ้องเจ้าฟางส่งบางแล้ว เมื่อยกก็จะรู้ว่าลูก ปลาที่ชนเป็นปลาพณัฐอะไร สิงห์ก็ตองเพ่งอยู่นานหน่อย แต่เพ่งอยู่ตุงนาน



แล้วก็นึกไม่ออกเสียที ลูกปลาฝูงนี้ตัวยาว ๆ หน้าทะเล้น ๆ ยังใจชอบกล
 บริหารไม่เคยเพาะพันธุ์ปลามาก่อน แต่สั่งให้ครูฝึกกลับคล้ายคลึงปลา
 ในที่สุดก็ตัดสินใจถามไปว่า

“หนูเป็นปลาพันธุ์ไหนพ่อแม่ใช้ไหม”

“ได้เคยเห็นหนอนาเขาวางน”

แล้วรีบถามต่อทันทีว่า “บนหัวไปเขาเรียกอะไรนะ เป็นกระบังเตี่ยว”

“เขาเรียกว่าวน บ๊วยปลาพันธุ์สีง้วน หนูเล่นปลาของเขานิดนึ
 วนกัน”

“โอ้คุณฉันทันจะม่วนอย่างไปงใหม่” ลูกปลาหัวแฉะออกตัวหนึ่ง
 ถาม ขณะเดียวกับที่ลูกปลาหัวแฉะตัวอ้นรายล้อมกันเข้ามาทาง

“ไม่มหรือก คนละพันตัวกัน หนูจะพันตัวไหนดีนะ โอ้คุณจะต้อง
 มีหมวดหอยออกมาเป็นกระจุก หมวดใดตรงมากที่สุด เจ้าของก็โปรตปรานที
 สุด”

“ปุ่นเก่งจังเลย” “ไม่ว่าจะถามอะไร บ๊วยตอบได้หมด ทำงิงแหวก
 เราถึงจะรู้มาก ๆ อย่างบ๊วยละ”

“รักษาดูให้ดี ๆ” “ถึงหอย” “โอ้คุณจะคอย ๆ รู้ไปเอง”

“บ๊วยต้องสัญญาอยู่กับพวกเราก่อน” ลูกปลาหัวแฉะออกตัวว่า “บ๊วย
 บอกกับพวกเราก่อนอย่างทบรู”

“ตกลง... บ๊วยเล่าอะไร ๆ ให้พวกหนูฟังให้หมดแปลอกเลย”

จากนั้นสิ่งหักเหเรื่องราวที่สั่งให้ได้พบ ได้รู้มาตลอดชีวิต ให้ลูกปลา
 หมวดแฉะทะลุฟุ้ง ทำให้ลูกปลาหัวแฉะรักใคร่และติดตามสิ่งที่ไม่ยอม
 ห่าง

เหตุการณ์ดำเนินไปด้วยดี จนกระทั่งถึงวันทบรูที่ไปบร้งรกรรยา
 ของเขากลับจากโรงพยาบาล เสียงเด็กร้องจ้า ลูกเร่ตุ้กตาตัวน้อย ๆ ตัวหนึ่ง
 ว่ายน้ำเข้าไปจนใกล้ตัวสิ่งหนึ่งแล้วบอกว่า

“บ๊องๆ นื่องใหม่ของพวกเขาเกิดแล้วละ บ๊องๆ ไม่เข้าใจหรอกะ”
 ร่างของสังข์ยังคงสงบนิ่ง ไม่ไหวติงแต่อย่างใด
 เร่ตุ๊กตานอยเห็นดังนั้นก็รีบร้องบอกพรลพเร็วกว่า
 “...พวกเรามาดูบ๊องๆ กลับในกันเร็ว”

ในไม่ช้า ลูกปลาทุกตัวอันเป็นพรรคของบ๊องๆ ก็พากันเข้ามาตามงูโดย

รอบ

“บ๊องๆ... มาดูบ๊องๆ กลับในเร็ว...” ลูกเร่ตุ๊กตานอยยังคงบ่าว
 ประกาศต่อไปอีก

บ๊องๆ วายเขาเข้าไปใกล้ๆ ตัวบ๊องๆ อย่างเชื่องช้า พิจารณายูสักรู
 สหณิกสลดลง

“บ๊องๆ ไม่ได้อะไรในหรือกลานอย บ๊องๆ ดายเสียแล้ว”

“ตาย...” ลูกปลาหวดแพะสองสามตัวทวนคำถามอย่างไม่เชื่อก

“ถ้าไม่มีใครเกิดบ๊องๆ ออกไปจากที่นี่ ยาวๆ ไปต่อไป” “ตัวบ๊องๆ
 จะต้องนำเปื่อยละลายปนกับน้ำไปในที่สุด บ๊องๆ จะไม่มวนกลับมาเล่าอะไร
 สุนัขๆ ให้พวกเราฟังอีกแล้ว”

“ไม่เลยละ...” ลูกปลาหวดแพะออกตัวหนึ่งบน “เมื่อนานไป
 สังข์ยังพูดกับฉันอยู่ๆ เลย”

“พูดว่าไง?” ลูกปลาทุกตัวถามเกือบจะเบบเบบเสียงเดียว ต่างก็อยาก
 จะรู้ถ้อยคำของบ๊องๆ ให้มากที่สุดด้วยก้นงูเหม่ ทุกตัวอยากรู้กระทั่งคำสุดท้าย
 ของบ๊องๆ

“พูดว่าเสียเถื่อนๆ นะ พอดีเขาเรียกตัวเองว่าคน หรือถ้าจะให้
 หรือน้อยก็เรียกว่ามนุษย์ พวกมนุษย์นั้นแหละชอบมาจัดการอะไรต่อมิอะไร
 ให้ชีวิตเราปั่นป่วนคนก็ ทัศนคติก็เปลี่ยนไปสูงหงว พวกมนุษย์นั้นใจดีมากใช้
 ไหม...”

“แล้วบ๊องๆ หว้างใจ”

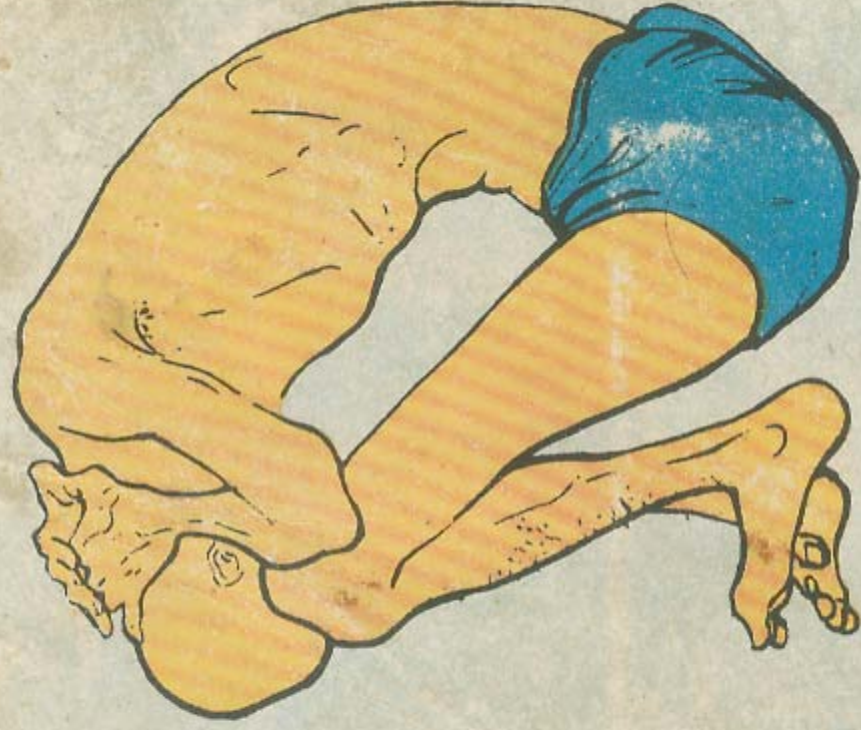
“บ๊องๆ หว้างใจตอบยากแฮะ บ๊องๆ บานแน่แล้ว บ๊องๆ ไม่ออกเลยว่าพวก
 มนุษย์ใจดีหรือใจร้ายกันแน่”

จ. ปัทมทรรย





ทีมที่ นำผู้ร่วมจัด จอห์นารักษ์ ๒๕๓ ผู้เขาสถาพรามฐิ์ ถนนบำรุงเมือง กรุงเทพมหานคร ผู้พบคุณใจเขา พ.ศ. ๒๕๔๐



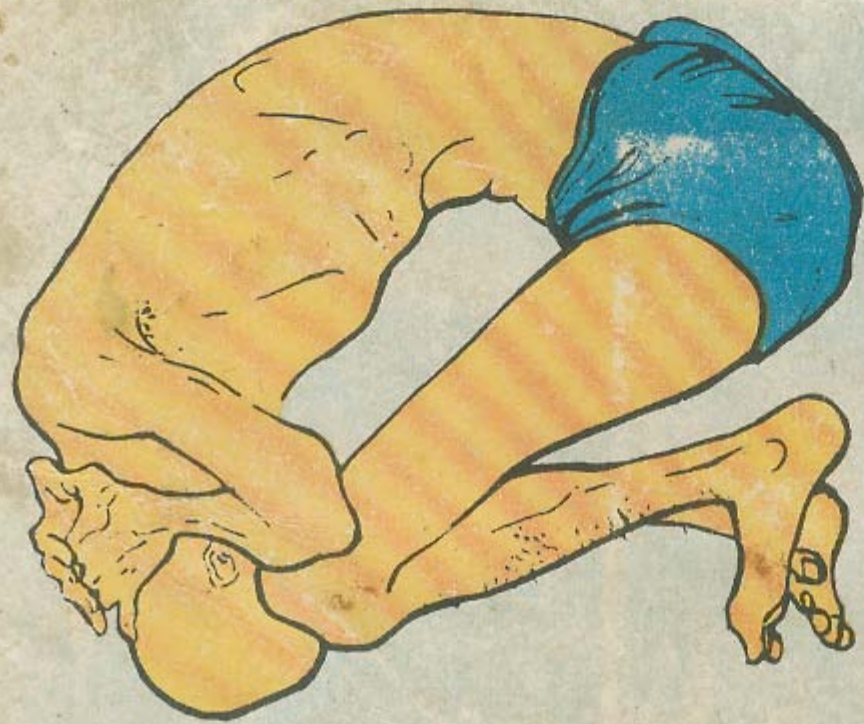
เป็นภัยต่อชีวิต เป็นพิษต่อสังคม

สำนักงานเด็กษาป้องกันการติดยา
ศาลาพำนัถ์ 288 พระราม6 พญาไท ก.ท.4

การท

โ

อาณาจักรปลาทอง



เป็นภัยต่อชีวิต เป็นพิษต่อสังคม

สำนักงานศึกษาป้องกันการศึกษา

ศาลาหน้า 288 พระราม 6 พญาไท ก.ท. 4

กระทรวง

โพ

ย ๓